

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΣΚΕΨΗ ΚΑΙ
«ΠΡΩΤΟ-
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ»

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ΔΑΥΛΟΣ

ΔΡΧ. 1700
ΕΥΡΩ 4,98

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ: ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

“Υβρεις κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ
ψάλλονται καὶ σήμερα στὶς ἐκκλησίαις μας

**Μηνιαίο Περιοδικό
Πρωτοποριακής Έρευνας.**
Κυδαθηναίων 29, Πλάκα,
105 58 Αθήνα.
Τηλέφωνα: 3223957, 9841655.
Τηλομοιούτος: 3314997.

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ («Internet»):
<http://www.davlos.gr>
Ήλεκτρονική αλληλογραφία:
davlos@otenet.gr

Τα Γραφεία του «Δ» λειτουργούν
πρωινές ώρες 9.30 - 14.30
καθημερινά (και Σάββατο).

Ίδρυτής-Ίδιοκτήτης-
Εκδότης-Διευθυντής:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
Αχιλλέως - Μουσών 51
Παλιό Φάληρο.

Παραγωγή: PRESS LINE
Μάγερ 11, Αθήνα, τηλ.: 5225.479.

- Τιμή αντιτύπου: 1.700 δρχ. - 4,98 ευρώ.
- 12μην συνδρομή: 16.000 δρχ.- 46,98 ευρώ.
- Όργανισμών κ.λπ.: 24.000 δρχ.- 70,43 ευρώ.
- Φοιτητών: 13.000 δρχ. - 38,15 ευρώ.
- Έξωτერიζοι: 80 δολλ. ΗΠΑ.
- Η συνδρομή καταβάλλεται
κατά την έγγραφη.
- Η συνδρομή ανανεώνεται αυτομάτως
μετά την λήξη του 12μήνου. Διακοπή
της συνδρομής γίνεται μόνον κατόπιν
τηλεφωνήματος του ενδιαφερομένου.

**ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.**

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Όλες οι συνεργασίες και τα
ταχυδρομικά εμβάσματα στη διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ,
Πόστ Ρεστάντ 175 01, Π. Φάληρο.

Παρακαλούνται οι συνδρομητές
που αλλάζουν διεύθυνση, να το
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

Απαγορεύεται ή εν όλω ή εν μέρει
ανάδημοσίευση ή αναμετάδοση
καθ' οιονδήποτε τρόπον
δημοσιευμάτων του «Δαυλός»
χωρίς την γραπτή άδεια του εκδότη.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ:

ΣΕΛΙΣ 14848:

Θρίαμβος και τραγωδία

Δ.Ι.Α.

ΣΕΛΙΣ 14850:

Υδρεις κατά του Έλληνικού Πολιτισμού
ψάλλονται και σήμερα στις εκκλησίες μας

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΣΙΤΣΟΣ

ΣΕΛΙΣ 14850:

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

**Θ. ΖΕΚΟΣ, Κ. ΑΡΤΣΙΤΑ, Κ. ΣΠΑΝΟΣ, Α. ΜΑΚΡΟΔΗΜΗΤΡΗΣ,
Θ. ΜΑΝΤΑΦΟΥΝΗΣ, Α. ΚΟΡΡΕΣ, Ι. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ.**

ΣΕΛΙΣ 14855:

Η Αρχαία Έλληνική επιβάλλεται στους Η/Υ

Δρ **Ε. ΑΡΚΑΣ - Σ.** και **Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ**

ΣΕΛΙΣ 14857:

Επαληθεύονται μαρτυρίες του Αριστοτέλους
για ύπαρξη πετρελαίου σε Μακεδονία - Θράκη

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΡΓΕΤΗΣ

ΣΕΛΙΣ 14863:

Το ρημαδιό του Περόικκα Πτολεμαΐδας

ΠΑΝ. Α. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 14869:

Στήν Έλευσίνα άλλοτε και τώρα

(Συνέντευξη του σκηνοθέτη **Φ. Κουτσαφτή**)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ

ΣΕΛΙΣ 14869:

«Ναός Κναμίτου»: Το μυστικό του Πανσάνια

ΜΙΧΑΛΗΣ ΟΝΗΣΙΦΟΡΟΥ

ΣΕΛΙΣ 14884:

Ξαναζή το «Έξ εδαφος φέρειν» στο Μαραθώνα

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΙΑΤΡΟΥ

ΣΕΛΙΣ 14887:

Στρέβλωση της Ιστορίας υπό κεφαλήν Έλληνίδας

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΑΣ

ΣΕΛΙΣ 14889:

Λατρεία του Αχιλλέα σε νησί του Δούναδη

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΖΑΒΙΤΣΑΝΟΣ

ΣΕΛΙΣ 14893:

Το ψυχικό και λογικό νόημα του κότινου

ΣΑΒΒΑΣ ΚΟΥΜΠΟΥΡΑΣ

ΣΕΛΙΣ 14899:

«Πρωτοεναγγέλιο» και Έλληνική Σκέψη

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΜΙΡΑΝΤΖΟΣ

ΣΕΛΙΣ 14907:

Τα σαρκοφάγα αλογα του Αισχύλου

και η τράπεζα σπέρματος του Εύριπιδη

Π. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ, Α. ΠΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ 14909:

Χρυσούν - άργυρουν - χαλκοῦν - σιδηροῦν γένη

ΚΩΝ. Β. ΚΟΥΤΡΟΥΒΕΛΗΣ

ΣΕΛΙΣ 14921:

Το άνθελληνικό σύνδρομο στα Α.Ε.Ι.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΠΕΠΠΑΣ

ΣΕΛΙΣ 14923:

Μπάχ, Μπετόδεν και ήρωισμός

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΓΛΑΡΟΣ

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ: σελ. 14861 • Ο ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ
ΑΧΡΗΣΤΩΝ: σελ. 14868 • ΟΙ ΓΕΝΝΗΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ: σελ. 14897 • Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ: σελ. 14919 • Η
ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ: σελ. 14923.

Θριάμβος καὶ Τραγωδία

- Στὸ χῶρο τοῦ Μαραθῶνα ὁ Πολιτισμὸς – Ἑλληνισμὸς θριάμβευσε στὴν ἐπίθεση τοῦ Βαρδαρισμοῦ - Ἀσιατισμοῦ. Σήμερα ὁ χῶρος καταστρέφεται, χαρακτηρίζεται ἐπισήμως ἀπλῶς **«τοπωνύμιο»**, καὶ συμφωνεῖται, δίπλα στὸν Τύμβο τῶν ἡρώων τοῦ Πολιτισμοῦ νὰ ἀνεγερθῇ Τύμβος τῶν εἰσβολέων τοῦ Βαρδαρισμοῦ. (Σελ. 14884 τοῦ παρόντος τεύχους: **«Ξαναζῇ τὸ “Ἐξ ἔδαφος φέρειν” στὸ Μαραθῶνα»**.)

- Στὸ Τελεστήριο τῆς Ἑλευσίνας φυλασσόταν ἡ Κιβωτὸς τῆς πανάρχαιης Ἑλληνικῆς Μυστικῆς Γνώσεως ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ Ζόφου. Σήμερα τὸ Τελεστήριο καὶ ἡ Γνώση θάβονται κάτω ἀπὸ ὄγκους μπετὸν μὲ τὴ σύμπραξη τοῦ Ρωμαίου καὶ ἄλλων ἀσυνείδητων ὀργάνων τοῦ Ζόφου. (Σελ. 14869: **«Στὴν Ἑλευσίνα ἄλλοτε καὶ τώρα»** καὶ **«Ὅστις τελετὴν Ἑλευσῖνι εἶδε..., οἶδεν ὁ λέγων»**.)

- Στὸν Περδίκκα Πτολεμαῖδας ἀνέκνυψε ἀπὸ τὸ χῶμα τῆς Μακεδονίας ἡ ἀπόδειξη τῆς ὑπάρξεως τοῦ πανάρχαιου λογικοῦ κατοίκου τῆς Ἑλληνίδας γῆς (πρὶν ἀπὸ 3.000.000 χρόνια), γιὰ νὰ γελοιοποιήσῃ ὁ ὀμιλῶν μακρυνὸς αὐτὸς πρόγονός μας μὲ τὴν τυχαία αὐτὴ «ἀνάδυσή» του ἀπὸ τὴν ἄδυσο τοῦ χρόνου πανηγυρικὰ τοὺς ἀρουραίους τοῦ Σκοταδισμοῦ, πὺν μὲ τὰ διαστρεβλωτικὰ δόγματα τοῦ Ἀφροκεντρισμοῦ, τοῦ Ἀνατολισμοῦ καὶ τοῦ Ἰνδοευρωπαϊσμοῦ τρέφουν τὴν ἀνθρωπότητα μὲ ψεύδη, ὥστε νὰ ἀποκρύπτεται ἡ παναρχαιότητα καὶ αὐτοχθονία τοῦ Πολιτισμοῦ - Ἑλληνισμοῦ. Σήμερα ἓνα ρημαδιὸ γεμάτο τρύπες, σκουριές, ἀράχνες καὶ ἀρουραίους – τυμωρόχους – ἱεροσύλους συμβολίζει μὲ καταπληκτικὴ σαφήνεια τὴν κατάντια τοῦ Πολιτισμοῦ – Ἑλληνισμοῦ καὶ τὸ ὄργιο τῆς ἀσυδοσίας τοῦ Βαρδαρισμοῦ - Ἀνθελληνισμοῦ. (Σελ. 14863: **«Τὸ ρημαδιὸ τοῦ Περδίκκα»**.)

- Ὁ στοχασμὸς τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων, ρητόρων, ἐπιστημόνων τεχνολόγων ἄρθρωσε κάποτε στὸν τόπο αὐτὸν τὸν Λόγο, μὲ τὴ δύναμη τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνθρωπότητα δῆλκε ἀπὸ τὴ μοίρα τοῦ κτήνους. Σήμερα οἱ ἱεροὶ αὐτοὶ γενάρχες τοῦ Παγκόσμιου Πολιτισμοῦ ὑβρίζονται, ἀναθεματίζονται καὶ ἀφορίζονται ἀπὸ τὸν Σκοταδισμό στίς ἐκκλησίες πὺν ἔχουν κτισθῇ στὰ ἴδια ἀκριβῶς σημεῖα, ὅπου οἱ ὑβριζόμενοι καὶ ἀναθεματιζόμενοι ἔζησαν, σκέφτηκαν, δημιούργησαν καὶ ἔχτισαν τὸν Πολιτισμό. (Σελ. 14850: **«Ὑβρεις κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ψάλλονται καὶ σήμερα στίς ἐκκλησίες μας»**.)

- Τὴν Γλῶσσα - Γραφή, μὲ τὴν ὁποία, ὡς μοναδικὸ ἐργαλεῖο τῶν δη-

μιουργῶν του, οἰκοδομήθηκε ὁ Παγκόσμιος Πολιτισμός, τὴν Ἀρχαία Ἑλληνική, ἡ «τελευταία λέξη» τῆς προόδου τῆς Ἡλεκτρονικῆς Λογικῆς ἀναγκάζεται νὰ τὴν ἀποδεχθῇ καὶ νὰ τὴν εἰσαγάγῃ ὡς τὴν μοναδικὴ γλῶσσα ποὺ εἶναι ἱκανὴ νὰ χρησιμοποιηθῇ στοὺς «φωνητικούς» ἠλεκτρονικοὺς ὑπολογιστές. Ἐδῶ αὐτὴ ἡ Γλῶσσα - Γραφὴ ὅχι ἀπλῶς ἔχει κηρυχθῇ σὲ κατάσταση παρανομίας, ἀλλὰ καὶ «προωθείται» ἀρμοδίως ἡ πλήρης ἐξαφάνισή της ὡς γραπτοῦ καὶ ὡς προφορικοῦ λόγου. (Σελ. 14855: «**Ἡ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἐπιβάλλεται στὴ νεώτερη Ἡλεκτρονικὴ Λογικὴ.**»)

Ὁ «Δαυλός», ὁ ὁποῖος πρόσφατα λογοκρίθηκε μὲ μεσαιωνικὸ τρόπο καὶ συκοφαντήθηκε ἀπὸ τὴν Κρατικὴ Τηλεόραση τῆς Βυζαντινορρωμιοσύνης, ὅτι τὸ δημοσίευσμά του γιὰ τὰ εὐρήματα τῶν Γερμανῶν ἀρχαιολόγων στὴν Ὀλυμπία (μὲ τὰ ὁποῖα ἀποδείχθηκε ὅτι οἱ Ἕλληνες συνέχιζαν ἕναν ἀπὸ τοὺς βασικοὺς θεσμοὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τὶς Ὀλυμπιάδες, τουλάχιστον γιὰ 350 χρόνια μετὰ τὴν ἀπαγόρευσίν τους ἐπὶ ποινῇ θανάτου καὶ τὴν ἰσοπέδωση τῆς Ὀλυμπίας ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς: τεύχη Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου 2001) **«ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμό»,** ἀποφάσισε τὸ ἀφιέρωμα τοῦ μετὰ χεῖρας τεύχους του στὴν τραγωδία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ὅχι ὡς «ἀπάντηση» κατὰ τῶν διωκτῶν του (πῶς νὰ ἀπαντήσῃ ἄλλωστε κανεὶς στὸ θέμα Πολιτισμὸς σὲ ἀπολίτιστους, ἀνιστόρητους καὶ ἀνελλήνιστους – ἀσυναίσθητα ὄργανα τοῦ Διεθνοῦς Σκοταδισμοῦ...). Τὸ ἔπραξε, γιὰ νὰ προκύψῃ παρήγορο τὸ γεγονὸς ὅτι μέσα ἀπὸ τὴν κατάσταση τῆς ἰδεολογικῆς ἀθλιότητος, τοῦ πνευματικοῦ σκότους καὶ τοῦ ἱστορικοῦ ληθάργου ἀνακύπτουν μικρὲς ἀκτῖνες φωτὸς καὶ σποραδικὲς φωτισμένες συνειδήσεις. Αὐτὸ εἶναι τὸ αἰσιόδοξο μήνυμα τοῦ ἀφιερώματός μας. Κι αὐτές, τὶς διωκόμενες ἢ περιφρονημένες ἢ περιθωριακὲς συνειδήσεις, θέλουμε νὰ δικαιώσουμε, τοὺς Πουλιανούς, τοὺς Κουτσαφτήδες, τοῦ Ὀνησιφόρου, τοὺς ἀφανεῖς κι ἀπόκοσμοις γέροντες Φαρμάκηδες (βλ. φωτογραφία ἐξωφύλλου), τοὺς λίγους διαμαρτυρόμενους στὸ Μαραθῶνα καὶ πρὸ παντὸς τοὺς ἀναγνώστες τοῦ Περιοδικοῦ αὐτοῦ, χάρις στὴν πνευματικὴ ἐγρήγορηση τῶν ὁποίων συγκεντρώθηκε τὸ ὕλικό γιὰ τὴ σύνθεση τοῦ παρόντος τεύχους.

Δ.Ι.Α.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

‘Ο ΕΟΤ προπαγανδίζει ὅτι «εἰσβολαῖς ἀπὸ Βορρᾶ» συνδέονται μὲ τὴν ἱδρυση τῶν ἱερῶν στὴν Ὀλυμπία

Κύριε Λάμπρου,

Διάβασα στὸ περιοδικό σας τὴν περιπέτεια πού εἶχατε μὲ τὴν ΕΡΤ Α.Ε., πού λογόκρινε καὶ ἀρνήθηκε τὴν μετάδοση διαφημίσεώς σας σχετικῆς μὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες.

Δυστυχῶς γιὰ τὸν Ἑλληνισμό ὁ κρατικὸς μηχανισμὸς εἶναι πολλαπλᾶ διαθρομμένος ἀπὸ τὴν μία ἕως τὴν ἄλλη ἄκρη. Δὲν μπορῶ νὰ κατανοήσω, τί σχέση μπορεῖ νὰ ἔχη ἡ ἀπὸ μέρους τῆς Ε.Ρ.Τ. Α.Ε. φροντίδα γιὰ τὴν «διάδοση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Παράδοσης» μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα τοῦ «Δαυλοῦ». Τὸ περιοδικό παρουσιάζει ἐπὶ μέρους γεγονότα, πού συνέδησαν κατὰ τὴ διάρκειά τῆς μακραίωνης καὶ λαμπρῆς ἱστορίας τῶν Ἑλλήνων. Σὲ ἓνα ζωντανὸ κύτταρο, ὅπως ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία, ἀνακαλύπτουμε μὲ τὴν ἔρευνα γεγονότα εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα, πού ἢ ἔκθεσέ τους δὲν δυσφημεῖ τὸν πολιτισμὸ τῆς,

ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ «ΕΡΤ Α.Ε.».

Οἱ διάφοροι «ἀρμόδιοι» τοῦ κράτους δυστυχῶς εἶναι παντελῶς ἀνίκανοι νὰ διαδώσουν τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμό. Συμφορὰ μας, ἐὰν περιμέναμε κατὰ τέτοιο. Αὐτοὶ ζοῦν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ὄχι γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸ τὰ λέει ὅλα. Ἐργάζονται μὲ ράθυμο τρόπο καὶ προξενοῦν πολλὰ καὶ ποικίλα προδόληματα στὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος. Μόλις πιάσουν τὴν «καρέκλα», λύνουν τὸ διοικητικὸ τοὺς πρόβλημα, προξενοῦν ὁμως πρόβλημα στὸ κράτος.

Τρανὸ παράδειγμα φυλλάδιο τοῦ Ε.Ο.Τ., πού ἀναφέρεται στὴν ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ὀλυμπίας καὶ διαδίδει ἀσυστόλως σὲ Ἕλληνες καὶ ξένους, πὼς ἡ δημιουργία τῶν ἱερῶν τῆς ἀνήκει στοὺς κατερχόμενους ἀπὸ τὸ «βορρᾶ» δάρδαρους! Ἴδου ἡ ἐκδοχὴ τοῦ κρατικοῦ ΕΟΤ:

«THE HISTORY OF OLYMPIA AND THE OLYMPIC GAMES» The history of the Sanctuary of Olympia

“Υβρεις κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ψάλλονται καὶ σήμερα στίς ἐκκλησίες μας

Κύριε Λάμπρου,

Συνεχίζοντας τὴν ἔρευνά μου στὴν «Παρακλητικὴν» καὶ τὸ «Τριώδιον» ἀνεκάλυψα τοὺς ὑπέροχους «ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων» ψαλμοὺς πού ἀκολουθοῦν, τοὺς ὁποίους σᾶς στέλνω πρὸς δημοσίευσιν. Διερωτῶμαι, ἂν «παρανομοῦν» αὐτοὶ πού τοὺς ψάλλουν σήμερα στίς ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδας:

«Διδάσκαλον κτησάμενοι τὴν σοφίαν, ἔνδοξοι, τὴν τοῦ Πατρὸς ἐν Πνεύματι, τῶν Ἑλλήνων ἀπεμωράνατε τὴν σοφίαν, θεόπται ἀξιάγαστοι.» («Παρακλητικὴ».)

«Ὁ διὰ ξύλου Σταυροῦ τὴν τῶν εἰδώλων λύσας πλάνην, εὐλο-

is linked with that of the barbarian invasions of Elis. For several centuries the peoples who came down to Altis brought along their gods and left their mark in the everchanging pattern of mythology.»

Οἱ τέσσερις γραμμές τοῦ ἄθλιου φυλλαδίου, ποῦ κυκλοφορεῖ (!) ἀκόμη μὲ ἐκάναν νὰ χάσω τὴν ψυχικὴ μου ὑγεία καὶ τὴν ἐργασία μου. Καὶ αὐτό, διότι, ὅπως προανέφερα, ὅλες οἱ ὑπηρεσίες ἐργάζονται ράθυμα, ὅταν δὲ τοὺς ζητηθῇ νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν δουλειά τους, δηλώνουν «ἀναρμόδιοι»! Ὁ Ε.Ο.Τ., τὰ ὑπουργεῖα Δημό-

σιας Τάξεως καὶ Πολιτισμοῦ, ἂν καὶ παραδέχτηκαν τὸ λάθος (:), τὸ ἄφησαν στὴν τύχη του. Ἀλήθεια, μήπως ζοῦμε στὴν πιὸ καθυστερημένη χώρα τοῦ κόσμου καὶ δὲν τὸ ἔχουμε καταλάβει; Ποιὸς ἔχει τὴν εὐθύνη, ἂν ὄχι οἱ παραπάνω, γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν νόμων καὶ τὴν τιμωρία τῶν δραστῶν, ποῦ ὑπονομεύουν τὸν πολιτισμὸ τῶν Ἑλλήνων;

Σὰς στέλνω τὸ φυλλάδιο νὰ τὸ δῆτε.

Μὲ τιμὴ

Θεόδωρος Ζέκος

τ. ἀστυνομικός, Χειμαδιὸ Ἡλείας

Δὲν διδάσκεται πιά τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο στὰ σχολεῖα

Κύριε Λάμπρου,

Μὲ ἔκπληξη διαπίστωσα πρόσφατα, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο δὲν διδάσκεται στὰ σχολεῖα μας. Τὰ παιδιά μαθαίνουν τὰ γράμματα μόνον ὡς ἤχους (π.χ. τὸ δ τὸ προφέρουν ὅπως τὸ πρῶτο γράμμα τῆς λέξεως δ-ένδρο) καὶ ἀγνοοῦν παντελῶς τὶς ὀνομασίες τους (π.χ. δέλτα, ἄλφα κ.λπ.). Αὐτὸ δὲν συμβαίνει μόνον στὸ Νηπιαγωγεῖο ἀλλὰ καὶ στὴν πρώτη τάξη τοῦ Δημοτικοῦ (κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας ὑποτίθεται ὅτι ὁλοκληρώνεται ἡ ἐκμάθηση τῆς ἀνάγνωσης). Ἀναφορὰ στὴν ὀνομασία τῶν γραμ-

μάτων δὲν γίνεται παρὰ μόνον στὸ τέλος τοῦ 1ου σχολικοῦ ἔτους, κι αὐτὴ σύντομη. Τὰ ἀποτελέσματα, ὅπως δυστυχῶς διεπίστωσα λόγῳ τῆς ἐπαφῆς μου μὲ μικρὰ παιδιά, εἶναι θλιβερά. Ἐπικρατεῖ τέλεια σύγχυση.

Παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ διδάσκοντες συμβουλεύουν τοὺς γονεῖς νὰ μὴν διδάξουν στὰ παιδιά τους τὸ Ἀλφάβητο σύμφωνα μὲ τὸ παλαιὸ σύστημα, «γιὰ νὰ μὴν μπερδευτοῦν» (!). Παρακοῦντας τὶς ἐντολές προχώρησα στὴ διδασκαλία τοῦ Ἀλφάβητου στὸ παιδί μου, καὶ μὲ ἀνακούφιση διεπίστωσα ὅτι ὄχι μόνον δὲν δημιουργήθηκε

γητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.» («Παρακλητικὴ».)

«Ρητορεύοντες σοφῶς ἐν παρρησίᾳ Θεοῦ τὸν λόγον, **ρήτορας δεινούς ἐνίκησατε** καὶ πᾶσαν ἰδέαν ἐνεγκόντες ἀλγεινὴν μεγάλως ἐδοξάσθητε.» («Παρακλητικὴ».)

«Ὡς φῶς σταλέντες ἐπὶ γῆς ἐφωτίσατε πάντας σοφοῖς διδάγμασιν ὑμῶν, καὶ ἐν δόγμασι θείοις **διώξαντες πολυθεΐας σκοτασμόν**, καὶ λάμπαντες τὸν τῆς Τριᾶδος φωτισμόν, καὶ σώσαντες λαοὺς πολλοὺς ἐκ πλάνης ἀφεγγοῦς, Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος.» («Παρακλητικὴ».)

«Χαῖρε, **σοφῶν ὑπερβαίνουσα γνῶσιν**· χαῖρε, πιστῶν καταναγάζουσα φρένας.» («Τριῳδιον».)

«Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν πλάνην πατήσασα· χαῖρε, **τῶν εἰδώλων τὸν δόλον ἐλέγξασα**.» («Τριῳδιον».)

καμμία σύγχυση στο μυαλό του και καμμία δυσκολία στην αναγνωστική διαδικασία, αλλά ότι ήταν κάτι που τὸ δέχθηκε με χαρά και ἐνθουσιασμό. Σημειωτέον, ὅτι ἡ μὴ διδασκαλία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου ἀποτελεῖ «πρωτοπορία» τοῦ ἑλληνικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος. Ὡς καθηγήτρια Γαλλικῶν καὶ ἄνθρωπος πού ἔχει ζήσει κάποια χρόνια στὸ ἐξωτερικὸ μπορῶ νὰ σὰς διαβεβαιώσω, ὅτι τὸ πρῶτο πού διδάσκεται στὰ ἀγγλικά καὶ γαλλικά σχολεῖα εἶναι

τὸ Ἀλφάβητο. Ποιὸν ἐξυπηρετεῖ ἡ μὴ διδασκαλία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου; Πάντως ὄχι τὰ Ἑλληνόπουλα. Σὲ τί ἀποσκοπεῖ καὶ ποιὸς τὴν ἀπεφάσισε;

Νομίζω, ὅτι πρόκειται γιὰ θέμα, πού χρήζει περαιτέρω διερεύνησης.

Μὲ ἐκτίμηση
Κυπαρισσία Ἀρτσότα
Μαρούσι

Ἡ ἀλήθεια βλάπτει καὶ καταστρέφει τὴν Ἑλλάδα;

Ἀγαπητέ κ. Λάμπρου,

Διάβασα στὸν «Δ», τ. 230, τὴν ἐπιστολὴ τοῦ καθηγητῆ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης δρος Ἀν. Κοδάτση καὶ γιὰ μιά ἀκόμη φορὰ λυπήθηκα πολὺ ὡς Ἑλληνας. Ἀπορῶ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ σήμερα Ἕλληνες καὶ μάλιστα καθηγητὲς Πανεπιστημίου, οἱ ὁποῖοι δὲν διστάζουν νὰ λένε δημόσια, ὅτι μὲ τὸ νὰ ἀποκαλύπτει κανεὶς τὴν ἀλήθεια δὲν δοῦναι τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ ἀντίθετα τὴν καταστρέφει, τὴ φθείρει καὶ τὴ διχάζει!

Ποιὰ Ἑλλάδα κινδυνεύει, κ. Κοδάτση; Γιὰ ποιά Ἑλλάδα ἀνησυχεῖτε; Μήπως γιὰ τὴν Ἑλλάδα τοῦ κ. Χριστόδουλου ἢ ἐκείνη τῶν ζηλωτῶν καὶ τῶν σκοταδιστῶν, πού ἀκόμη ἐξακο-

λουθοῦν νὰ ὑβρίζουν, νὰ «ἀναθεματίζουν» καὶ νὰ «ἀφορίζουν» κάθε τι, πού σχετίζεται μὲ τὸν πολιτισμὸ μας καὶ μὲ τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα; Προτιμᾶτε τὴν Ἑλλάδα τῶν «δούλων τοῦ Θεοῦ», πού λατρεύουν καὶ προσκυνοῦν σὰν δικούς τους «προπάτορες» τοὺς ἄξεστους ἐκείνους προπάτορες τῶν Ἑδραίων;

Ἀντίθετα θὰ πρέπει ἐμεῖς μᾶλλον νὰ ἀγωνιοῦμε καὶ νὰ ἀνησυχοῦμε – καὶ πολὺ δικαιολογημένα, θὰ ἔλεγα –, ὅταν διαπιστώνουμε, πῶς ἀκόμη καὶ σήμερα, στὸν 21ο αἰῶνα, ὑπάρχουν δυστυχῶς ἄτομα, πού ἡ μόνη τους μέριμνα καὶ κύρια ἀνησυχία ἐπικεντρώνεται γύρω ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία «τους» – μὴ τυχὸν καὶ «κακολογηθῇ» καὶ «κινδυνεύσῃ» ἢ «φθαρεῇ», ἐπειδὴ τολ-

«Ρήτορας πολυφθόγγους ὡς ἰχθύας ἀφώνους ὀρῶμεν ἐπὶ σοί, Θεοτόκε. Ἀποροῦσι γὰρ λέγειν τό, Πῶς καὶ Παρθένος μένεις, καὶ τεκεῖν ἰσχυσας; Ἡμεῖς δὲ τὸ Μυστήριον θαυμάζοντες πιστῶς δοῶμεν.» («Τριώδιον».)

«Χαῖρε, φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα· χαῖρε, τεχνολόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα.» («Τριώδιον».)

«Χαῖρε, ὅτι ἐμωράνθησαν οἱ δεινοὶ συζητηταί· χαῖρε, ὅτι ἐμαρράνθησαν οἱ τῶν μύθων ποιηταί.» («Τριώδιον».)

«Χαῖρε, τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκάς διασπῶσα· χαῖρε, τῶν Ἀλιέων τὰς σαγήνας πληροῦσα. Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.» («Τριώδιον».)

Προσπαθῶ νὰ φαντασθῶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπό μας νὰ ψάλῃ τοὺς

μοῦν κάποιοι... «ἐχθροορθόδοξοι» Ἕλληνες νὰ φέρουν ἐπὶ τέλους στὸ φῶς τὸν καλὰ κρυμμένο ἐπὶ αἰῶνες ρόλο της.

Φιλικὰ
Κώστας Σπανός
Φιλιατρὰ Μεσσηνίας

Ἡ ἀνάγκη διδασκαλίας τῆς ἀληθινῆς Ἱστορίας

Ἀξιότιμε κ. Λάμπρου,

Στὴν πόλη πού ζῶ, πληθυσμοῦ περίπου 650.000 κατοίκων, ὑπάρχουν 2,5 - 3 χιλιάδες Ἕλληνες. Ἐδῶ καὶ ἓνα χρόνο ἔχει δημιουργηθῇ «Κέντρο Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ» ὡς Τμῆμα τοῦ Πανεπιστημίου Manitoba. Σᾶς ἐσωκλείω φυλλάδια. Ἐπίσης ἔχομε δημιουργήσει ἓνα «Πνευματικό Σύλλογο», πού μόνο του σκοπὸ ἔχει τὴν προβολὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα. Αὐτὸς ὁ σύλλογος ἔχει συγκροτηθῇ τὴν ἐπομένη τῶν γεγονότων στὰ Ἱμια, καὶ τότε εἶχε ἀσχοληθῇ μετὰ τὴ δημοσίευση πολλῶν γραμμάτων εἰς ἀπάντησιν ἄρθρων τῶν κανα-

δικῶν ἐφημερίδων πάνω στὸ θέμα. Ἀμέσως μετὰ τὰ γεγονότα ὀργανώσαμε μεγάλη ἐορτὴ γιὰ τὴν ἐπέτειο τῆς Δημοκρατίας τοῦ Κλεισθένη καὶ τοῦ Σόλωνα. Καὶ κάθε χρόνο κάνομε κάτι με διαφορετικό θέμα.

Συμμερίζομαι τὴν γνώμη τοῦ «Δαυλοῦ» καὶ τῶν ἀναγνωστῶν του, ὅτι ἡ ἀληθινὴ ἱστορία μας πρέπει νὰ διδαχθῇ στὰ σχολεῖα μας. «Ὅσοι δὲν μαθαίνουν τὴν ἀληθινὴ ἱστορία τους, εἶναι καταδικασμένοι νὰ τὴν ἐπαναλάβουν.»

Μετὰ τιμῆς
Ἄγγελος Μακροδημήτρης
Winnipeg, Καναδάς

Ἡ σχετικὴ ταχύτητα τοῦ αἰθέρα ὥς πρὸς τὴ Γῆ

Κύριε διευθυντά,

Διάβασα τὸ ἄρθρο τῆς συνεργατιδᾶς σας κ. Νάνσυ Μπίσκα στὸν «Δαυλὸ» (τ. 229) γιὰ τὸν Αἰθέρα. Ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον. Εὐχαριστῶ

γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια γιὰ τὴ δουλειά μου.

Ἀπὸ ὅ,τι εἶδα, κάποια ἀπὸ τὰ στοιχεῖα πού παραθέτετε εἶναι ἀπὸ τὸ email πού σᾶς εἶχα στείλει ὡς σχόλιο γιὰ τὴ συνέντευξη τοῦ κ. Ἀγα-

ὕμνους αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀναλύῃ, προσπαθώντας νὰ μᾶς μεταφέρῃ τὰ νοήματά των. Οἱ στίχοι αὐτοί, πού ψάλλθηκαν ἀπὸ Ἕλληνες ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς κατὰ τοὺς δύο τελευταίους μῆνες μαζὶ με τοὺς ἀναθεματισμοὺς κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ («Δαυλός», τεύχος 225, Σεπτέμβριος 2000), ὅπως καὶ τὰ λοιπὰ ἀνθελληνικά κείμενα τῶν σημερινῶν λειτουργικῶν διδλίων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δείχνουν, νομίζω, μετὰ τὸν καλῦτερο τρόπο, ἂν διχάζῃ τὸν Ἑλληνισμό ὁ «Δαυλός» ἢ αὐτοὶ πού κατηγοροῦν γι' αὐτὸ τὸ περιοδικό· ὅπως δείχνουν καὶ πόσο ἀληθεύῃ τὸ περίφημο «σλόγκαν» τοῦ κ. Χριστόδουλου «Ἑλλάδα ἴσον Ὁρθοδοξία».

Μὲ ἐκτίμηση

Νικόλαος Τσίτσος

Ναυπηγὸς Μηχανολόγος ΕΜΠ, Ἑλευσίνα

θαγγελίδη. Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἐνημερώσω γιὰ μιὰ μικρὴ δική μου ἀνακρίβεια, πού περιέλαβα σὲ αὐτό. Ἀναφέρω, ὅτι «...ἡ σχετικὴ ταχύτητα τοῦ αἰθέρα ὡς πρὸς τὴ Γῆ καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ 1/6 ὡς 1/4 τῆς τιμῆς τῆς τροχιακῆς ταχύτητας τῆς Γῆς γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο». Ἀνατρέχοντας στὸ ἄρθρο τῶν Michelson - Morley εἶδα, ὅτι «ἡ μετρούμενη ταχύτητα εἶναι σίγουρα μικρότερη ἀπὸ τὸ 1/4 καὶ σίγουρα μικρότερη ἀπὸ τὸ 1/6 τῆς

τροχιακῆς ταχύτητας τῆς Γῆς». Ἡ διαφορὰ εἶναι πολὺ μικρὴ. Ἄν ἤξερα ὅτι θὰ περιλαμβάνατε αὐτὸ τὸ κομμάτι στὸ ἄρθρο σας, θὰ πρόσεχα περισσότερο τὴν ἀκρίβεια τῆς διατύπωσής μου.

Καλὴ συνέχεια στὸ ἔργο σας. Θὰ χαρῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος καὶ στὸ μέλλον.

Θανάσης Μανταφούνης
Φυσικός

Τὸ παραμῦθι τῆς προτεραιότητας τοῦ Κινεζικοῦ πολιτισμοῦ

Ἀξιότιμε κύριε διευθυντά,

Εἰς τὰ γραφόμενα ὑπὸ τοῦ Λυγκέως εἰς τὸν «Δαυλόν», τ. 229, ἔχω νὰ προσθέσω ὅτι ὁ πρόωρος θάνατος τοῦ Karl Otfried Mueller ἐστέρησεν ὄντως τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ περαιτέρω μελέτας, διότι ἡ ἀποψις αὐτῆ ἦτο ἡ βάσις τῶν συλλογισμῶν του, παρὰ τὸ ὅτι ἐδέχετο τὰς «ἰνδογερμανικὰς» συγγενείας τῶν γλωσσῶν. Τὰς ἐδέχετο ὁμως ἐκκινῶν ἀπὸ ἐπιστημονικὰς ὑποθέσεις καὶ οὐχὶ προκατεσκευασμένως πρὸς ἐπίτευξιν στόχου τινός. Ἐθεώρει δὲ τὰς Σημιτικὰς γλώσσας ὡς κατεχούσας τὰ «δευτερεῖα». Καὶ πράγματι. Εἶναι δυνατὸν «ἐπιστημονικαί» γλῶσσαι νὰ ἐξαφανισθοῦν ἅμα τῇ ἐμφάνισι τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου; Ἡ Ἑλληνικὴ ἐξηφανίσθη κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν; Ἀλλωστε οἱ Ἕλληνες ὡς μὴ ρατσισταί, ὅπως διετήρησαν διαφόρους ξένους π.χ. περσικάς λέξεις (*ἀγγαρεία*, *παρασάγγης*, *σάγαρις*, *σαγγάδης* κ.λπ.), θὰ διετήρουν κατὰ μείζονα λόγον ἐπιστημονικὰς τοιαύτας. Δυστυχῶς ὁμως διὰ τοὺς Ἀνατολιστάς καὶ γενικώτερον τοὺς ὑποτιμητάς οὐδεμία σφύζεται.

Τέλος θὰ παρεκάλουν, κ. διευθυντά, νὰ ἀσχοληθῇ τὸ περιοδικὸν μὲ τὴν ἄλλην, πλήρη θυμῆς πληγὴν, τῆς Κινεζικῆς προελεύσεως τῶν πάντων, χρονολογουμένης μάλιστα μὲ ἀκρίβειαν δευτερολέπτου. Εἰς τοὺς σημερινούς χαλεποὺς καιροὺς ὀλίγος γέλως ἀπὸ ἀναφορὰς τοῦ τύπου «ἡ πρώτη παντόφλα κατεσκευάσθη ὑπὸ τῶν Κινέζων τὸ 5067 π.Χ.» ἢ «ὡς εἶναι γνωστὸν, διέθετον τηλεσκόπια ἀπὸ τῆς πρωίας τῆς 12ης Ἀυγούστου τοῦ 3.832 π.Χ.» νομίζω ὅτι θὰ ἦτο ἄκρως θεραπευτικὸς.

Περαιῶν, εὐχομαι εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ ἀνατολίζοντας «περαστικά».

Υ.Γ.: Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ παύσῃ ἡ ἀναφορὰ εἰς τοὺς ξένους «εἰδικούς» καὶ νὰ προβάλλωμ τὰς ἀποψεις τῶν παρηγωνισμένων Ἑλλήνων ἐπιστημόνων τοῦ 19ου αἰῶνος καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ. Νὰ ἐνισχύωμ δὲ τοὺς ἐξωπανεπιστημιακοὺς ἐρευνητάς – ὅσον καὶ ἂν ἐπιδεικνύουν πλειστάκις ὑπερβάλλοντα ζῆλον –, διότι μόνον οὕτω θὰ ἀπομονωθῇ τὸ ἑτερόφωτον Πανεπιστημιακὸν Κατεστημένον.

Μετὰ μεγάλης ἐκτιμήσεως
Λεωνίδας Κορρῆς

111 58 Ἀθήνα

«Ἡ Θράκη εἶναι περιοχὴ τῆς Βουλγαρίας»...

Κύριε διευθυντά,

Μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον παρακολουθῶ ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια τὰ ἄρθρα τοῦ περιοδικοῦ σας, πού προσεγγίζουν τὴν ἐπιστημονικὴ καὶ ἠθικὴ ἀλήθεια, ὅσο σὲ κανένα ἄλλο περιοδικὸ πού ἔχω διαβάσει ποτέ, καὶ σᾶς δίνω τὰ εἰλικρινῆ μου συγχαρητήρια εὐχόμενος νὰ συνεχίσετε νὰ βγάζετε στὴν ἐπιφάνεια ὅλα ὅσα μᾶς κρύβονται. Ζῶ στὸ Πλῦμουθ τῆς Ἀγγλίας σπουδάζοντας, καὶ πῆρα ἀφορμὴ νὰ σᾶς γράψω ἀπὸ ἓνα τηλεοπτικὸ πρόγραμμα πού εἶδα γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Σπάρτακου, ὅπου ἀναφέρθηκε ὅτι «προέρχεται

ἀπὸ τὴν Θράκη, πού εἶναι περιοχὴ τῆς Βουλγαρίας» (:). Ἀνθελληνικὰ τηλεοπτικὰ προγράμματα αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἔχω δεῖ πολλά, ἀπὸ τότε πού ἦρθα ἐδῶ, ἀλλὰ τώρα τὸ ποτήρι ξεχειλίσε. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἀναφέρετε κάτι καὶ γιὰ τὴν ἀνθελληνικὴ προπαγάνδα πού λαμβάνει χώρα ἐδῶ καὶ πολὺ καιρὸ στίς φίλες καὶ συμμαχικές μας χώρες μέσα ἀπὸ προγράμματα ἐκπαίδευσης καὶ μαζικῆς ἐνημέρωσης.

Μὲ τιμὴ
Ἰωάννης Ζαχαρόπουλος
Πλῦμουθ, Ἀγγλία

Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΣΤΗ ΝΕΩΤΕΡΗ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ

«Μαϊκροσόφτ» καὶ Ἰάπωνες τὴν εἰσάγουν στοὺς Η/Υ

Πρόγραμμα γιὰ τὴν ἐκμάθηση τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσας, σὲ πέ-
ντε ἐβδομάδες, τὸ «*Εὐρηκα!*», ἔχει καταρτίσει ἡ γιγαντιαία ἐταιρεία
ὕπολογιστῶν «Μαϊκροσόφτ». Ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει προσωπικὰ στὸν
πρόεδρό της Μπίλ Γκαίτης, τὸν πλουσιώτερο καὶ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἰσχυ-
ρότερους ἀνθρώπους τῆς Γῆς, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἔδωσε αὐτοπροσώ-
πως ἐντολὴ στοὺς σημαντικώτερους προγραμματιστές του νὰ μάθουν
ἀρχαῖα ἑλληνικά. Ἔτσι οἱ συνεργάτες τοῦ «*βασιλιᾶ τῆς Πληροφο-
ρικῆς*» ἔχουν ὀργανώσει εἰδικὰ τμήματα γιὰ τὶς χιλιάδες τῶν ὑπαλλή-
λων τῆς Microsoft, οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦν καὶ εἰδικὰ σεμινάρια.

Οἱ πολὺ ἐξελιγμένοι παλαιοῦ τύπου ὅσο καὶ οἱ νεώτατοι «φωνητικοὶ» ὑπολο-
γιστὲς μποροῦν νὰ «*διαδίδουν*» μόνον τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν,
ἔχει καὶ μαθηματικὴ πλευρὰ (πρόχειρα βλέπε τὴν ἔρευνα «*Ναὸς Κυμαίτου... ὅστις
τελετὴν Ἐλευσῖνι εἶδε καὶ Ὀρφικά, οἶδεν ὁ λέγω*» στὸ παρὸν τεῦχος τοῦ «Δ»).
Ἡ μεγάλη ἀγγλικὴ ἐφημερίδα «Νταίηλν Τέλεγραφ» σὲ ἀφιέρωμά της μὲ τίτλο
«*Τόσο εὐκόλα ὅσο Ἄλφα, Βῆτα, Γάμμα*» ἀγγέλλει τὸ γεγονός καὶ παρακινεῖ τοὺς
ἀναγνώστες της νὰ παρακολουθήσουν μαθήματα ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἐν ὄψει
μάλιστα τῆς Ὀλυμπιάδας τῶν Ἀθηνῶν. (Προφανῶς ἡ βρετανικὴ ἐφημερίδα
ἀγνοεῖ, ὅτι στὴ σημερινὴ Ἑλλάδα τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικά εἶναι σχεδὸν σὲ κατὰ-
στασι παρανομίας στὸ ἑλληνοχριστιανικὸ κατεστημένο τῆς Ρωμοσύνης, τὸ
ὁποῖο, ὅπως καταγγέλλεται, «*προλειάινει*» τὸ ἔδαφος καὶ γιὰ τὴν κατάρρευση
τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου ἀλλὰ καὶ τῆς ἰδίας τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας: βλ.
«Δ», τ. 231). Πληροφορίες ἀναφέρουν, ὅτι καὶ οἱ ἄλλες μεγάλες ἐταιρεῖες Πλη-
ροφορικῆς εἶναι ἐτοιμὲς νὰ εἰσαγάγουν τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικά στὰ προγράμματά
τους, γιὰ νὰ ἀνταποκριθοῦν στὶς νέες ἀνάγκες τῆς ἀναπτυσσόμενης Ἡλεκτρο-
νικῆς Λογικῆς.

Ἀρχαῖα Ἑλληνικά στὶς ἱστοσελίδες Ἰαπώνων καὶ Κορεατῶν ἐπιστημόνων

Ἀγαπητέ κ. Λάμπρου,
Θέτω ὑπ' ὄψιν σας δύο ἐνδιαφέροντες ἱστοσελίδες, μία Ἰαπωνικὴ καὶ μία Κο-
ρεατικὴ.

Α' Ἡ Ἰαπωνικὴ: «*First Step To The Ancient Greek*» («Πρῶτο Βῆμα πρὸς
τὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά») τοῦ Μακότο Σασάκι. Στὴν ἱστοσελίδα του ὁ ραδιολόγος
καθηγητὴς τοῦ Ἰατρικοῦ Πανεπιστημίου Ἰδάτε τῆς πόλεως Μοριόκα (στὴ βο-
ρειοανατολικὴ Ἰαπωνία) παρουσιάζει μία εὐστοχὴ εἰσαγωγὴ στὴν Ἀγγλικὴ
Γλῶσσα διὰ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, προκειμένου νὰ βοηθήσῃ τοὺς συναδέλ-
φους του νὰ κατανοήσουν τὴν ἐπιστημονικὴ ἱατρικὴ ὁρολογία. Σὲ πολλὲς σελί-

δες πραγματεύεται τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο (συμπεριλαμβανομένων τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων), τὴν κλίση τῶν κύριων ὀνομάτων καὶ τῶν οὐσιαστικῶν, τὴν κλίση τῶν ἄρθρων καὶ τὶς συζυγίες τῶν ρημάτων. Τὸ λεξιλόγιο καὶ τὰ παραδείγματα εἶναι προσαρμοσμένα σὲ ἐνδεικτικὸ ἄκουσμα. Ὡς παραδείγματα κλίσεως ἔχουν ἐπιλεγῇ οἱ λέξεις «κεφαλὴ», «νεφρός», «ὀστέον», «φλέψ» καὶ «στόμα» (ὅλες γραμμένες μὲ ἑλληνικοὺς χαρακτήρες). Τὰ Ἑλληνικὰ παρουσιάζονται σὲ πολὺ ἐλκυστικὰ ἢ ηλεκτρονικὰ ἀρχεῖα τύπου GIF, ποὺ μποροῦν νὰ προβληθοῦν σὲ κάθε ὁθόνη ὑπολογιστῇ, ἂν καὶ ἐνίοτε ἐντοπίζονται κάποια λάθη ἐκ παραδρομῆς, ὅπως λ.χ. τὸ τρίτο πρόσωπο ἐνικοῦ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστώτος τοῦ ρήματος «ἴστημι» γράφεται ὡς «ἴστηται» ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «ἴστησι». Εἶναι δὲ κρίμα, ποὺ ὁ δρ Μακότο Σασάκι δὲν ἔχει ἔως τώρα συμπληρώσει τὴν ἐργασία του, προσθέτοντας τὰ κεφάλαια ποὺ ἤδη ἀναγγέλλει στὸν πίνακα περιεχομένων.

Β' Ἡ Κορεατικὴ: «*Athenaze*» («Ἀθήναζε») τοῦ Σούν Γιέον Λί. Τὸ ὑλικὸ ἀπὸ ὠρισμένα μαθήματα, ποὺ περιέχονται στὸ φημισμένο διδλίο «*Athenaze*», παρουσιάζεται ἐδῶ μὲ εὐστοχο καὶ ἐλκυστικὸ τρόπο. Τὸ πρῶτο μάθημα πραγματεύεται τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο, τοὺς διφθόγγους, τὰ πνεύματα καὶ τοὺς τόνους, ἐνῶ περαιτέρω τὰ ἄλλα τρία μαθήματα περιέχουν βασικὰ μορφολογικὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς. Τὰ παραδείγματα στὴν Ἑλληνικὴ προδίδονται διὰ τῆς γραμματοσειρᾶς «SP Ionic», συνοδευόμενα συνήθως ἀπὸ ἀγγλικὴ μετάφραση, ἀλλὰ οἱ λοιπὲς πληροφορίες ἀποδίδονται μὲ τὴν κορεατικὴ γλῶσσα.

Φιλικὰ

Δρ Εὐάγγελος Ἀρκὰς

Λονδῖνο

Ἑβδομήντα χρόνια ἐπίθεσης κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας

Ἀξιότιμε κ. Λάμπρου,

Στὸν «*Δαυλό*», τ. 230, διαβάσαμε τὴν ἐπιστολὴ τῆς ἀναγνώστριάς σας ἱατροῦ κ. Βάσως Κοσμίδου ἀπὸ τὴν Ἑλβετία, ἡ ὁποία καταγγέλλει τὴν προσπάθεια κάποιων νὰ ἐτυμολογήσουν τὶς λέξεις «*Ὀλυμπος*» καὶ «*Ὀλυμπιακοί*» μὲ σημιτικὲς ρίζες, στηριζόμενοι στὰ κείμενα κάποιου Μένου Φιλήντα. Σχετικὰ μὲ τὸν ἐν λόγω φοινηκιστὴ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνα διαβάζουμε στὴν ἐφημερίδα «*Ελευθερον Βῆμα*» τῆς 3-1-1929 τὰ παρακάτω:

«*Ἡ Ἑλληνικὴ μὲ Λατινικά. Ἐκκυκλοφόρησε χθὲς τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ νέου μηνιαίου καλλιτεχνικοῦ καὶ λογοτεχνικοῦ περιοδικοῦ “Πρωτοπορία” τοῦ κ. Γιοφύλλη. Μεταξὺ ἄλλων ἀρθρῶν του δημοσιεύεται μελέτη τοῦ κ. Μ. Φιλήντα, ὁ ὁποῖος ὑποστηρίζει ὅτι πρέπει τὴν σημερινὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν νὰ τὴν γράφωμεν μὲ τὸ λατινικὸν ἀλφάβητον, ὅποτε λύεται καὶ τὸ ζήτημα τῆς ὀρθογραφίας. Ἐπίσης εἰς τὸ τέλος τῆς μελέτης του ὁ κ. Φιλήντας παρατηρεῖ, ὅτι “τὰ δικά μας δημοτικὰ γραφήκανε μὲ λατινικὰ στοιχεῖα ἀπ’ τὸ Μεσαίωνα καὶ ὁ Πάλλης ἔγραψε τὰ Νεοελληνικὰ δέκα χρόνια πρὶν φανῇ ὁ Κεμάλ καὶ ἡ τουρκικὴ μεταρρύθμιση”».*

Μετὰ τιμῆς

Σταῦρος Θανόπουλος

Παναγιώτης Θανόπουλος

Ἀμαρουσίον

Μαρτυρίες τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ νεώτερες γιὰ τὴν ὑπαρξὴ πετρελαίου σὲ Αἰγαῖο καὶ Θράκη ΕΠΑΛΗΘΕΥΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΙΣ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΓΕΩΤΡΗΣΕΙΣ

Στὸ τεῦχος 224-225 τοῦ «Δαυλοῦ» (Αὐγ. - Σεπτ. 2000) εἶχα ἀναφερθῇ στὴν ἀρχαία μαρτυρία τοῦ Εὐδόξου τοῦ Κνιδίου (390-340 π.Χ.), ὅτι στὸ Θρακικὸ Πέλαγος πρὸς τὴν περιοχὴ τοῦ Ἱεροῦ Ὁρους (σημερινὸ Ἅγιον Ὄρος) ἐπιπλέει (ὑγρὴ) ἄσφαλτος. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλες παλαιές καὶ νεώτερες μαρτυρίες περὶ ὑπάρξεως πετρελαίου στὸ Θρακικὸ Πέλαγος καὶ στὴ Μακεδονία. Ἡ μία ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν περίφημο γραμματικὸ τοῦ 5ου μ.Χ. αἰῶνος Στέφανο τὸν Βυζάντιο στὰ «Ἐθνικά» του, τὴν ὁποία παραλαμβάνει ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Ἀριστοτέλη «Περὶ Θαυμασίων Ἀκουσμάτων». Ἡ ἄλλη μαρτυρία ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Νικόλαο Φαρδὺ τὸν Σαμόθρακα.

Λέγει λοιπὸν Στέφανος Βυζάντιος τὰ ἐξῆς στὸ προαναφερθὲν ἔργο του: *«Σιντία, πόλις Μακεδονίας πρὸς τῇ Θράκῃ ὡς Εὐδόξος (ὁ Κνίδιος) ἐν τετάρτῳ Γῆς Περίοδον... γίνεταί δέ τι θαυμαστὸν παρ' αὐτοῖς, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης· ποταμὸν τινα εἶναι Πόντον προσαγορευόμενον, ἐν ᾧ καταφύρεσθαί τινας λίθους, οἳ καιόμενοι τὸνναντίον πάσχουσι τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἄνθραξι· ῥιπιζόμενοι μὲν γὰρ ἀποσθέννυνται ταχέως, ὕδατι δὲ ῥαινόμενοι ἀνάπτονται· ὅταν δὲ δὴ καίωνται, πονηρὸν ὄξουσιν, καὶ παραπλήσιον ἀσφάλτῳ, καὶ τὴν ὁσμὴν οὕτω δριμεῖαν ἔχουσιν, ὡς μηδὲν τῶν ἔρπετῶν ὑπομένειν καιομένων αὐτῶν...».*

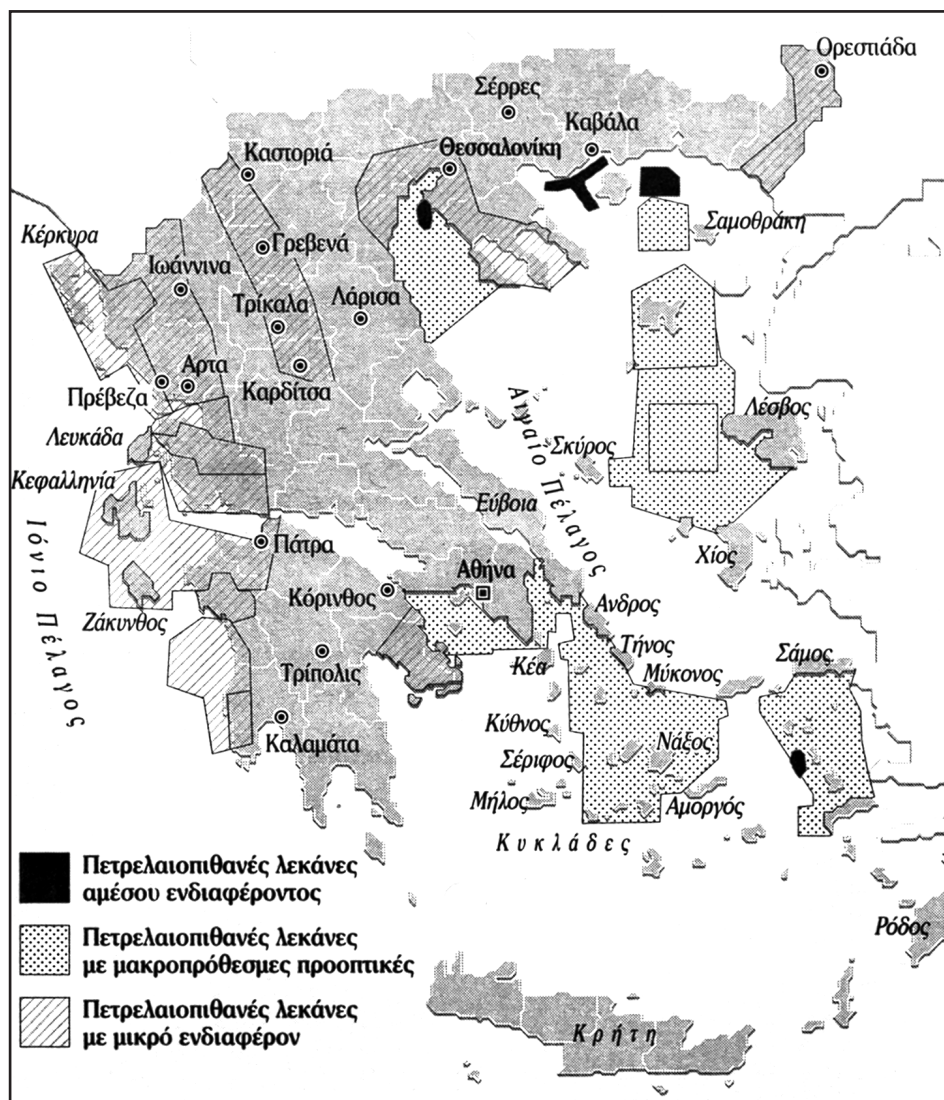
[Δηλ.: Ἡ Σιντία εἶναι πόλις τῆς Μακεδονίας πρὸς τὰ ὅρια τῆς Θράκης, ὅπως ὁ Εὐδόξος στὸ τέταρτο βιβλίον τοῦ ἔργου του «Γῆς Περίοδος» λέγει. Γίνεται δὲ κάτι θαυμαστὸ ἐκεῖ, καθὼς λέγει ὁ Ἀριστοτέλης. Ὅτι εἶναι δηλ. κάποιος ποταμὸς καλούμενος Πόντος, στὸν ὁποῖο παρασύρονται μερικοὶ λίθοι, οἱ ὁποῖοι καιόμενοι συμπεριφέρονται ἀντίθετα πρὸς τοὺς ξυλάνθρακες (ξυλοκάρβουνα), δηλ. φυσώμενοι σβήνουν ταχέως καὶ ὅταν ραντίζονται μὲ νερό, ἀνάβουν. Ὅταν λοιπὸν καίωνται, ἀναδίδουν κακὴν ὁσμὴ παραπλήσια μὲ τὴν ἄσφαλτο καὶ ἡ ὁσμὴ εἶναι τόσο δριμεῖα, ποὺ κανένα ἀπὸ τὰ ἔρπετά δὲν μπορεῖ νὰ ὑπομείνῃ, ὅταν καίωνται αὐτοί (οἱ λίθοι).]

Σημειώνω, ὅτι τὸ ἀνωτέρω χωρίο στὴν ἔκδοσι τοῦ ἔργου τοῦ Ἀριστοτέλους «Περὶ Θαυμασίων Ἀκουσμάτων» τοῦ Bekkeri, Βερολῖνο 1831, δρίσκεται στὴν παράγραφο 115, σελίδα 841 τοῦ Β' τόμου τῶν «Ἀπάντων» τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ὅπως γίνεται φανερό, οἱ «λίθοι ποὺ ἀνάβουν» δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ γαιάνθρακες, οἱ ὁποῖοι σχηματίσθηκαν ἀπὸ τὴν ἀπανθράκωσι πανάρχαιας βλαστήσεως καὶ οἱ ὁποῖοι, ὡς ἐμπεριέχοντες ἄσφαλτο, ἀνέδιδαν κακὴν ὁσμὴν ὅπως ἐκείνη τῆς ἀσφάλτου («ὅταν δὲ δὴ καίωνται, πονηρὸν ὄξουσιν καὶ παραπλήσιον ἀσφάλτῳ» κατὰ τὸ κείμενο). Ἐπειδὴ οἱ γαιάνθρακες συνίστανται κυρίως ἀπὸ ὑδρογόνο καὶ ἄνθρακα καὶ ἐπειδὴ τὸ πετρέλαιο εἶναι μῖγμα ὑδρογονανθράκων, δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι οἱ «λίθοι ποὺ ἀνάβουν» καὶ ποὺ εὐρίσκοντο στὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ Πόντου, πλησίον τῆς πόλεως Σιντίας, ἀποτελοῦν ἔνδειξιν ὑπάρξεως ὑπογείων κοιτασμάτων πετρελαίου στὴν περιοχὴν αὕτη.

Ἡ δεύτερη μαρτυρία – πληροφορία περὶ ὑπάρξεως πετρελαίου ἀναφέρεται, ὅπως προελέχθη, ἀπὸ τὸν Σαμόθρακα Νικόλαο Φαρδὺ καὶ δημοσιεύθηκε στὴν «Θρακικὴν Ἐπετηρίδα» τοῦ 1895, σὲ μελέτη του ὑπὸ τὸν τίτλο «Τὰ Ζγόραφα ὡς κέντρον τῶν σεισμῶν τῆς Σαμοθράκης καὶ λείψανον τεσσάρων νήσων τοῦ Θρακικοῦ Πελάγους πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων καταποντισθεῖσων». Τὴν πληροφορία τοῦ Νικ. Φαρδὺ περὶ ὑπάρξεως πετρελαίου 6 περίπου ναυτικά μίλια βορειοανατολικά τῆς Σαμοθράκης ἀναδημοσίευσεν στὴν καθημερινὴν ἔφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν «Ἑστία» (δὲν ἔχω τὴν ἡμερομηνία ἐκδόσεως τῆς ἔφημερίδας) κατὰ τὴν περίοδο τῆς σχετικῶς πρόσφατης πετρελαϊκῆς κρίσεως (1980-1981) σὲ ἐπιστολὴ του ὁ Γ. Σ. Ἀλεξιάδης, καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Τὰ Ζγόραφα εἶναι τρικάρηνος ὕψαλος πέτρα, ἐν νηνεμία μόνον, καὶ μάλιστα ὁπότε συνεπεία βορειοανατολικοῦ ἀνέμου ἀποσύρωνται τὰ θαλάσσια ὕδατα, ὁρατὴ τοῖς παραπλέονσι ταύτην, λίαν δ' ἐπικίνδυνος τοῖς ναυτιλλομένοις, κειμένη ἐν τῷ Θρακικῷ πελάγει μεταξὺ Θρακικῆς Χερσονήσου καὶ Σαμοθράκης, εἰς ἑξ περίπου μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Ἀγκίστρου, ἄκρας ὀνομαστῆς ἐπὶ τῆς βορειοανατολικῆς παραλίας τῆς νήσου Σαμοθράκης. Ἡ ὕψαλος αὕτη ἐν καιρῷ γαλήνης διακρίνεται ἐπίσης ἔκ τινος ὑγρᾶς ἐλαιώδους οὐσίας, ἐπιπλεύουσης ἐπὶ τῶν περὶ αὐτὴν ὑδάτων τῆς θαλάσσης καὶ ἀποπνεούσης ὀξεῖαν καὶ πνιγηράν τινα ὁσμὴν πετρελαίου. Κεῖται δὲ γεωγραφικῶς ἐπὶ τοῦ σημείου ἐκείνου, ἐν τῷ ὁποίῳ συναντῶνται ἡ 40° μοιρῶν 28' μοίρας τοῦ βορείου πλάτους μετὰ τῆς 25° μοιρῶν 51' τοῦ μεσημβρινοῦ, κατὰ τὸν Πίνακα ὃν ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Α. Conge ἐν τῷ "Reise auf den Inseln des Thrakischen Meeres" (Hannover, 1860). Ἡ ὕψαλος αὕτη ἐφείλκυσε κατὰ πρῶτον τὴν προσο-

Χάρτης των πετρελαιοφόρων κοιτασμάτων στο Αιγαίο και τη Μακεδονία - Θράκη, που κατάρτισε η εταιρεία BEICIP. (Βλ. «Τὸ Βῆμα τῆς Κυριακῆς», 17/9/2000.) Τὰ ἀποτελέσματα τῶν σημερινῶν γεωτρήσεων ἐπαληθεύουν τὶς μαρτυρίες ἀρχαίων καὶ νεωτέρων συγγραφέων.

χήν μου τῷ 1874, ὁπότε, ἐπιβαίνων ἱστιοφόρου πλοίου καὶ εὗρεθεις ἐν καιρῷ γαλήνης πλησίον αὐτῆς, ἠδυνήθην ἰδίους ὄμμασι νὰ ἶδω τὴν ἐπὶ τῆς θαλάσσης πλέουσαν ἐλαιώδη οὐσίαν, νὰ δοκιμάσω ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως τὴν ὁσμὴν καὶ πεισθῶ ἐπὶ τέλους, ὅτι πρόκειται ἐνταῦθα περὶ πετρελαίου, τοῦ ὁποίου ἡ πηγὴ βεβαίως κεῖται ἐν τῷ σώματι τοῦ ὑφάλου τούτου πέτρου... Ἡ παρουσία πετρελαίου ἐπὶ τῆς ὑφάλου Ζγόραφα, τὰ θερμὰ μεταλλικὰ ὕδατα τῶν Θέρμων ἐπὶ τῆς νήσου Σαμοθράκης καὶ ὁ ἀκατάπαντος ὑποχθόνιος δρόμος μετὰ δονήσεων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σφοδρῶν τοῦ ἐδάφους αὐτῆς μαρτυροῦν τὴν παρουσίαν μετὰλλων ἐν τοῖς στέρνοις τοῦ οὐκ εὐαγκάλου τούτου ὄγκου καὶ τὴν ἀκατάπαντον ἡφαιστειώδη ἐργασίαν ἐν αὐτῷ...».

Ἡ ἐφημερίδα «Τὸ Βῆμα τῆς Κυριακῆς» τῆς 17 Σεπτ. 2000 δημοσίευσε ἄρθρο τοῦ δημοσιογράφου Α. Παπαχελᾶ μὲ τὸν τίτλο «Ὁ πόλεμος τοῦ πετρελαίου στὸ Αἰγαῖο», στὸ ὁποῖο περιλαμβάνεται χάρτης τῆς Ἑλλάδος, ὅπου περιέχεται καὶ περιοχὴ θαλάσσια ἀνατολικά τῆς Θάσου καὶ βορειοδυτικά τῆς Σαμοθράκης μὲ πιθανώτατη ὑπαρξὶ ὑπογείων κοιτασμάτων πετρελαίων. Ἡ ἀνέυρεσι τῶν πετρελαίων τῆς Θάσου καὶ οἱ ἔρευνες πού ἔχουν γίνῃσι στὶς περιοχὰς τοῦ Αἰγαίου ἀπὸ ξένες πετρελαϊκὲς ἐταιρεῖες μέχρι σήμερα καὶ κυρίως ἐκεῖνες στὸ Θρακικὸ Πέλαγος μὲ ἐνθαρρυντικὰς ἐνδείξεις, ἐπιβεβαιώνουν τὶς ἀρχαῖες μαρτυρίες περὶ ὑπάρξεως πετρελαίου.

Οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ γνωρίζουν – καὶ νὰ εἶναι πάντοτε ἐν ἐγρηγόρει –, ὅτι στὸ Ἑλληνικὸ Αἰγαῖο διακυβεύονται ὕψιστα πολιτιστικά καὶ ὑλικά συμφέροντα, διότι τὸ πέλαγος αὐτὸ ὅχι μόνον ὑπῆρξε ἀνέκαθεν τὸ κέντρο (λίκνον) τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ κρύβει στὰ σπλάγχνα του τὸ πολύτιμο πετρέλαιο. Γιὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἡ Τουρκία ἡγίρειν ἀξιώσεις, παρακινούμενη καὶ ἀπὸ τοὺς ἀποκαλούμενους «φίλους» μας, γιὰ τὸ ἥμισυ τοῦ Αἰγαίου καὶ ἔφθασε μέχρι τὸ σημεῖο νὰ θεωρῇ ὡς «γκρίζα ζώνη» καὶ τὴν ἑλληνικὴ νῆσο Γαῦδο, ἡ ὁποία εὗρίζεται νότια τοῦ δυτικοῦ ἄκρου τῆς Κρήτης!

Ἀπὸ γαιοπολιτικῆς λοιπὸν καὶ ἄλλης ἀπόψεως τὸ Αἰγαῖο ἀποτελεῖ γιὰ τοὺς Ἕλληνες ἀγαθὸ ζωτικῆς καὶ ὑψίστης σπουδαιότητος, πού πρέπει νὰ διαφυλαχθῇ πάσῃ θυσίᾳ.

Βιβλιογραφία

1. Ἀριστοτέλους, «Περὶ Θαυμασίων Ἀκουσμάτων».
2. Στεφάνου Βυζαντίου, «Ἑθνικά».
3. «Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικόν», ὑπὸ Ἀντωνίου Ἡπίτη, Ἀθῆναι 1908.

Δημ. Κ. Μαργέτης

Ἀντιπέραρχος (ἱπτ.) ἐ.ἀ.

Ταλιμπάν και Βυζαντινοί

Οί ισλαμιστές Ταλιμπάν στο Ἀφγανιστάν καταστρέφουν τοὺς θησαυροὺς ἀρχαίων πολιτισμῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἔργα τέχνης τῆς Ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς, διότι θίγουν τὸ ἱερὸ Ἰσλάμ. Παρὰ τὴ διεθνή κατακραυγὴ ὁ ὑπουργὸς «πολιτισμοῦ» Κουστρατουλάχ Τζαμάλ δήλωσε, ὅτι «ἔσπαγαν εὐκόλα καὶ δὲν χρειάσθηκε πολὺς χρόνος».

Ὅμως τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ ἔχουμε ξαναδεῖ σὲ πολὺ πιὸ ἄγρια ἐκδοσὴ του πρὶν 1700 χρόνια, ὅταν ὁ Χριστιανισμὸς κατέστρεψε ἐκ θεμελίων κάθε τι τὸ Ἑλληνικὸ. Εἶναι προφανές, ὅτι οἱ μονοθεϊστικὲς Ἑθραιογενεῖς θρησκείες (Ἰουδαϊσμός, Χριστιανισμός καὶ Ἰσλαμισμός) πιστεύουν δογματικά, ὅτι ὁ ἐκάστοτε ἀρχηγὸς τοὺς σὰν «ἐκπρόσωπος» τοῦ Γιαχβὲ καὶ «ἐκλεκτός» του μπορεῖ νὰ ἀσκήσῃ καὶ τὴν «ἐλέω Θεοῦ» ἐξουσία. Τὸ 396 μ.Χ. ὁ Ἀλάριχος, ὅταν αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἦτο ὁ γιὸς τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου Ἀρκάδιος, κατέσκαψε τίς Θῆβες, τὴν Ἐλευσίνα, τὰ Μέγαρα, τὴν Κόρινθο, τὸ Ἄργος, τὴ Σπάρτη κ.λπ. καὶ τέλος ἐξαφάνισε παντελῶς τὴν Ὀλυμπία. Καὶ ἀκόμη δὲν ζήτησαν συγγνώμην ὁ πατριάρχης καὶ ὁ κ. Χριστόδουλος.

Ῥυποστράτηγος **Κ.Χ.Κ.**

Ἡ ταμπακέρα

Πρὶν ἀπ' τὸ «Δανλὸ» οὐδεὶς ἐκ τοῦ ἡμερησίου ἢ περιοδικοῦ τύπου θέλησε νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὰ τελευταῖα ἐντυπωσιακὰ εὐρήματα τῶν Γερμανῶν ἀρχαιολόγων στὴν Ὀλυμπία. Οὐδεὶς πράγματι θέλησε νὰ «ἀναδείξῃ» δημοσιογραφικὰ τὴν ἐδῶ καὶ ἐπτὰ χρόνια εὐρεθεῖσα σὲ ὑπόνομο ὀρειχάλκινη πλάκα, πὺν καταγράφει Ὀλυμπιάδες τελεσθεῖσες κατὸ πιν τῶν ἀπαγορευτικῶν διαταγμάτων τοῦ Θεοδοσίου καὶ μάλιστα μέχρι τὸ ἔτος 741 μ.Χ.

Ἀμέσως ὅμως μετὰ τὰ διαδοχικὰ δημοσιεύματα τοῦ «Δανλοῦ» καὶ τὴν εὐρεῖα διάσταση πὺν ἔλαβε τὸ ζήτημα καὶ λόγῳ τῆς λογοκρισίας τῆς ΕΡΤ καὶ τῆς ἀρνήσεώς της νὰ μεταδώσῃ τὸ σχετικὸ διαφημιστικὸ «σπὸτ» τοῦ περιοδικοῦ, ὡς διὰ μαγείας ἢ σχετικὴ πλάκα ἄρχισε νὰ «σκάη μύτη» ἐδῶ καὶ κεῖ καὶ μάλιστα πολλὰς φορὰς «σαλονάτη» στίς σελίδες τοῦ «μεγάλου» καὶ «ἐγκρίτου» τύπου. Τὸ θέμα τοὺς ἦταν, ὅτι προστέθηκαν ἀπλῶς κι ἄλλες Ὀλυμπιάδες καὶ Ὀλυμπιονίκες στοὺς μέχρι τώρα πὺν γνωρίζαμε...

Γιὰ τὸν «Δανλό», πὺν ἔφερε τὸ θέμα καὶ ἀπ' τὸν ὁποῖο ἀντλοῦν τὸ ὕλικό, οὔτε λόγος. Ὅπως καὶ γιὰ τὴν ΤΠ (380ῃ) Ὀλυμπιάδα = τοῦ 741 μ.Χ., πὺν συνιστᾷ ἐπανάσταση στὴν ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καμμὶά νύξη. Ἡ γνωστὴ τακτική, νὰ μιλοῦν γιὰ ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ταμπακέρα.

Π.Α.Κ.

Σουμερικὸς Ἀθλητισμός

Δὲν ὑποπτενόμενα ποτέ μου, ὅτι οἱ Σουμεριοὶ θὰ ἀποτελοῦσαν στὴν Ἱστορία τοῦ Ἀθλητισμοῦ σκαλοπάτι, ἀπ' ὅπου θὰ πηδοῦσε ἡ σημερινὴ «Ἱστορία» τῆς Πλανηταρχίας πρὸς τὴν Ἀρχαία Ρώμη, ὥστε ἔτσι νὰ παρακάμψῃ τὴν Ἑλληνικὴ Ἀρχαιότητα. Τὸ εἶδα σὲ ντοκυμανταῖρ μιάς ὥρας γύρω ἀπὸ τὸν Ἀθλητισμό, ὅπου σὲ τέλεια ἀπουσία τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος ἐκοδαν καὶ ἐρραβαν καὶ ὄχι μόνον. Θυμῆθηκα τὴν ἀηδία τῆς θρησκευτικῆς καὶ πολιτικῆς προπαγάνδας τοῦ καπιταλισμοῦ, καθὼς καὶ τὴν πιὸ σύγχρονη πὺν ἀσκοῦσαν ἱστορὺνχορες τοῦ μακαρίτη μαρξισμοῦ – ἦταν ὅλοι τοὺς παιδιὰ τους...

Φυσικὰ οἱ Ρωμαῖοι πρὶν ἀπὸ τὴν παρακμὴ τοὺς εἶχαν σπεύσει μὲ θανατισμό, ὅπως ἄλλωστε ὁ τότε γνωστὸς κόσμος, νὰ ἀποδεχθῶν τὴν Ἑλληνικὴ Ἀρχαιότητα, πρᾶγμα πὺν θὰ τοὺς ἔκανε νὰ μὴν συμφωνοῦν μὲ τοὺς προπαγανδιστὰς σήμερα, τῶν ὁποίων ἡ κατῆλψη ἀποτελεῖ... ἐθνικὸ ἄθλημα.

Π.Γ.

Πολιτισμός τῶν ὑπονόμων

Ἀσφαλῶς θὰ ἔχετε δεῖ ἢ σίγουρα θὰ ἔχετε ἀκούσει γιὰ ἐκεῖνα τὰ παράξενα μανιτάρια, πὺν φντρώνονιν στοὺς ὑπονόμους τῶν μεγαλονπόλεων, τὰ ὁποῖα λόγῳ τῶν λιπῶν πὺν συρρέουν στοὺς ἀποχετευτικοὺς ἀγωγοὺς τρέφονται ταχέως καὶ ἀποκοτῶν γιγάντιες διαστάσεις, προκαλώντας προβλήματα στὴ ροὴ τῶν ἀποβλήτων. Στὴν Ἑσπερία αὐτὰ τὰ ὑπερμεγέθη «λιπώματα» δίνουν τὴν ἀφορμὴ γιὰ κινηματογραφικὰ σενάρια τρόμου, καθὼς τερατοποιοῦνται καὶ ἐμφανίζονται νὰ καταβροχθίζουν ἀνθρώπους. Στὴν Ἑλλάδα αὐτὰ τὰ λιπώματα, ἂν καὶ γεννήματα ὑπονόμων, ἔχουν πραγματικὴ καὶ ὄχι φανταστικὴ παρουσία. Εἶναι ἐπὶ τοῦ Πολιτισμοῦ τῆς (μιάς καὶ αὐτὸς πετάχθηκε στὸν ὑπόνομο) ἀρμόδια, τὸν ὁποῖον καὶ καταβροχθίζουν ἀνηλεῶς.

Π.Α.Κ.

Ἡ καταγωγὴ τοῦ Ἀλφαδήτου

Τῇ συνολικῇ ἀπάντησιν στὸ θέμα τῆς καταγωγῆς Ἀλφαδήτου δίνει ἡ «Ὡνυγία», τόμ. Α', σελ. 246-7, τοῦ σοφοῦ λογίου τοῦ ιη' αἰῶνος Ἀθ. Σταγειρίτη, ἐκδ. Ἑλεῦθερη Σκέψις, ἡ ὁποία γράφει τὰ ἑξῆς: «Ἡλιάδαι, ὡς εἰρηται, ὀνομάσθησαν οἱ ἐκ τῆς Ῥόδου ἐπὶ τοῖς υἱοῖς τοῦ Ἡλίου· οἱ Ὀρχιμοί, Κέκαφος, Μάκαρ, Ἀκτίς, Τενάγης, Τριόπας καὶ Κάνδαλος. Ὁ Ἀκτίς (μετέδῃ) εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐνθα ἔκτισε τὴν Ἡλιούπολιν ἐπ' ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐδίδαξε καὶ τοὺς Αἰγυπτίους τὴν Ἀστρολογίαν. Καὶ ἐπειδὴ συνέδῃ ὕστερον Κατακλυσμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐχάθησαν καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ περισσότεροι καὶ τὰ συγγράμματα καὶ ἡ Ἱστορία αὐτῶν (...), καὶ ἐπειδὴ ἔφευγεν ὁ Κάδμος ὕστερον τὰ γράμματα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐνόμιζον οἱ Ἕλληνες ὅτι τότε εἶδεν πρῶτον γράμματα ἢ Ἑλλὰς, μὴ ἔχοντες εἶδῃσιν περὶ τῶν πρὸ τοῦ Κατακλυσμοῦ προγόνων αὐτῶν. Ταῦτα μὲν φαίνονται ἀπίθανα, ὅμως δὲν πρέπει νὰ τὰ παρατηρῶμεν περιέργως. Ἐπειδὴ ἔχουμεν καὶ εὐρίσκομεν ἱκανὰς ἀποδείξεις, ὅτι εὐρέθησαν εἰς τὴν Αἴγυπτον πόλεις ἀρχαιόταται Ἑλληνιστὶ ὀνομαζόμεναι, ὡς ρηθῆσεται ἐν ἄλλοις» (Διόδωρος Ν, Ζ καὶ Ε, Ν ἑ., Πίνδαρος, Ὀλυμ. Ζ 74 καὶ Σχολ.).

Θὰ μπορούσα καὶ ἄλλες ἀποδείξεις νὰ παραθέσω, ἀλλὰ γιὰ λόγους οἰκονομίας δὲν τὸ πράττω.

Κ.Χ.Κ.

Ὁ δόκτωρ ὄρηκε τὴ Βαβέλ

Σὲ ἓνα ἔνθετο τῆς «Ἑλευθεροτυπίας» (30/1/01) ἀφιερωμένο στὴν ἐπιστὴμὴ τῆς Κοσμολογίας φιλοξενοῦνται καὶ οἱ ἀπόψεις τοῦ ἐρευνητῆ ὁρος Δημήτρη Συναχόπουλου, πὺν ὄντως προκάλεσαν θαυμασμό γιὰ τὴν πρωτοτυπία τους. Γράφει λοιπὸν, πῶς, «ἀπ' ὅσο γνωρίζουμε, ἡ παρατήρησις τῶν ἄστρον καὶ τῶν πλανητῶν ἄρχισε ἀπὸ λόγους θρησκευτικούς». (Χρειάζονται λοιπὸν θρησκευτικοὶ λόγοι, γιὰ νὰ δῆς τί ἔχει ἀνω ἀπ' τὸ κεφάλι σου...). Καὶ ἀκόμη: «Ἡ ἡγεσία τῶν Βαβυλωνίων ἐπιζητοῦσε ἀπὸ τὴν Ἀστρονομία νὰ τῆς δώσῃ ἓνα καλὸ ἡμερολόγιο, ἐπειδὴ εἶναι σημαντικό νὰ γνωρίζῃς πότε θὰ συλλέξῃς φόρους». (Ἡθέλαν λοιπὸν ἀπ' τὴν Ἀστρονομία νὰ τοὺς δείξῃ πότε μαζεύεται ἡ νέα σοδειά.) Ἀλλὰ, σύμφωνα πάντα μὲ τὸν «ἐρευνητὴ» μας, ὁ Πύργος τῆς Βαβέλ ἦταν τὸ πρῶτο ἀτελεροσκοπεῖο, δῶρο τοῦ βασιλιᾶ τῶν Βαβυλωνίων πρὸς τοὺς ἱερεῖς του. Ἀλλωστε «ἔχουμε ὄρεϊ ὑπολείμματα τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ»...

Αὐτὰ καὶ ἄλλα, ἀκόμη ἐπιστημονικώτερα, ἀπ' τὸν δρᾶ Συναχόπουλο, πὺν, δὲν μπορεῖ, σίγουρα ἦταν... συναχόμενος, ὅταν τὰ ἔγραφε.

Π.Α.Κ.

ΤΟ ΡΗΜΑΔΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΔΙΚΚΑ

Τὰ ὀστὰ ἀπ' τὰ ὀπίσθια πόδια τοῦ ἐλέφαντα. Τὸ ζῶο εἶχε μήκος 5 καὶ ὕψος 4 μέτρα. Ὁ ἐλέφαντας κυνηγήθηκε ἀπὸ ὀργανωμένη κυνηγετικὴ ὁμάδα λογικῶν ἀνθρώπων πρὶν 3 ἑκατομμύρια χρόνια. Τὸ κρέας του μεταφέρθηκε, ἀφοῦ ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὸν σκελετὸ μὲ λίθινα καὶ ὀστέινα ἐργαλεῖα, πού δρέθηκαν ἐκεῖ καὶ ἀποτελοῦν συντριπτικὴ ἀπόδειξη τῆς ἀπάτης περὶ «Ἀφροκεντρισμοῦ».

Πὼς κατάντησε τὸ κτῖσμα, ὅπου οἱ ἀποδείξεις τῆς ὑπάρξεως ἀνθρώπων πρὶν 3 ἑκατ. χρόνια

Τὸ 1977 ἓνα παλαιοντολογικὸ εὑρημα στὴν περιοχὴ τῆς Πτολεμαΐδος ἀνέτρεψε παταγωδῶς τὴν κατεστημένη διεθνῶς ἀποψη, πὼς ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐμφανίστηκε στὴν Ἀφρικὴ καὶ πρὶν ἓνα ἑκατομμύριο χρόνια πέρασε στὴν Εὐρώπη. Τότε ὁ ἀνθρωπολόγος Ὑλριχ Πουλιάνος ἀνεκάλυψε κατόπιν ἀνασκαφῆς τὸν σκελετὸ ἑνὸς ἐλέφαντα, πού ἔζησε στὴ γῆ τῆς Μακεδονίας πρὶν 3 ἑκατομμύρια χρόνια. Τὸ συγκλονιστικώτερο εὑρημα τῆς ἀνασκαφῆς αὐτῆς δὲν ἦταν ὁ ἐλεφάντινος σκελετός, μὰ τὰ ἀνθρώπινα ἐργαλεῖα πού δρέθηκαν πάνω καὶ γύρω ἀπ' τὸ «κουφάρι» τοῦ ζῴου. Ἐπρόκειτο γιὰ πλῆθος αἰχμηρῶν πέτρινων ἀντικειμένων, φτιαγμένων ἀπὸ χαλαζία, ὅπως καὶ ὀστέινων ἀπὸ κνήμες ἀλόγων, πού τὰ εἶχαν πελεκήσει καὶ τοὺς εἶχαν δώσει τὴ μορφή ξίφους.

Ἡ συστηματικὴ μελέτη τῶν εὑρημάτων ἀπέδειξε, πὼς ὁ ἐλέφαντας εἶχε κυνηγηθῇ, σκοτωθῇ καὶ τεμαχισθῇ ἀπὸ ὁμαδικὴ προσπάθεια «πρωτανθρώπων» κυνηγῶν! Ἡ χρονολόγηση τῶν εὑρημάτων ἔγινε μὲ τὴ μέθοδο τοῦ παλαιομαγνητισμοῦ ἀπὸ τὴν Ἀνθρωπολογικὴ Ἑταιρεία τῆς Ἑλλάδος σὲ συνεργασία μὲ τὸ Πανεπιστήμιο Ν. Καρολίνας τῶν ΗΠΑ. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς χρονολόγησης (3.000.000 χρόνια) ἀνακοινώθηκαν σὲ διεθνῇ συνέδρια καὶ ἔγιναν ἀποδεκτὰ ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως (ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἀποσιωπήθηκαν στὴ συνέχεια, ἐπειδὴ δὲν προωθοῦσαν τὸν Ἀφροκεντρισμό).

Ο ξρεπωμένος οίκος, πὸν στεγάζει ἓνα μοναδικὴς σπονδιότητος εὔρημα – ἀπόδειξη τῆς πανάρχαιας παρουσίας τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου στὸν ἑλληνικὸ χῶρο. Ὅπως ἄν ποτε τὸ «μοναεῖο» αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ, γιὰ νὰ ποδοῖ τὴν Ὀλυμπιάδα τοῦ 2004 καὶ τοὺς ἀναλαδόντες τὴν τέλεση τοῦ βασικοῦ αὐτοῦ θεμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ σημερινούς «ῥακλεις» τῆς ἀνθελληνικῆς Βυζαντινορομοσύνης.

Ἡ ὠγγρασία, ἐμφανὴς στὸν τοίχον, ἀπελεῖ μὲ ὀλική διάθρωση τὰ ὀστὰ τοῦ ἐλέφαντα. Μέρους ἀπ' αὐτὰ, καθὼς εἶναι σκορπισμένα στὸ πάτωμα τοῦ ἐρελπίου, ἔχει ἤδη ταφή κάτω ἀπὸ τοὺς καταρρέοντες σοβάδες.

Τὰ εὐρήματα αὐτά, τέτοιας παγκοσμίου σημασίας, πὺν φωτίζουν καίρια τὴν ἐμφάνιση καὶ πορεία τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ἐγκαταλείφθηκαν στὴν τύχη τους ἀπ' τὸ ἑλλαδικὸ κράτος καὶ καταδικάστηκαν στὴ σιωπὴ. Πανεπιστημιακὸ κατεστημένο καὶ ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ ὄχι μόνον προκλητικῶς σιώπησαν καὶ ἀπέκρυψαν ἀπ' τὴν διεθνή κοινὴ γνώμη καὶ τὴν ἐπιστημονικὴ κοινότητα τὰ εὐρήματα, ἀλλὰ ἔκαναν καὶ κάνουν κάτι ἀκόμη, προφανῶς δολίως: Τὰ ἐξαφανίζουν ἀπὸ προσώπου γῆς. Δυστυχῶς οἱ πρωτάνθρωποι αὐτοὶ τῆς ἑλληνικῆς γῆς δὲν εἶχαν τὴν τύχη νὰ γνωρίσουν τὴ δόξα καὶ τὴ διασημότητα τῆς Ἀφρικανῆς «Λούσυ», τοῦ πρώτου τάχα δείγματος ἀνθρώπινης παρουσίας στὴ Γῆ, τῆς ὁποίας δῆθεν οἱ ἀπόγονοι περνώντας τὸ Γιβραλτάρ ἔγιναν οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ευρώπης. Τὰ ἔχνη (δύο μικρὲς λακκοῦβες θεωρούμενες ὡς πατημασιῆς) τῆς «Λούσυ» προβάλλουν καθημερινὰ δεκάδες διεθνεῖς καὶ ἑλληνικοὶ τηλεοπτικοὶ σταθμοὶ ὑπὸ τύπον «ἐκπαιδευτικῶν» ντοκυμανταίρ.

Τὸν παρελθόντα Φεβρουάριο εἶχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ θερμοῦμε στὴν περιοχὴ τῆς Πτολεμαΐδος. Μεταξὺ τῶν χωριῶν Περγίκκας καὶ Πεντάδρουσο, ἐλάχιστα μέτρα ἀπ' τὸν αὐτοκινητόδρομο, διακρίνεται ἕνας ἐρειπωμένος οἰκίσκος. Οὐδεὶς θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ, πὺς μέσα ἐκεῖ – ἐδῶ καὶ 23 χρόνια – διατηροῦνται ὁ ἐλέφαντας καὶ τὰ λοιπὰ εὐρήματα. Πινακίδα, πὺν νὰ πληροφορῇ τοὺς περαστικούς ἔστω γιὰ τὸ εἶδος τοῦ «κτίσματος», δὲν ὑπάρχει (ἄλλωστε δὲν ὑπάρχει φύλακας) καὶ ἐλάχιστοι κάτοικοι τῆς περιοχῆς γνωρίζουν τί περιέχει. Ἕνας ἐξ αὐτῶν, ὁ κ. Ἀλέκος Ἀδαμίδης (ἐργάζεται στὰ παρακείμενα λιγνιτωρυχεῖα τῆς ΔΕΗ), μᾶς ὡδήγησε στὸ μοναδικὸ αὐτὸ παγκοσμίως (καὶ ἀπὸ πλευρᾶς σπουδαιότητος καὶ ἀπὸ πλευρᾶς ἀθλιότητος) «μουσεῖο».

Ὁ οἰκίσκος αὐτὸς χτίστηκε τὸ 1978 μὲ συνεργασία τοῦ κ. Πουλιανοῦ καὶ τῆς κοινότητος Περγίκκας, γιὰ νὰ στεγάσῃ «προσωρινῶς» τὰ εὐρήματα, στὴ θέσῃ ἀκριβῶς πὺν ἀνεσκάφησαν. Ἐκτοτε τὰ πάντα ἀφέθηκαν στὴν τύχη τους. Τὸ χαλασμένο λουκέττο, πὺν κρατᾷ κλειστὴ τὴν πόρτα τοῦ κτίσματος, δίνει τὴν εὐχέρεια στὸν καθέναν νὰ εἰσέρχεται ἐλεύθερα. Ἡ κατάστασις στὸν ἐσωτερικὸ χῶρο εἶναι τραγική. Πέραν τῶν βασικῶν ὁστών τοῦ ζῴου, πὺν εἶναι στὴ θέσῃ τους, ἄλλα μικρότερα ὁστὰ ἔχουν σκορπίσει καὶ ἀναμειχθῇ μὲ τοὺς περμένους σοβάδες τῶν τοίχων. Τὸ κτίσμα ἐρειπώθηκε, καὶ ἡ ὑγρασία ἀπειλεῖ μὲ ὀλικὴ διάβρωση τὸν ἐλεφάντινο σκελετό. Τὰ ἐργαλεῖα τῶν «πρωτανθρώπων» κυνηγῶν – ὅσα ἄφησαν οἱ ἀρχαιοκάπηλοι καὶ οἱ διαρρηκτές – βρίσκονται μέσα σὲ δύο παλιὲς κασέλλες...

Τί μπορεῖ νὰ συλλογισθῇ κανεὶς μετὰ ἀπ' αὐτά;

Σίγουρα στὴν περιοχὴ αὐτὴ θὰ μπορούσε νὰ δημιουργηθῇ ἕνα ὑπερσύγχρονο πανευρωπαϊκὸ Μουσεῖο Φυσικῆς Ἱστορίας καὶ Παλαιανθρωπολογίας. Στὴν εὐρύτερη λιγνιτοφόρο λεκάνη ἐξορυσσονται μαζὶ μὲ τὸ λιγνίτη, σχεδὸν καθημερινὰ, ὁστὰ καὶ ἐργαλεῖα ἡλικίας ἑκατομμυρίων ἐτῶν. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ δὲν γίνονται ἀντιληπτά ἀπ' τοὺς χειριστὲς τῶν ἐκσκαφῶν, μεταφέρονται καὶ ἀποθέτονται μαζὶ μὲ τὶς ἄγονες μᾶζες. Δεκάδες ἄλλα συγκεντρώνουν οἱ ἐργαζόμενοι στὴ ΔΕΗ καὶ μὴ ἔχοντας τί νὰ τὰ κάμουν, διακοσμοῦν μ' αὐτὰ τὶς οἰκίους τους. Μερικὰ ἄλλα, μαζὶ μὲ τὸ «πρωτόγλυπτο» τῶν 500.000 ἐτῶν (βλ. «Δαυλόν», τ. 202), φτάνουν στὰ χέρια τοῦ Α. Πουλιανοῦ, καὶ αὐτὰ μόνον ἀξιοποιοῦνται. Ὅλα αὐτὰ θὰ μπορούσαν νὰ συγκεντρωθοῦν καὶ νὰ ἀποτελέσουν τὸ ὑλικὸ ἐνὸς τέτοιου μουσεῖου. Εἶναι ὅμως σίγουρο ὅτι, ἂν κάποιος ὑπουργὸς «ξεχαστῇ» καὶ προτείνει κάτι τέ-

Τὸ χαλασμένο λουκέτο: Εἴσοδος ἐλεύθερη. Σύμβολο τῆς ἀσυδοσίας τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῶν ἱστορικῶν ἀσυνείδητων Ρωμίων - ὀργάνων τους.

τοιο, τὴν ἐπαύριον θὰ «παραιτηθῇ». Ἔτσι μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ τὸ ἠθικὸ ποιὸν τῶν ὑπουργῶν (κυρίως Παιδείας καὶ Πολιτισμοῦ), ποὺ δὲν «ξεχνιοῦνται» καὶ δὲν «παραιτοῦνται» ποτέ.

Ἐδῶ καὶ τέσσερις σχεδὸν δεκαετίες ἓνας καὶ μόνον Ἕλληνα, ὁ Ἄρης Πουλιανός, ἔφερε στὸ φῶς εὐρήματα τέτοιας σπουδαιότητος, ποὺ τὸ καθένα ἀπὸ μόνου του μπορεῖ νὰ καταρρίψῃ ὅλα αὐτὰ τὰ σαθρὰ «ἱστορικὰ» οἰκοδομήματα τοῦ Διεθνοῦς Ἑξουσιασμοῦ. Κατέδειξε μὲ ἀποδείξεις ἀτράνταχτες, πὼς ἡ χώρα αὕτη ἐκτὸς ἀπὸ λίκνο τοῦ Πολιτισμοῦ ὑπῆρξε καὶ λίκνο τοῦ πρώτου ἀνθρώπου. Καὶ ἓνας καὶ μόνον Ἕλληνα δέχθηκε ἓναν ἀνηλεῆ πόλεμο καὶ μάλιστα ἀπ' τοὺς ὁμοεθνεῖς του ποὺ ἐπεχείρησαν νὰ τὸν γελοιοποιήσουν, νὰ τὸν συκοφαντήσουν, ἀκόμη καὶ νὰ τὸν ἐξοντώσουν. Ὁ ἴδιος. Ὁ Ἄρης Πουλιανός. Οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Δαυλοῦ» γνωρίζουν, πὼς τὸ ἐλλαδικὸ κράτος εἶναι ἡ πλέον ἀνθελληνικὴ ὀργάνωση τοῦ κόσμου. Καὶ τοῦτο χωρὶς καμμιά ὑπερβολή: τὰ ἴδια τὰ ἔργα του τὸ ἀποδεικνύουν. Ἄν ὅμως ἓνας καὶ μόνον Ἕλληνα καταφέρνῃ τόσα πολλὰ, τότε ἅς σκεφθοῦμε, οἱ περισσότεροι τοῦ ἑνός, τί μποροῦμε νὰ καταφέρουμε. Πρέπει νὰ ἀναλάβῃ πλέον ὁ καθένας μας τὶς εὐθύνες του ἐμπράκτως, ὅποιος δείχνει νὰ ἀγανακτῇ γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν.

(Γιὰ τὰ ἐν λόγῳ εὐρήματα καὶ γιὰ τὶς θέσεις καὶ ἀπόψεις τοῦ Ἄρη Πουλιανοῦ δεῖς στὸν «Δαυλό», τεύχη 158, 170, 181, 202, 230.)

Παν. Α. Κουβαλάκης

Στὸ δόθρο

Ἄ, ἐδῶ μοῦ εἶστε πάλι; Καθίστε καὶ μὴ θγάλετε ἄχνα. Ἐχῶ ἓνα τέστ νὰ σᾶς κάνω. Λοιπόν, γιὰ πεῖτε μου, καλὰ μου ἀνδράποδα, τί εἶναι αὐτὸ πού, ἐνῶ ὅλοι τὸ πληρώνετε σὰν βλάκες, ἐλάχιστοι ἀπὸ σᾶς τὸ παρακολουθοῦν; Ἀντε, εὐκολο εἶναι, σκεφθῆτε λίγο. Ἀν κι ἐδῶ πού τὰ λέμε, γιὰ νὰ σκεφθῆτε, χρειάζεστε μυαλό, τὸ ὁποῖο ἐγὼ ἀόκνως καὶ πεισματικά προσπαθῶ νὰ σᾶς τὸ ἀχρηστεύσω ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Τέλος πάντων, ἐπιστρατεύστε τὰ ἀπομεινάρια τῆς φαιᾶς οὐσίας σας καὶ ἀπαντήστε μου.

Τζίφος! Ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ θέσω ἀλλιῶς τὸ ἐρώτημα, μὲν καὶ σᾶς διενκολύνω. Τί εἶναι αὐτὸ πού κάποτε ἦταν μονοπώλιο καὶ τώρα πλέον ἔχει «πατώσει» γιὰ τὰ καλὰ λόγῳ ἐλευθέρου ἀνταγωνισμοῦ κατὰ τὴν τελευταία δεκαετία; Ὁχι, βρὲ δοῦρλα! Δὲν εἶναι οὔτε τὰ σπίρτα, οὔτε τὰ τραπουλόχαρτα, οὔτε τὸ ἀλάτι! Τί χοντροκέφαλοι, Γιαχβέ μου! Μιλᾶω γιὰ ἄλλον εἶδους μονοπώλιο, στὴν πληροφόρηση, στὴν ἔκφραση καὶ στὴ διαμόρφωση τῆς κοινῆς γνώμης. Ἀκόμα δὲν τὸ βρήκατε; Εἶστε ἀχαρακτήριστοι. Ἀς ρωτήσω ἀλλιῶς: Τί εἶναι αὐτὸ πού προασπίζεται μὲ τέτοια πρεμούρα καὶ τέτοιο πάθος τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμό, ὥστε νὰ φθάνη στὸ σημεῖο νὰ δάξῃ τοὺς νομικοὺς συμβούλους του νὰ ἀπορρίπτουν ὀτιδήποτε ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μ' αὐτόν; Ἀντε ντέ, «φῶς φανάρι» εἶναι πιά! Δὲν βλέπετε τὰ ντοκμανταῖρ γιὰ τοὺς «Ἑβραίους τῆς Θεσσαλονίκης»; γιὰ τοὺς λαμπρότατους Φοῖνικες ναυτικοὺς καὶ γιὰ τὴ διβλικὴ ἀρχαιολογία; Δὲν βλέπετε κάθε Σαρακοστή καὶ Μεγαλοβδομάδα τὴν δόξα τῶν ἁγίων προπατόρων ἡμῶν (ποιῶν «ἡμῶν»;) ἢ τὴς ἀπευθείας συνδέσεις μὲ τοὺς ἱερούς ναοὺς, ὅπου οἱ ἀναθεματισμοὶ κατὰ τῶν Ἑλλήνων «πάνε σύννεφο»; Ἀσε δὲ τὰ κυριακάτικα «Ἀρχονταρίκια». Λοιπὸν τὸ βρήκατε; Ὁχι; Ἀ, μὰ ἐσεῖς θὰ μὲ σκάσετε! Σᾶς υπέβαλα τὸ ἴδιο ἐρώτημα μὲ τρεῖς διαφορετικοὺς τρόπους καὶ πρὸς ἀπάντησή μου εἰσπράττω τὴ σιωπὴ καὶ τὸ ἄδειο δλέμμα σας. Δηλαδή τί θέλετε νὰ ρωτήσω πιά; Μήπως «ποιὸς φορέας εἶναι αὐτὸς πού κόβει στὸν ἀέρα πληρωμένα διαφημιστικὰ μηνύματα ἐνὸς ἀκατονόμαστου περιοδικοῦ, πού δημοσιεύει νέες ἀνακαλύψεις, πού ξεσκεπάζουν τὸ λατρευτό μου ρωμαϊκὸ κατεστημένο»;

Ἐ, ναί, λοιπὸν εἶναι ἡ Κρατικὴ Τηλεόραση τῆς Ρωμιοσύνης, ἀλλὰ πῶς τὸ βρήκατε; Πάλι «Δαυλὸ» διαβάζετε, βρὲ τέρατα; Καὶ πιστεύετε τίς ἀρλοῦμπες γιὰ τέλεση ἀπαγορευμένων Ὀλυμπιάδων κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τῆς Βυζαντινῆς ἐξουσίας; Ἀχ καὶ νὰ πέση στὰ χέρια μου αὐτὴ ἡ χάλκινη βρωμόπλακα τῆς Ὀλυμπίας. Θὰ τὴ λυώσω καὶ θὰ τὴν κάνω μανονάλι! Ὅσο γιὰ σᾶς, ἐπιπόλαιοι Ρωμιοί, σᾶς συγχωρῶ αὐτὴν τὴν παρασπονδία. Ἐλᾶτε τώρα, συσπειρωθῆτε γύρω μου, νὰ γίνουμε μία μεγάλη παρέα, ἵνα ἐν ἁρμονίᾳ ὁμολογήσωμεν πίστιν εἰς τὸ «Γιαχβικὸ πνεῦμα ἀθάνατο», τὸν ἅγνὸ ἐξωσμπαντικὸ Πατέρα τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ μὲ τίς εὐλογίες του νὰ προετοιμάσουμε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ 2004. Ἐλᾶτε νὰ φτειάζουμε ἓναν «λενκοπόρφυρο μέγα ναό» στὰ πρότυπα τοῦ Σολομῶντα, ρίχνοντας στὸ δόθρο τὰ μαρμαρινοῦσσα περὶ διακρατήσεως τῆς ἱστορικῆς μνήμης. Ἐλᾶτε νὰ «πιᾶσουμε τὴν καλὴ» ὡς κράτος (καὶ ὅχι νὰ τὴ θγάλουμε ξεροσφύρι μὲ «κότινους» καὶ ἀηδίες).

Σταθῆτε μωρέ. Ποῦ πάτε; Γιατί μὲ ἐγκαταλείπετε; Ὅποια ἀπογοήτευσίς! Πάει, ἄδειασε ὁ «χῶρος». Ἀς τὴν κάνω κι ἐγὼ, πρὶν μπουκάρῃ ἡ καθαρίστρια μὲ τὸ

Σάβωθρον

ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝΑ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Ἡ τραγωδία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ μὲ τὸν φακὸ ἐνὸς καλλιτέχνη

Φίλιππος Κουτσαφτῆς.

«ΑΓΕΛΑΣΤΟΣ ΠΕΤΡΑ»

Ὁ Φίλιππος Κουτσαφτῆς δὲν εἶναι σκηνοθέτης. Ὁ ἴδιος δηλώνει «διευθυντὴς φωτογραφίας». Δημιούργησε μία ταινία μὲ τίτλο «Ἀγέλαστος Πέτρα», ἀφιερωμένη στὴν Ἑλευσίνα τοῦ χθὲς καὶ τοῦ σήμερα, πὺν συζητήθηκε ἀρκετὰ καὶ ἄφησε

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΑΥΣΑΝΙΑ: «...ὅστις τελετὴν Ἑλευσῖνι εἶδεν... ἢ τὰ καλούμενα Ὀρφικά..., οἶδεν ὃ λέγω.»

Στὸ ἔργο τοῦ περιηγητῆ Πανσανία, «Ἑλλάδος Περιήγησις», στὸ διδλίο «Ἀττικά», 37, 4, ὑπάρχει τὸ ἀκόλουθο ἀπόσπασμα.

«...ᾠκοδόμηται δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν ναὸς οὐ μέγας καλούμενος Κναμίτου· σαφὲς δὲ οὐδὲν ἔχω λέγειν εἴτε πρῶτος κυάμους ἔσπειρεν οὗτος εἴτε τινὰ ἐπεφήμισαν ἥρωα, ὅτι τῶν κυάμων ἀνενεγκεῖν οὐκ ἔστι σφίσιν ἐς Δήμητρα τὴν εὖρεσιν· ὅστις δὲ ἤδη τελετὴν Ἑλευσῖνι εἶδε ἢ τὰ καλούμενα Ὀρφικά ἐπετέξατο, οἶδεν ὃ λέγω...».

[«Στὸν δρόμο (τὴν Ἱερὰ Ὀδὸ καὶ στὸ σημεῖο πὺν περνᾷ τὸν Κηφισό, πηγαίνοντας πρὸς τὴν Ἑλευσίνα) ἔχουν χτίσει μικρὸ ναό, πὺν λέγεται Κναμί-

κατὰ γενική ὁμολογία ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς προβολῆς τῆς στίς αἴθουσες τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις. Ὁ «Δαυλὸς» συναντήθηκε μὲ τὸν Ἑλληνα δημιουργὸ καὶ μίλησε μαζί του γιὰ τὸ θέμα τῆς ταινίας, ἀλλὰ κυρίως γιὰ τὰ ὅσα δῖωσε ὁ ἴδιος πίσω ἀπὸ τὴν κάμερα.

Ἑρώτηση: *Γιατὶ ἐπιλέξατε τὴν Ἑλευσῖνα;*

– Τὸ 1984 εἶχα κάνει μία ἀκόμη ταινία μὲ τίτλο «Σεμνῶν Θεῶν». Ἦταν ἓνα χρονικὸ μιᾶς σωστικῆς ἀνασκαφῆς στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Λένορμαν καὶ Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκεῖ σήμερα βρίσκεται μία μεγάλη γέφυρα. Σ’ αὐτὸ τὸ μέρος λοιπὸν ἀποκαλύφθηκε ἓνα μεγάλο νεκροταφεῖο τῶν ἀρχαίων ἕως καὶ ρωμαϊκῶν χρόνων. Ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς ἀρχαιολογικῆς ἔρευνας βρέθηκαν πολὺ σημαντικὰ πράγματα, ὅπως μιὰ ἀρχαία ὁδὸς ποὺ ὠδηγοῦσε στίς Ἀχαρνές. Στὴν εἰσαγωγή τοῦ «Οἰδίποδος ἐπὶ Κολωνῶ» ὁ Σοφοκλῆς μιλάει γι’ αὐτὸν τὸν χώρο.

Ἕνα σπουδαῖο εὑρημα ἐκείνης τῆς ἀνασκαφῆς ἦταν ἓνας «Κορινθιακὸς στρωτήρ» – ἓνα κεραμίδι δηλαδή. Ἐπάνω εἶχε σφράγισμα, ποὺ ἔλεγε «Σεμνῶν Θεῶν». Ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή αὐτὴ πήρε καὶ ἡ ταινία τὸν τίτλο τῆς. Σεμνὲς θεὸς εἶναι οἱ Ἑρινύες. Τὸ κεραμίδι αὐτὸ ἀνῆκε στὸ ἱερὸ τῶν Σεμνῶν

του. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ μὲ σαφήνεια, ἂν τὸν ὠνόμασαν ἔτσι, ἐπειδὴ αὐτὸς πρῶτος καλλιέργησε κυάμους (κονκιά) ἢ ἂν ἔδωσαν αὐτὸ τὸ ὄνομα σὲ κάποιον ἥρωα, ἀφοῦ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀποδώσουν τὴν εὐρεση αὐτῶν στὴ Δήμητρα. Ὅποιος εἶδε τὰ Ἐν’ Ἑλευσῖνι Μυστήρια ἢ διάβασε τὰ λεγόμενα Ὀρφικά, ξέρει γιὰ ποιοὺ πράγμα μιλῶ!].

Ὁ ἀκριβολόγος στίς περιγραφές του Πανσανίας, ποὺ σπάνια σχολιάζει καὶ μᾶλλον «φωτογραφίζει» τὸ ἀντικείμενο τοῦ ἔργου του, ἐδῶ εἶναι σαφής: Θίγει θέμα, ποὺ μόνο μνημένοι στὰ Ἑλευσίνια ἢ τὰ Ὀρφικά μυστήρια μποροῦν νὰ καταλάβουν καὶ ἀποφεύγει χωρὶς δισταγμὸ νὰ δημοσιεύσῃ στὸ διβλίο του ὅτιδῆποτε σχετικὸ.

ΑΠΟΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΙΘΜΟΛΕΞΙΑ

Ἡ Ἀριθμολεξία ἀποτελεῖ τὸ κλειδί γιὰ τὴν ἀποκρυπτογράφηση τοῦ Σύμπαντος. Ὁ Πανσανίας φρόντισε μὲ ἑξί (6) μόνο λέξεις νὰ μεταβιβάσῃ στίς κατοπινὲς γενεὲς τὸν Λόγον, περικλείοντας αὐτὸν μέσα στὰ ἀθροιστικὰ ἀπο-

Χάρτης τῆς Ἱερᾶς Ὀδοῦ. Στὰ δύο σημεία, ὅπου οἱ κόκκινοι κύκλοι, ἐντόπισαν οἱ ἀρχαιολόγοι τὸν «Ναὸν Κυαμίτου» καὶ τὸ ἱερό τῶν Σεμνῶν Θεῶν, ποὺ ὁ Πανσανίας ἀναφέρει στὰ «Ἀττικά» του. (Βλ. στὰ κείμενα τῶν 2 ἄρθρων.)

Θεῶν. Ἐκεῖ ζήτησε ἄσυλο ὁ Οἰδίπους καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀναλήφθηκε. Γιὰ τὸ ἱερὸ αὐτὸ μᾶς μιλάει καὶ ὁ Πανσανίας. Ὡς τοῦτο εὑρημα αὐτὸ τεκμηριώνει τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἱεροῦ. Τὰ ἐπόμενα χρόνια, κατὰ τὴν Ἑλληνιστικὴ ἐποχὴ, μὲ αὐτὸ τὸ κεραμίδι σκεπάσανε ἕναν τάφο, κι ἔτσι ἔφθασε μέχρις ἐμᾶς. Χρειάστηκα τρία χρόνια, γιὰ νὰ φτειάξω αὐτὴ τὴν ταινία. Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι νὰ κάνης μία ταινία, ἀλλὰ νὰ προσδιορίσης τὸ δικό σου στίγμα μέσα στὰ πράγματα.

Γιὰ μένα αὐτὸ εἶναι τὸ ζητούμενο. Μὲ ρωτήσατε, γιατί στὴν Ἑλευσίνα. Αὐτὸ σχετίζεται ὅχι μὲ τὸ νὰ κάνη κανεὶς μία παραγωγὴ ἀκόμη, ἀλλὰ μὲ αὐτὸ τὸ παιχνίδι ποὺ λέγεται γνώση. Γιὰ νὰ προσδιορίσῃ τὴ δική του διαδρομὴ μέσα στὰ πράγματα τῶν ἡμερῶν μας. Τὸ πρῶτο ὄφελος ποὺ ἔχεις εἶναι ἡ γνώση. Κι ἐμένα αὐτὸ κυρίως μὲ ἐνδιέφερε. Τὸ ἔχει πεῖ ὁ Ν. Παναγιωτόπουλος, ὁ σκηνοθέτης, σὲ μία συνέντευξη καὶ τὸ κράτησα: «Ὅλοι ἔχουν μία ἰδέα καὶ κάνουν μία ταινία. Ἐγὼ κάνω μιὰ ταινία, μὴνὰς καὶ προκύψῃ καμμιά ἰδέα.»

Ὡπλίσθηκαν, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸ θάνατο

Ἑρώτηση: Καὶ ποιά εἶναι ἡ ἰδέα ποὺ προκύπτει ἀπὸ τὴν Ἑλευσίνα;

– Εἶναι πολλά, πάρα πολλά. Νομίζω, βλέποντας τὴν ταινία μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ δῇ. Ἡ Ἑλευσίνα ἀποτελεῖ τὸν καθρέφτη τῆς Ἑλληνικῆς Κοι-

τελέσματα τῆς φράσης: «**ὁδὸν ναὸς οὐ μέγας καλούμενος Κυμαίτου**». Ὁ ἀγαπητὸς περιηγητὴς ἐπισύρει τὴν προσοχή μας στὸ κρυπτογραφημένο χωρίο μὲ ὑποδειγματικὸ τρόπο. Στὸν μνημένο φανερώνει τὰ μεγαλύτερα μυστικά, ἀλλὰ ταυτόχρονα δὲν παραβαίνει τὸν ὄρκο σιωπῆς, ποὺ τηροῦσαν οἱ μνημένοι στὰ Μυστήρια, καθὼς κρατᾷ τὶς ἀποστάσεις διὰ συμβολισμῶν.

Ἐκ πρώτης ὄψεως διαπιστώνουμε, ὅτι ἐκ τῆς ἀθροιστικῆς ἀξίας τοῦ συνόλου τῆς φράσης (3361) ἐμφανίζεται τὸ γραφικὸ σύμβολο τῆς Τετρακτύος, τὸ γράμμα Δ, τὸ ὁποῖο προῆλθε ἀπὸ τὴ συνάθροιση τοῦ ἀριθμοῦ 13, τοῦ ΑΔΗ. Ὁ ἀριθμὸς 13 συμπίπτει μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν περιβαλλόντων συμπάντων².

$$ΟΔΟΝ = 70 + 4 \cdot 70 + 50 = 194$$

$$ΝΑΟΣ = 50 + 1 + 70 + 200 = 321$$

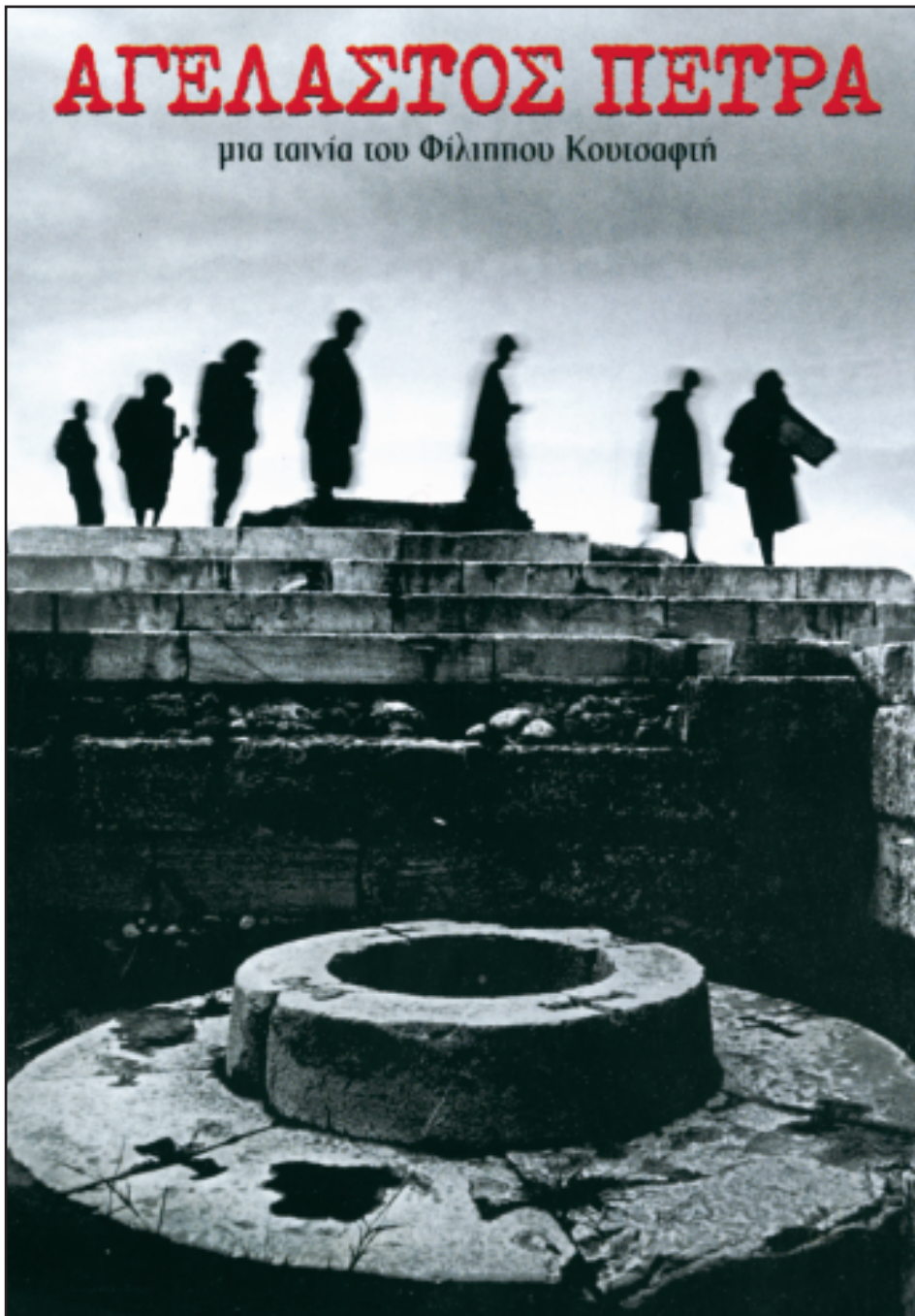
$$ΟΥ = 70 + 400 = 470$$

$$ΜΕΓΑΣ = 40 + 5 + 3 + 1 = 249$$

$$ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ = 20 + 1 + 30 + 70 + 400 + 40 + 5 + 50 + 70 + 200 = 886$$

$$ΚΥΑΜΙΤΟΥ = 20 + 400 + 1 + 40 + 10 + 300 + 70 + 400 = 1241$$

$$194 + 321 + 470 + 249 + 886 + 1241 = 3361 \Rightarrow 3 + 3 + 6 + 1 = 13 \Rightarrow ΑΔΗ$$

Οί γυναῖκες τῆς Ἐλενσίνας διασχίζουν τὸ ἀρχαῖο ἱερό, ἀναβιώνοντας στὸ πλαίσιο τοῦ Χριστιανομοῦ μία ἀρχαία τελετή. Πρῶτο πλᾶνο ἡ Ἀγέλαστος Πέτρα. (Από τὴν ἀφίσσα τῆς ταινίας.)

νωνίας ὡς πρὸς τὶς ἐπιλογές της τὴν περίοδο κυρίως μετὰ τὸν πόλεμο. Ἡ Ἑλλάδα ἔστρεψε τὴν πλάτη της στὸ πνευματικὸ ποὺ κληρονομήσαμε ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα κι ἔδωσε προνόμια στὴν οἰκονομικὴ καὶ βιομηχανικὴ ἀνάπτυξη. Εἰδικὰ στὴν Ἑλευσίνα, μ' αὐτὸ ποὺ φέρει ὡς τόπος, μποροῦμε νὰ ἀναλογισθοῦμε πάνω σὲ βασικὲς ἔννοιες τῆς ζωῆς ὅπως ὁ χρόνος, ἡ μνήμη καὶ κυρίως ὁ θάνατος. Ἄς μὴ λησμονοῦμε, ὅτι σ' αὐτὸν τὸν τόπο οἱ ἄνθρωποι γιὰ χιλιάδες χρόνια ὠπλίζονταν, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸ μεγάλο γεγονὸς τοῦ θανάτου. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερο ὄφελος γιὰ μένα εἶναι τὸ προσωπικὸ δῶμα, ἡ προσωπικὴ διαδρομὴ, ποὺ εἶναι δύσκολο νὰ μεταβιβάσῃ.

Ἑρώτηση: Παρὰ τὸ ὅτι ἡ εἰκόνα δοηθᾷ στὸ νὰ δειχτοῦν κάποια συναισθήματα...

– Ἐπὶ μέρους πράγματα ὑπάρχουν πολλὰ. Πρῶτα ὅμως θὰ ἔλεγα, μὲ ὅλη τὴ σεμνότητα ποὺ πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς, ὅτι χάρις στὴν ταινία διασώθηκε ἡ μορφή καὶ ἡ εἰκόνα ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ἦταν ἓνας τελευταῖος ἱεροφάντης, ποὺ ξέμεινε σ' αὐτὸν τὸν κόσμος, ἓνας κυνικὸς φιλόσοφος, ποὺ ξέπεσε σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ, ἓνας ἄνθρωπος, ποὺ ἡ ζωὴ του ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς ἀνιδιοτέλειας μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ παράδειγμα μίμησης γιὰ τὴν κοινωνία. Ἄς ἀναλογισθοῦμε, ὅτι τὰ περισσότερα πράγματα ποὺ μᾶς περιβάλλουν σχετίζονται μὲ τὴν ιδιοτέλεια.

$$\Rightarrow 1 + 2 = 4 \Rightarrow \Delta.$$

Γιὰ τὸν Πυθαγόρα οἱ κύριοι ἀποτελοῦσαν ἓνα ἰδιαίτερο σύμβολο, ποὺ μὲ τὴν ἐνσωμάτωση λεξαριθμικοῦ κώδικα κρυπτογραφοῦμε τὴ διδασκαλίαν τῆς Τετρακτύος. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἀναφορὰ τοῦ Πανσανία ἀποσκοπεῖ στὴ διάσωση τῆς Πυθαγόρειας διδασκαλίας καὶ τῆς Ἐν Ἑλευσίνι Μνήσεως στὰ Μυστήρια τοῦ Σύμπαντος.

Ἡ Ἱερὰ Ὁδὸς καὶ ἡ Κόρος τῆς Ἑλευσίνας

Ἔχοντας αὐτὰ κατὰ νοῦ ξεκινᾶμε, ἀφαιρώντας ἐκ τοῦ λεξάριθμου ΚΥΑΜΙΤΟΥ τὴν λέξη ΝΑΟΣ (1241-321=920). Βλέπουμε, ὅτι ὁ ἀριθμὸς ποὺ προκύπτει, τὸ 920, ἀποτελεῖ τὸ ἀριθμητικὸν σύμβολο τῶν ἱερῶν λέξεων ΩΝ, Ο ΩΝ, ΟΦΘΑΛΜΟΣ, ΤΟ ΤΟΞΟΝ. Ὁ δὲ ἀριθμὸς 920 ἔχει μέγιστη ἀριθμοσοφικὴ ἀξία. Συμβολίζει τὸ κοσμικὸ Ὡδὸν (αὐγὸ), σύμβολο τοῦ ΖΕΥΣ, τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ νοῦ τοῦ σύμπαντος (ΖΕΥΣ + ΔΙΟΣ + ΔΙΙ = ΩΝ) καὶ τῆς σοφίας τοῦ πνεύματός του, τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς.

Ὁ Παναγιώτης Φαρμάκης, πὺν ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ καὶ τὴν ὑπαρξὴ του στὴ διάσωση τῶν ἀρχαίων μνημείων ἀπὸ τὶς μπουλντόζες καὶ τὴ συλλογὴ τῶν κτερισμάτων ἀπὸ τὶς χωματερές. Σὺμβολο ζω- ντανὸ τῆς τραγωδίας τοῦ Ἑλλη- νικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ὁ Πανσανίας ἐπίσης φροντίζει νὰ ἐπισημάνῃ τὴν ΟΔΟΝ πὺν θὰ διαδῇ ἡ ψυχὴ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ (460), ἐκ τῆς ὁποίας ἡ Περσεφόνη, ἡ ΚΟΡΟΣ (460), τὸ καθαρὸ καὶ ἀκήρατο στοιχεῖο τοῦ νοῦ⁴, θὰ ὁδηγηθῇ στοῦ πρωταρχικὸ ὌΟΝ ($920 = 460 + 460$).

Ἐκ τοῦ λεξάριθμου ΝΑΟΣ ($321 = 249 + 72$) ἀφαιρεῖται στὴ συνέχεια ὁ λεξάριθμος ΜΕΓΑΣ (249) καὶ φανερώνεται ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ (72) τῶν λόγων τοῦ Πανσανία. Ἡ δὲ ἀλήθεια ἀποτελεῖ τὴν μέγιστη ἡθικὴ ΑΞΙΑ (72) γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Τὸ ΟΥ (470), πὺν προηγεῖται τοῦ λεξάριθμου ΜΕΓΑΣ καὶ τοῦ προσδίδει τὴν ἔννοια μικρός, ἀποτελεῖ ἓνα ἀκόμη λογοπαίγνιο τοῦ περιγηγητῆ, μὲ τὸ ὁποῖο συμβολίζει τὴν διὰ ὄρκου Πυθαγόρεια ἀπαγόρευση φανέρωσης τῶν μυστικῶν πὺν ἐμπεριέχονται στὴν Τετρακτύν. Ἴδου ὁ Πυθαγόρειος ὄρκος «ΟΥ ΜΑ ΤΟΝ ΑΜΕΤΕΡΑΙ ΨΥΧΑΙ (γενεᾶ) ΠΑΡΑΔΟΝΤΑ ΤΕΤΡΑΚΤΥΝ ΠΑΓΑΝ ΑΕΝΑΟΝ (Φύσεως) ΡΙΖΩΜΑ ΕΧΟΥΣΑΝ⁵».

Ἑρώτηση: Μιλᾶμε γιὰ τὸν Παναγιώτη Φαρμάκη;

– Ἀκριβῶς.

“Ένας απόκοσμος γέροντας μπροστά στὶς μπουλντόζες

Ἑρώτηση: Βλέποντας κανεὶς στὴν ταινία τὴν μορφή τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, τὸν παρακολουθεῖ μονάχο, νὰ γυρνᾷ μέσα στὰ μπάζα καὶ τὶς ἀνασκαφές καὶ νὰ ἔχῃ ἀφιερῶσει τὴ ζωὴ του στὴ διάσωση τῶν ἀρχαιοτήτων· ἄλλοτε νὰ τὶς μαζεύῃ εὐλαδικὰ ἀπὸ ἐκεῖ πού ἦταν πεταμένες ἀπὸ τὸν ἀρχαιολογικὸ χῶρο. Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

– Τὰ τεκμήρια γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ του εἶναι λιγοστά. Καὶ πολλὲς φορὲς λίγο συγκεχυμένα. Ὑπάρχει ἓνας θρύλος γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπό του.

Ξέρουμε, ὅτι γεννήθηκε στὰ Δερβενοχώρια. Ξέρουμε, ὅτι καταγόταν ἀπὸ οἰκογένεια ἀριστερῶν· καὶ ξέρουμε, ὅτι κυνηγήθηκαν γιὰ τὶς ιδέες τους στὴν Κατοχή. Ἀργότερα πῆγε στοὺς στρατοὺς καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσή του δούλεψε γιὰ κάποια χρόνια στὰ ὀρυχεῖα. Ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ ’50 καὶ μετὰ ἀκολουθεῖ τὴν πορεία πού βλέπουμε καὶ στὴν ταινία. Εἶχε μία δική του ὀπτική πάνω στὰ πράγματα· καὶ πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἦταν καὶ ἀρκετὰ διαβασμένος.

Ἑρώτηση: Κουκουλωμένος γιατί;

Τὸ ζεῦγος Φιλότης - Νεῖκος τοῦ Ἑμπεδοκλῆ

Ἀφαιρώντας λοιπὸν ἐκ τοῦ ΚΥΑΜΙΤΟΥ (1241 - 470 = 771) τὸν λεξάριθμο ΟΥ (470) συναντᾶμε τὸ ΣΥΜΠΑΝ (771), τὰ μυστικά τοῦ ὁποῖου δοῖσκονται ἐνσωματωμένα στὴν Τετρακτύν. Ἐπεξηγώντας μὲ ἀπλότητα καὶ σαφήνεια: χωρὶς τὶς κοσμικὲς ἀρχές τῆς Τετρακτύος (**Κναμίτου**) δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ (**οὐ**) δημιουργία (**σύμπαν**).

Καὶ πάλι ἐκ τοῦ ΚΥΑΜΙΤΟΥ (1241 - 886 = 771) ἀφαιρώντας τὸν λεξάριθμο ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ (886) ἐμφανίζεται τὸ ΝΕΙΚΟΣ (355) τοῦ Ἑμπεδοκλῆ. Τὸ δὲ ΝΕΙΚΟΣ καὶ ἡ ΦΙΛΟΤΗΣ (ἢ **Φιλότης** καὶ ὁ **Καλοῦ+μένος** ταυτίζονται νοηματικά) μὲ τὴν μεταξὺ τους διαφορὰ δυναμικοῦ ἀποτελοῦν τὴν αἰτία τῆς ἀέναης κινήσεως τῶν στοιχείων τοῦ Σύμπαντος⁶.

Κι ἂν ἀπὸ τὸν λεξάριθμο ΚΑΛΟΥ-ΜΕΝΟΣ (886) ἀφαιρεθῇ τὸ ΝΕΙΚΟΣ (355), ἔχουμε ἀθροιστικὸ ἀποτέλεσμα τὸν ἀριθμὸ 531, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐμφανίζονται οἱ συμβολικοὶ λεξάριθμοι ΠΥΛΗ ΑΔΗ, ΘΕΑ ΕΣΤΙΑ, ΛΥΡΑ καὶ ΑΚΤΙΣ.

Αὐτὸ πού προκαλεῖ ἐντύπωση εἶναι ἡ τροπὴ πού μπορεῖ νὰ λάβῃ τὸ λογο-

Ἀρχαῖα ἐρείπια μπαζωμένα ἀπὸ τοιμέντο. Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ πλάνα - καταγεγελίες τῆς ταινίας «Ἀγέλαστος Πέτρα» τοῦ Φίλιππου Κουτσαφτή.

παίγνιο τοῦ Πανσανία μὲ τὴν εἰσαγωγὴ συνωνύμων. Γιὰ παράδειγμα ἡ λέξη **ναὸς** μπορούσε κάλλιστα νὰ γραφῇ τὸ **ιερόν**, ὅπως ἐπίσης κι ἀντὶ τῆς φράσεως **οὐ μέγας** νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ λέξη **μικρός**, πὺν εἶναι καὶ γλωσσικὰ ὀρθότερη. Ὁ Πανσανίας ὅμως ἦταν ὑποχρεωμένος διὰ ὄρκου νὰ μὴν ἀποκαλύψῃ στοὺς ἀμύητους τὰ μεγάλα μυστικά, πὺν θρίσκονται ἐνσωματωμένα στὴν Τετρακτύν. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ κρίθηκε ἀναγκαία ἡ υἱοθέτηση ἐνὸς λογοπαίγνιου.

Ἐπισημαίνω, ὅτι ἐκ τῆς προσθέσεως τῶν λεξάριθμων **ΝΑΟΣ** (321) καὶ **ΙΕΡΟΝ** (235) προκύπτει τὸ «ἄκονσμα» **ΕΝ ΤΟ ΠΑΝ** ($556 = 321 + 235$).

Ἀναγράφοντας λοιπὸν ἀντὶ τῆς λέξεως ναὸς τὸ συνώνυμο **ΙΕΡΟΝ** (235) καὶ προσθέτοντας τὸν λεξάριθμο **ΚΥΑΜΙΤΟΥ** (1241) τὰ πέπλα τῆς Πυθαγόρειας σιωπῆς ἀρχίζουν νὰ ἀποκαλύπτουν τὴ θαυμαστὴ νόηση, πὺν δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν **ΙΕΡΑΝ ΤΕΤΡΑΚΤΥΝ** ($1476 = 235 + 1241$), τὴν αἰτία τῆς ἐκδήλωσής τοῦ Σύμπαντος, πὺν μεγαλόπρεπα κάνει τὴν ἐμφάνισή της. Οἱ ἀποκαλύψεις ὅμως δὲν σταματάνε ἐδῶ!

– Εἶχε αὐτὴ τὴν ἀνθρωποφοβία. Δὲν σὲ ἄφηνε νὰ τὸν πλησιάσῃς ποτὲ πολὺ κοντά, ὅπως φαίνεται καὶ στὴν ταινία. Ἐκεῖ ποὺ αἰσθανόταν πιὸ ἀσφαλὲς, ἦταν ὁ ἀρχαιολογικὸς χῶρος καὶ ἡ λαϊκὴ ἀγορά. Στὸ δρόμο σὲ κρατοῦσε πάντα σὲ ἀπόσταση. Ἦταν μία ἄμυνα κατὰ κάποιον τρόπο γι’ αὐτόν. Ἡ ἐπικράτειά του ἦταν ὅλο τὸ Θριάσιο Πεδίο. Ἐφαχνε συνήθως στὸ πιὸ εὐτελὲς ὑλικὸ τοῦ σημερινοῦ κόσμου, τὰ μπάζα. Πολλὰ ἀπὸ τὰ εὐρήματά του ἦταν σπουδαῖα. Γιὰ παράδειγμα εἶχε βρεῖ τὸ κεφάλι ἑνὸς Κούρου στὰ σκουπίδια. Δὲν εἶχε ποτὲ πάει νὰ πάρῃ διάφορα χρηματικὰ ποσά, ποὺ εἶχαν ἐγκριθῇ κατὰ καιροὺς ἀπὸ τὴν Ἀρχαιολογικὴ Ὑπηρεσία λόγῳ τῶν εὐρημάτων ποὺ παρέδιδε. Καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀνθρωποφοβίας του, ἀλλὰ κυρίως γιατί δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα. Μάλιστα μοῦ εἶχε πεῖ μιὰ φορά: «Νὰ δάλω ἐγὼ μία ὑπογραφή καὶ νὰ τραδιέται ἓνα κράτος ὁλόκληρο. Εἶναι σωστὸ αὐτό;».

Ἑρώτηση: *Εἶχε ἀφιερῶσει τὴ ζωὴ του στὴ διάσωση τῶν ἀρχαιοτήτων;*

– Ἀκριβῶς. Αὐτὸ ἦταν τὸ μοναδικὸ ἐνδιαφέρον του. Πολλὲς φορές, πρὶν πάω ἐγὼ ἀκόμη στὴν Ἐλευσίνα, μοῦ εἶχαν πεῖ, ὅτι συχνὰ ἐρχόταν χτυπημένος. Ἐμπαινε μπροστὰ στίς μπουλντόζες, γιὰ νὰ μὴν καταστρέφουν τὰ ἀρχαῖα. Ἐπειδὴ σκάδανε πολλὲς φορές ὥρες ποὺ ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ὑπηρεσία ἦταν κλειστή.

«Κυαμίτης» καὶ «Κυάμων ἀπέχετε»

Τὸ Πυθαγόρειο «ἄκουσμα» ΚΥΑΜΩΝ ΑΠΕΧΕΤΕ, ἡ ἀποκρυπτογράφηση τοῦ ὁποίου ταλαιπώρησε ἔντονα τὸ ἀνθρώπινο μυαλὸ ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, μὲ τὴν ἱστορικὰ ἐπιβεβαιωμένη μαρτυρικὴ στάση τῶν Πυθαγορείων, ποὺ προτίμησαν τὸν θάνατο καὶ τὰ βασανιστήρια ἀντὶ τῆς ἀποκαλύψεως τῆς τριπλῆς ἐρμηνείας τοῦ ἀκούσματος, εἶναι ἐνδεικτικὴ τῆς σπουδαιότητος τούτου.

Ἡ ἐπιφανειακὴ ἐρμηνεία ἀποτελεῖ μία σοφὴ ἀποτρεπτικὴ ἱατρικὴ συμβουλὴ. Οἱ κύαμοι (τὰ κονκιά) περιέχουν ὕδροκυάνιο, τὸ ὁποῖο εἶναι δηλητηριῶδες καὶ προκαλεῖ ἀνεπανόρθωτη βλάβη στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό. Εἶναι ἐπίσης πιθανὸν νὰ προκαλοῦν καὶ στειρότητα.

Ἡ δεύτερη φύση τοῦ ἀκούσματος ἀνήκει στὸ χῶρο τῆς μεταφυσικῆς, τῆς παραψυχολογίας καὶ τοῦ ἐσωτερισμοῦ. Ἐπικαλύπτει γνώσεις ποὺ διαφεύγουν τῆς ἀνθρώπινης νόησης καὶ ἀφοροῦν στὴ μετενσάρκωση τῶν περιπλανώμενων ψυχῶν.

Ἡ τρίτη ὑπόσταση ἀνήκει στὸ χῶρο τῆς ἀριθμοσοφίας, τῆς γεωμετρίας καὶ

Ἡ ὑποκριτική στάση τοῦ Κράτους

Ἑρώτηση: Ποιοί σκάδανε;

– Ἐκεῖνοι πού ἤθελαν νά χτίσουν. Μετά ρυθμίστηκε καλύτερα τὸ θέμα, καὶ ἔτσι, γιὰ νὰ πάη τώρα μηχανήμα νὰ σκάψῃ στὴν Ἑλευσίνα, πρέπει νὰ ἔχῃ εἰδοποιηθῇ ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ὑπηρεσία καὶ νὰ ἔχῃ στείλῃ ἄνθρωπό της. Πρὶν γίνῃ αὐτό, ὅλοι σκάδανε Σαββατοκύριακα. Καὶ ἔτσι ὁ μόνος πού διέσωξε αὐτὰ τὰ πράγματα ἦταν ὁ Παναγιώτης Φαρμάκης.

Ἑρώτηση: Αὐτὸ πὺν κάνει ἐντύπωση στὴν ταινία εἶναι ἡ καταγραφή τῆς συστηματικῆς καταστροφῆς τῆς ἀρχαίας ἀλλὰ καὶ νεοκλασικῆς Ἑλευσίνας ἐπὶ μία δεκαετία. Βλέπουμε τὸ ἀρχαῖο καὶ σύγχρονο δρᾶμα αὐτῆς τῆς πόλης. Αὐτὸ ὅμως πὺν δὲν εἶδαμε ἦταν, τοὺς ἴδιους τοὺς σημερινούς Ἑλευσίνιους νὰ κάνουν κάτι γι' αὐτό. Νὰ ἀγωνιοῦν γιὰ τὴν ἱστορία τῆς πόλης τους. Τοὺς εἶδαμε νὰ διαμαρτύρονται γιὰ τὸ περιβάλλον, ἀλλὰ γιὰ τὴ διάσωση τῆς ἱστορίας τους κανένα.

– Ἡ Ἑλευσίνα δὲν εἶναι παρὰ ἓνα κομμάτι ὅλης τῆς Ἑλλάδας. Ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι, πὺν ἐνδιαφέρονται γι' αὐτά, ἀλλὰ πὺν δὲν τὸ ἐκφράζουν πάντοτε ὠργανωμένα. Ὡστόσο τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀνοίγει τοὺς ἄσκους τοῦ Αἰόλου. Κυρίως ἡ πολιτεία ἔχει χρέος νὰ διασώσῃ τὴν ἱστορία τοῦ τόπου.

Τὴν πρώτη μέρα πὺν πῆγα γιὰ γύρισμα, πῆγαμε στὸ οἰκόπεδο, ἀπ' ὅπου

τῶν μαθηματικῶν. Ἡ ἀποκρυπτογράφηση τοῦ ἀκούσματος, ὡς γνωστὸν, ἔγινε κατορθωτὴ ἀπὸ τὸν συνεργάτη τοῦ «Δαυλοῦ» Ἱπποκράτη Π. Δάκογλου⁸ διὰ τῆς παρουσίας γλωσσολογικῶν, γεωμετρικῶν καὶ μαθηματικῶν ἐξισώσεων.

Συνοπτικὰ ἀναφέρω, ὅτι τὸ «ἄκουσμα» συμβολίζει τὴν ἱερὰν Τετρακτύν, τὸ κέντρο καὶ τὸ μέτρο, τὴν μαθηματικὴν, γλωσσολογικὴν καὶ φιλοσοφικὴν ἀπόδειξη τῆς δημιουργίας τῶν Συμπάντων, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπιθεβαιώνεται ἡ ὑπαρξη τοῦ Κοσμικοῦ Ὄου, τοῦ Πρωτοσπέρματος, τοῦ Ἑνός, τῆς ἱερῆς Μονάδος, πὺν μὲ τὴν διττὴν ἐκδήλωση σχηματίζει τὸ εἶδωλό της, τὴν Δνάδα, τὴν Ἰδέα - Μήτηρ, τὴν Κίστη, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκκολλάπτεται ὁ χρόνος, ἡ Τριάς, ἡ ἐνέργεια τῆς πολλαπλότητος, πὺν ἐξελίσσεται ἀενάως καὶ καθιστᾷ ἀναγκαίαν τὴν ἐκδήλωση τῆς Τετράδος, τοῦ χώρου ὅπου δραστηριοποιεῖται ἡ μορφοποιημένη ὑπόσταση τῆς ὕλης.

Σοφία - Σφίγξ καὶ ἡ ἐλληνικότητα τῶν Πυραμίδων

Ἡ μαθηματικὴ ἐπιθεδαίωση πὺν παραθέτω, ἐπιθεβαιώνει καὶ τὰ εὐρεθέ-

ἀρχίζει ἡ ταινία, καὶ συνάντησα γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἰδιοκτήτη, ὁ ὅποιος ἑξαλλος τότε ἔλεγε: «Ἐχω καταστραφῇ μὲ τοὺς τάφους ποὺ βρῆκαν, ἐδῶ καὶ τόσους μῆνες δὲν λέει νὰ τελειώσῃ.» Αὐτὴ εἶναι ἡ συνηθισμένη στάση ὅλων τῶν ἀνθρώπων σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη «κατάρρα», ποὺ εἶναι νὰ βρεθοῦν ἀρχαῖα στὸ οἰκόπεδό σου. Αὐτὸ εἶναι μία πραγματικότητα. Ὁ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά εἶναι καὶ ἡ ὑποκριτικὴ στάση ποὺ ἔχουμε ὡς κράτος, ὡς πολιτεία ἀπέναντι σ' αὐτά. Λίγο τὰ προστατεύουμε, λίγο δὲν τὰ προστατεύουμε. Δὲν ὑπάρχει μία ξεκάθαρη στάση. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἦταν ἓνας μικρο-βιοτέχνης, τὸν καθυστέρησαν νὰ οἰκοδομήσῃ ἐπὶ δύο χρόνια, ποὺ σημαίνει ὅτι ἐπωμίστηκε ὁ ἴδιος ἀτομικὰ τὸ κόστος αὐτό. Καὶ μιῶ γιὰ τὸ πρῶτο ἐπίπεδο, ποὺ ἔχει νὰ κἀνῃ μὲ τὸ κόστος τῶν οἰκοδομικῶν ὑλικῶν.

Βεβαίως τὸ οὐσιαστικώτερο ζήτημα εἶναι, ὅτι αὐτὸ τὸ κομμάτι τοῦ οἰκοπέδου ἔχει μέσα του μεγάλῃς ἀξίας πράγματα, ἀξίας ἀρχαιολογικῆς ἀλλὰ καὶ ἱστορικῆς μνήμης, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν διασώσαμε τίποτα. Ἐννοῶ στὸν τόπο τους.

Ἑρώτηση: *Τί ἐννοεῖτε;*

– Συνήθως διασφύζουμε τὰ κινητὰ εὐρήματα. Ὁ ἀπὸ τὸ συγκεκριμένο οἰκόπεδο διασώθηκε καὶ ἡ ἀνθρωπόμορφη σαρκοφάγος, ποὺ τὴν βλέπουμε στὴν ταινία νὰ διασχίξῃ τὴν πόλῃ. Θεωρῶ, ὅτι τὴ μεγαλύτερη ἀξία ἔχει ἡ μνήμη. Ὁ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ παίρνεις αὐτὰ τὰ πράγματα ἀπὸ τὸν τόπο τους, εἴτε τὰ δάλλῃ σὲ μία ἀποθήκη εἴτε σ' ἓνα χρυσὸ κλουδί, καταστρέφεται

νὰ ἀπὸ τὸν ἀξιοθαύμαστο Ἱπποκράτη Π. Δάκογλου.

Τὸ «ἄκουσμα» «ΚΥΑΜΩΝ ΑΠΕΧΕΤΕ» ἔχει ἀθροιστικὸ ἀποτέλεσμα τὸν ἀριθμὸ **2307**. Ἀφαιρώντας ἐξ αὐτοῦ τὸν λεξάριθμο ΤΕΤΡΑΚΤΥΝ (1476) θρῖσκουμε ἄθροισμα τὸν ἀριθμὸ **831** ($2307 - 1476 = 831$), ὁ ὅποιος φανερῶνει ἄλλο ἓνα μεγάλο Πυθαγόρειο μυστικόν: τίς λέξεις ΣΟΦΙΑ (831) καὶ ΠΥΡΑΜΙΣ (831).

Γίνεται πλέον ἀντιληπτόν, ὅτι ἔχουμε ἐπιτύχει τὴν ἐμφάνιση τοῦ **Τριγώνου** (Πυραμῖς), τοῦ γραφικοῦ δηλαδὴ συμβόλου τῆς Τετρακτύος. Ἡ Μεγάλῃ Πυραμῖς τῆς Αἰγύπτου (ποὺ δὲν εἶναι ταφικὸ μνημεῖο τῶν Φαραὼν) ἐμπεριέχει τὸ Μυστήριον τῆς Δημιουργίας. Ἀποτελεῖ τὸ Μέτρον τῆς Ἀρμονίας, τὸ Ἱερόν τῶν Ἱερῶν πρὸς τιμὴ τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς. Εἶναι ἡ Σοφία τοῦ Νοῦ τοῦ Διὸς (θυμηθῆτε μόνον τὸν τρόπο γέννησης τῆς Ἀθηνᾶς).

Μέσα στοὺς «πυραμιδοειδεῖς σχηματισμοὺς»⁹ συντελεῖται τὸ μυστήριον τῆς Δημιουργίας. Ἐπιτυγχάνεται δηλαδὴ τὸ φαινόμενο τῆς σχάσης διὰ μέσον τοῦ ἡλεκτρομαγνητικοῦ δυναμιμοῦ, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν μετατροπὴ τῶν στοιχείων τοῦ Πρωτοσπέρματος σὲ ἀρμονικὰς ὑλικὰς ὑποστάσεις, τὴν καλούμενη κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη **ἐντελέχεια**.

αὐτὸ πὺν λέγεται ἀξία μνήμης. Μνήμης πὺν ἔχει ὁ ἴδιος ὁ χῶρος. Κι αὐτὸ καλεῖται νὰ ὑπερασπίσῃ κανεῖς στὴ ζωὴ του. Δὲν ἔχει σημασία, ποῦ θὰ πᾶνε τὰ εὐρήματα. Σημασία ἔχει, ὅτι ἀπὸ τὸν χῶρο δὲν ὑπάρχει τίποτα πὺν νὰ μαρτυρᾷ, ὅτι ἐδῶ ὑπῆρξε κάτι.

Μινωικὴ τελετὴ μὲ χριστιανικὸ καπέλλωμα

Ἑρώτηση: Αὐτὸ πὺν παρατηρεῖ κανεῖς στὴν ταινία εἶναι μία «κίνηση» γύρω ἀπὸ τὰ Ἑλευσίνια Μυστήρια, ὅπως γιὰ παράδειγμα οἱ γυναῖκες τῆς πόλης, οἱ ὁποῖες συμμετέχοντας σὲ μία χριστιανικὴ τελετὴ ἐντὸς τοῦ ἀρχαίου ἱεροῦ μεταδίδουν τὴν αἴσθηση ὅτι ἀναβιώνουν ἄθελά τους μία ἀρχαία τελετή.

– Αὐτὰ εἶναι ἀπ’ τὰ συγκλονιστικώτερα πράγματα ὄντως. Δίπλα στὸ ἀρχαῖο Τελεστήριο ὑπάρχει ἡ Παναγία ἡ Μεσοσπορίτισσα, ἡ ὁποία γιορτάζει στὰ μέσα τῆς σπορᾶς τῶν δημητριακῶν. Οἱ σημερινὲς γυναῖκες ἀκολουθοῦν τὴν ἴδια διαδρομὴ, Ἱερὰ Ὀδὸς, Μεγάλα Προπύλαια, Μικρὰ Προπύλαια, καὶ ἀνεβαίνουν πάνω στὸ λόφο, πὺν εἶναι ἡ σημερινὴ ἐκκλησία. Ἡ κάμερα μπαίνει ἀδιάκριτα μέσα στὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας, ἐκεῖ ὅπου τελοῦνται τὰ ἀπόρρητα καὶ βλέπουμε τὸν ἱερέα νὰ ψάλλῃ «Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν». Αὐτὸ εἶναι κάτι, πὺν τὸ συναντᾶμε ἀκόμη ἀπὸ τὸν Μινωικὸ Κύκλο. Τὴν ἴδια τελετὴ βρίσκουμε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ μινωικὴ λατρεία. Δηλαδή

Ἑπεξηγηματικὴ εἶναι ἡ ἐπαλήθευση πὺν προκύπτει, ἂν ἀφαιρέσουμε ἀπὸ τὸν λεξάριθμο ΣΟΦΙΑΝ (831) τὸ τελικὸ Ν (50). Ἡ δὲ ΣΟΦΙΑ (781) εἶναι ἰσότημη ἀθροιστικὰ μὲ τοὺς λεξάριθμους Η ΣΦΙΓΞ (781) καὶ ΣΥΝΠΑΝ (τὸ «σύμπαν» ἐτυμολογικὰ καὶ νοηματικὰ προέρχεται ἀπὸ τὸ ΣΥΝ καὶ τὸ ΠΑΝ κι αὐτὸς εἶναι ὁ ἀρχικὸς τύπος γραφῆς τῆς λέξεως, πὺν εἶναι καὶ ὁ πλέον ὀρθός). Δὲν χωράει ἀμφιβολία ἀσφαλῶς γιὰ τὸ ποιοὶ εἶναι οἱ ἀρχιτέκτονες τῆς Μεγάλης Πυραμίδος τῆς Αἰγύπτου καὶ τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ αἶνιγμα τῆς Σφιγγός.

Οἱ συμβολισμοὶ διὰ μέσου τῆς ἀριθμοσοφίας ἀποκαλύπτουν τὸ ἀληθινὸ μέγεθος τῆς Πυθαγόρειας νόησης. Ἀφαιρώντας ἀπὸ τὴν ΤΕΤΡΑΚΤΥΝ (1476 - 831 = 645) τὸν λεξάριθμο ΠΥΡΑΜΙΣ (831) συναντᾶμε τὴν ΣΤΡΕΒΛΗ (645). Ἡ δὲ ΣΤΡΕΒΛΗ ἀποτελεῖ τὴν καμπύλη μεταβολῆς τῶν στροβιλιζόμενων στοιχείων, πὺν γίνεται μὲ τὴ μορφή «σπειροειδοῦς ἔλικος» (ἡ κατὰ τὸν Ἱπποκράτη Π. Δάκογλον «Τέλεια Χρυσῇ Μαθηματικῇ Σπείρα», ἐκ τῆς ὁποίας σχηματίζεται καὶ ἐπαληθεύεται ἡ Πυθαγόρεια ἀκολουθία 1, Φ, Φ², Φ³, Φ⁴, Φ⁵, Φ⁶, Φ⁷, Φ⁸, Φ⁹, Φ¹⁰, Φ¹¹, Φ¹²).

Τὰ στροβιλιζόμενα στοιχεῖα ἀποτελοῦν τὸ ΘΕΙΟΝ (144). Ἐκ τῆς περιστροφῆς

τὴν προσφορὰ αὐτὴ στὴ θεότητα ἀπὸ τὰ δῶρα ποὺ μᾶς ἔδωσε ἡ ἴδια ἡ θεότητα. Τὴν παρατήρηση αὐτὴ τὴν ἔκανε ὁ καθηγητὴς τῆς Προϊστορικῆς Ἀρχαιολογίας Νικόλαος Πλάτων, ἓνας ἐπιστήμονας μεγάλος σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο. Πέθανε τὸ ἔτος 1993. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀνακάλυψε τὸ ἀνάκτορο τῆς Ζάκρου. Τὸ μόνο ποὺ ἀνακάλυψαν Ἕλληνες καὶ τὸ μοναδικὸ ποὺ δρεθῆκε ἀσύλητο..

Ἑρώτηση: Καὶ εἶναι μία ἀρχαία ἐλληνικὴ τελετουργία ;

– Ἀκριδῶς.

Ἑρώτηση: Μία ἀπὸ τίς πολλὲς καταγγελίες ποὺ βλέπει κανεὶς στὴν ταινία εἶναι, ὅτι, γιὰ νὰ ἀνεγερθῇ τὸ νέο δημαρχεῖο τῆς πόλης, καταστράφηκε μέρος τοῦ ἀρχαίου ὑδραγωγείου.

– Εἶναι τραγικὸ. Γιατὶ ἂν ἡ πολιτεία δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ τὸ υπερασπίσῃ, πῶς μπορεῖ νὰ τὸ κἀνῃ ὁ ἀπλὸς πολίτης; Θὰ μπορούσε τὸ ὑδραγωγεῖο νὰ ἐνταχθῇ μέσα στὸ δημαρχιακὸ κτίριο ἔτσι, ὥστε νὰ βλέπουμε καὶ τὴν ἱστορία. Δὲν γεννηθήκαμε σήμερα, δὲν πέσαμε ἀπὸ τὸν οὐρανό! Ἄπ' τὴν ἄλλη μεριὰ εἶναι τόσο ὠραῖο, ποὺ ἔστω καὶ ἓνα κομμάτι τοῦ ἀρχαίου ὑδραγωγείου ἔχει σωθῇ στὴν ἄκρῃ τῆς αὐλῆς καὶ ποὺ σήμερα τὸ ἔχουν φωτίσει.

Ἑρώτηση: Ἐντονα εἶναι τὰ συναισθήματα ποὺ δημιουργοῦνται στὸ θεατὴ τῆς ταινίας ἀπὸ τὰ πλάνα ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν ἀρχαία ὁδό, τὴν ὁποία ἀκολουθοῦσε ἡ πομπὴ τῶν μυστῶν.

τῶν θεῶν στοιχείων, ποὺ γίνεται μὲ τὴ μορφὴ ΣΠΕΙΡΑ ΕΛΙΞ (501) προκύπτει ἡ ΣΤΡΕΒΛΗ (645 = 144+501), ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν καμπύλη μεταβολῆς τῆς δημιουργίας τῶν Συμπάντων.

Ἄσμα, μελωδία καὶ ἁρμονία τῶν Οὐρανίων Σφαιρῶν

Ἡ Τετρακτὺς παρουσιάζει ἐπίσης τὴν ιδιότητα τοῦ ἀθροίσματος τῶν τεσσάρων ἀρχικῶν ἀριθμητικῶν στοιχείων $1 + 2 + 3 + 4 = 10$. Στὸν Πανσανία τὴν συναντᾶμε ὑπὸ μορφὴν ἀθροιστικοῦ ἀποτελέσματος μὲ ἀξία **1234** διὰ τῆς προσθέσεως τῶν τεσσάρων λέξεων τῆς φράσης ΟΔΟΝ + ΝΑΟΣ + ΟΥ + ΜΕΓΑΣ ($194 + 321 + 471 + 249 = 1234$).

Περίπτωση συμπτώσεως κατὰ τὴν ἀνεύρεση τοῦ ἀθροίσματος 1234 δὲν ὑφίσταται, διότι ἀφαιρώντας ἀπὸ τὸν λεξάνριθμο ΤΕΤΡΑΚΤΥΝ ($1476 - 1234 = 242$) τὴν φράση ΟΔΟΝ + ΝΑΟΣ + ΟΥ + ΜΕΓΑΣ φανερώνεται τὸ ἌΣΜΑ (242), ποὺ ἐπιβεβαιώνει καὶ γλωσσολογικὰ τὴν ὑπαρξὴ στὴν Τετρακτὺν τῆς Μελωδίας τῆς Ἀρμονίας τῶν Οὐρανίων Σφαιρῶν. Ἑτυμολογικὰ δὲ τὸ «ἄσμα» προέρχεται

– Ἐκεῖ βλέπεις τὶς πέτρες τοῦ ὁδοστρώματος ποὺ ἔχουν λειανθῇ, ἔχουν γίνει κοῖλες ἀπὸ τὰ χιλιάδες πατήματα. Πάνω ἀπὸ τὶς πέτρες ποὺ βλέπουμε στὴν ταινία, ἔχουν περάσει χιλιάδες μύστες ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι καθημερινοί.

Ἔχουν περάσει οἱ ὁρδὲς τοῦ Ἀλάρικου, ποὺ κατέστρεψαν τὸ ἱερό. Ἔχουν περάσει αὐτοὶ ποὺ τοὺς ἀποκαλοῦσαν «οἱ τὰ φαιὰ φοροῦντες», δηλαδὴ οἱ φανατισμένοι καλόγεροι, ποὺ πρωτοστατοῦσαν στοὺς διωγμοὺς τότε τῶν Ἑλλήνων. Εἶχε ὅλη αὐτὴ τὴν τεράστια ἱστορία αὐτὸ τὸ ὁδόστρωμα. Μὲ τὰ σημερινὰ τεχνολογικὰ μέσα θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε διατηρηθῇ. Ἀλλὰ σήμε-
ρα δὲν ὑπάρχει τίποτα.

Ἡ ἐλευθέρωση ἀπὸ τὸ συναίσθημα τῆς «ἀμαρτίας»

Ἑρώτηση: Ἐπιτρέψτε μας μία προσωπικὴ ἐρώτηση. Ὅταν βρισκόσασταν στοὺς τόπους αὐτοὺς τῶν ἀρχαίων ἱερῶν, νιώσατε ποτὲ τὴν παρουσία τοῦ θείου, ὅχι ὅπως ἐμεῖς τὸ νιώθουμε σήμερα, ἀλλὰ ὅπως τὸ ἔνιωθε ἡ ἑλλη-
νικὴ κοσμοαντίληψη;

– Ἴσως ὅχι ἔτσι ἀκριβῶς, ὅπως τὸ προσδιορίζετε, μιᾶς καὶ τὰ διώματα αὐτὰ εἶναι ὑποκειμενικὰ καὶ δύσκολα μεταβιβάζονται. Τὸ νιώσαμε. Καὶ μιλῶ στὸν πληθυντικό, γιατί γιὰ ἀρκετὰ χρόνια πηγαίναμε γιὰ γυρίσματα μὲ τὸν δοθηό μου, τὸν Τάσο Παλαιοροῦτα. Μιὰ μέρα ἐπισκεφθῆκαμε τὸ
[Συνέχεια στὴ σελ. 14886] ►

ἐκ τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ ρήματος «ἄδω» (τραγουδῶ) καὶ σαφῶς συνδέεται μὲ τὴν ὀνομασία τοῦ ὑποχθόνιου θεοῦ Ἰδου¹⁰ (Ἰδην). Ἐφιστῶ τὴν προσοχή σας στὴ στενὴ σχέση μεταξὺ τοῦ Ἰδην, τῆς Περσεφόνης καὶ τῶν Σειρήνων.

Μία τελευταία διαπίστωση: ἂν ἀφαιρέσουμε ἀπὸ τὴν ΤΕΤΡΑΚΤΥΝ (1476 - 920 = 556) τὸ Κοσμικὸν ΩΟΝ (920), προκύπτει τὸ «ἄκουσμα» ΕΝ ΤΟ ΠΑΝ (556), ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἐπαλήθευση ὅτι τὸ Σύμπαν καὶ κάθε στοιχεῖο του προέρχεται ἀπὸ τὴν Ὑπέριστη Ἀγνὴ Μονάδα, στὴν ὁποία καὶ ἐπιστρέφει ἐκ νέου. Ἡ δὲ Τετρακτὺς ἀποτελεῖ τὴν αἰτία τῆς δημιουργίας τῶν Πάντων, μὲ τὴν ἐκ τοῦ Πρωτοσπέρματος πολλαπλὴ ἐκδήλωση τῆς Μονάδας.

Διὰ τῶν ἀποκαλύψεων καὶ τῶν συμπερασμάτων ποὺ ἐξάγονται ἀπὸ τὴν παρούσα ἐργασία ἐπισημαίνεται ἡ ἀνάγκη πλήρους ἀποκωδικοποίησης δά-
σει ἀριθμολεξικῶν, μαθηματικῶν, γεωμετρικῶν, ἀστρονομικῶν, γλωσσολο-
γικῶν, φιλοσοφικῶν καὶ λοιπῶν κριτηρίων τοῦ συνόλου τῶν ἔργων τῶν ἀρχαί-
ων συγγραφέων, διὰ τῶν ὁποίων διασφύζονται διὰ μέσου συμβόλων, ἀκου-
σμάτων καὶ ἀριθμολόγων τὰ Μυστήρια τῆς Δημιουργίας.

Συνέχεια στὴ σελ. 14886 ►

Ξαναζή το «Ἐς ἔδαφος φέρειν»

Ἀξιότιμε κύριε διευθυντά,

Παρακολούθησα μία έκπομπή στο τηλεοπτικό κανάλι «Μέγα», πού σάν θέμα της εἶχε τὴν κατασκευή κωπηλατοδρομίου στὴν περιοχή τοῦ Μαραθῶνα ἐν ὄψει τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων τοῦ 2004 καὶ τὶς καταστροφικὲς συνέπειες πού τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ ἔχη στὸν ἱερὸ αὐτὸν χώρο. Μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων ἦταν καὶ ὁ ὑπουργὸς Πολιτισμοῦ κ. Ε. Βενιζέλος, ὁ ὁποῖος ἀπάντησε, ἐντονα ἐνωχλημένος, σὲ σωστὴ ἐπισήμανση συνομιλητῆ του, ὅτι «*ἡ μάχη τοῦ Μαραθῶνα κατὰ κάποιον τρόπο ἔσωσε τὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὴν Ἀσία*». Μεταφέρω τὴν ἀπάντησή τοῦ Ἑλληνα ὑπουργοῦ κατὰ λέξη (ἔχω μαγνητοσκοπήσει τὴν ἐκπομπή): «*Αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἐπιγίγνημα τὸ ἀκούω κατὰ κόρον, τὸ θεωρῶ τόσο ξενοφοβικὸ καὶ ρατσιστικὸ...*». Μετὰ ἀπὸ τέτοια ἀκούσματα ἀπὸ ἡγετικά στόματα τῆς ταλαίπωρης χώρας μας ἐπιβεβαιώνω γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν ἄποψή πού ἔχω σχηματίσει, ὅτι οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδας βρισκονται τώρα μέσα σ' αὐτήν. Ἐξ ἄλλου ὁ ἴδιος ὑπουργὸς σὲ νεώτερες δηλώσεις του χαρακτηρίσε τὸν Μαραθῶνα ἀπλῶς «*τοπωνύμιον*» καὶ ταυτόχρονα συζήτησε μὲ τὴν περσικὴ κυβέρνηση τὴν ἰδρυση «*Τύμβου γιὰ τοὺς πεσόντες Πέρσες*».

Προδέλω, ὅτι μὲ πρωτεργάτες σάν τὸν κ. Βενιζέλο: Ὁ Μαραθῶνας θὰ ἔχη τὴν ἴδια «*Γιαχδικὴ εὐλογία*», πού εἶχαν οἱ τάφοι τῶν Σαλαμινομάχων στὴ Σαλαμίνα, ἢ Ὀλυμπία καὶ τὰ ἱερά της, οἱ Δελφοί, τὸ Σπήλαιο τῶν Πετραλώνων, ὁ Ἀρχάνθρωπος τοῦ Α. Πουλιανοῦ καὶ ἀμέτρητα ἄλλα.

Υ.Γ. Γιὰ νὰ ἐλαφρύνω λίγο τὸ κλίμα: Ἡ πλήρης ἰδεολογικὴ σύγχυση τοῦ Ρωμαίου γιὰ κάθε τι τὸ Ἑλληνικὸ εἰκονίζεται καθαρὰ στὶς δύο φωτογραφίες (2 καὶ 3) πού ἐσωκλείω, ὅπου οἱ ἀσφυκτικές!! σχέσεις κρατούμενου – δεσμοφύλακα (Ἑλλάδος - Ἑξουσιαστῆ) εἶναι καταφανεῖς (βλ. ἐναντι σελίδα). Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐχθρικής αὐτῆς στάσης καὶ ὑποδάθμισης τῆς Ἑλλάδας ἀπὸ τὴν νεο-Ἑλλάδα φαίνεται καθαρὰ στὴν ἄλλη φωτογραφία (βλ. κατωτέρω φωτ. 1).

Μὲ ἐκτίμηση
Παναγιώτης Ἰατροῦ
Θεσσαλονίκη

Φωτογραφία 2.

στὸν ἱερὸ χῶρο τοῦ Μαραθῶνα

Φωτογραφία 2.

Φωτογραφία 3.

ἱερὸ τῆς Ἀφροδίτης στὸν Σκαραμαγκαῖ. Ἡ ἀρχαιολόγος ποὺ μᾶς συνώδευε, μᾶς λέει: «Σᾶς ἔχω μία ἐκπληξη.» Καὶ μᾶς δείχνει μέσα στὶς ἐσοχὲς τῶν δρόγων ὅπου ἄφηναν οἱ ἀρχαῖοι τὰ δικά τους ἀφιερῶματα, τὰ ἀφιερῶματα τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων. Σημάδι, ὅτι ἡ συνείδηση τῆς ἱερότητας τοῦ χώρου παραμένει ὡς σήμερα. Τὸ δικό μου αἶσθημα ἄρχισε νὰ γίνεται πιὸ μεταφυσικό, ὅταν ἀνεβήκαμε ἀπὸ ψηλὰ καὶ εἶδα τὸ ἱερὸ. Αὐτὸς ὁ μικρὸς περιφραγμένος χώρος εἶναι ἓνα εἶδος «Ζώνης». Καὶ ἐδῶ αἰσθάνθηκα, νὰ μὲ ἐγκαταλείπη γιὰ μία στιγμή τὸ συναῖσθημα τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἐνοχῆς. Μέσα στὸ ἱερὸ αὐτὸ τῆς Ἀφροδίτης συνειδητοποίησα, ὅτι ἦταν ἓνας χώρος ποὺ λάτρευαν τὸν Ἑρωτα. Δὲν ξέρουμε βεβαίως μὲ ποιοὺ τρόπο, ἀλλὰ λάτρευαν τὸν Ἑρωτα. Αἰσθάνθηκα, ὅτι ἦταν ἓνας χώρος ἀσυλίας.

Ἡ ἁμαρτία δὲν ὑπῆρχε στὸν ἀρχαῖο κόσμος. Στὴ θέση τῆς ὑπῆρχε ἡ «ὑβρις» ὡς πράξη ποὺ ὑπερβαίνει τὸ μέτρο. Ἀναλογίσθηκα, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀντίστοιχος τόπος στὸ σημερινὸν κόσμο.

Ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα, ὅταν μίλησα μὲ τὸν Τάσο, τὸ δοηθό μου, γι' αὐτὸ τὸ συναῖσθημα, συνέχισε αὐτὸς μιλώντας μου γιὰ τὸ ἴδιο πράγμα, συμπληρώνοντας αὐτὰ ποὺ ἤθελα νὰ πῶ. Ἦρα δὲν ἦταν μία καθαρὰ δική μου παρόρμηση.

Ἑρώτηση: Μὲ ποιὰ φράση ὅλα ὅσα ζήσατε...

– Ἦταν μία μεγάλη διαδρομή.

Στέφανος Μυτιληναῖος

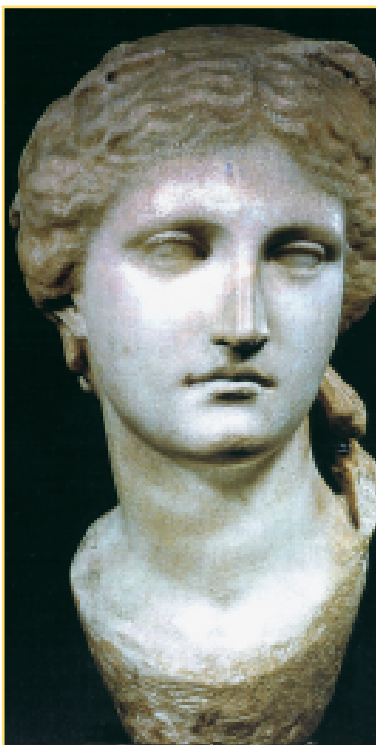
Ὑποσημειώσεις:

1. Πανσανίον, *Ἑλλάδος Περιήγησις*: «Ἀττικά», 37, 4.
2. Ἰποκράτη Π. Δάκογλου, «*Ὁ Μυστικὸς Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα*», Α' τόμος.
3. Θεοφάνη Ν. Μανιά, «*Τὰ ἄγνωστα μεγαλουργήματα τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων*».
4. Πλάτωνος, «*Κρατύλος*» 396 b.
5. Ἐμμ. Γ. Παντελάκη, «*Πυθαγόρου, Χρυσὰ Ἔπη*». Ὁ Πυθαγόρειος ὄρκος ἔχει ὑποστῇ ἀρκετὲς ἀλλοιώσεις μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου. Ἡ νιοθέτηση τοῦ ὄρκου, μὲ τὴ μορφὴ ποὺ παρουσιάζεται, μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἀμφιβολίες σὲ κάποιους ἐρευνητές. Ἡ δὲ ἐπιλογή ἔγινε βάσει ἀριθμολογικῶν ὑπολογισμῶν, οἱ ὅποιοι ἐπιβεβαιώνουν γλωσσολογικὰ καὶ μαθηματικὰ τὴν Τετρακτὴν καὶ τίς ἰδιαιτερότητές της.
6. Ἰποκράτη Π. Δάκογλου, «*Ὁ Μυστικὸς Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα*», Β' τόμος.
7. Ἰαμβλίχου, «*Πυθαγορικὸς Βίος*».
8. Ἰποκράτη Π. Δάκογλου, «*Ὁ Μυστικὸς Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα*», Δ' τόμος.
9. Νικολάου Α. Μαργιωρῆ, «*Ἡ Πυθαγόρεια Ἀριθμοσοφία*».
10. Πλάτωνος, «*Κρατύλος*», 404 b.

Μιχάλης Ὀνησιφόρου

Κύπρος

Ρατσισμός και στρέβλωση τῆς ἱστορίας μὲ ἐξώφυλλο κεφαλὴ ἑλληνικοῦ ἔργου

Ἡ ἑλληνικὴ μαρμάρινη κεφαλὴ, ὕψους 34,5 ἐκ., τοῦ Β' π.Χ. αἰῶνος, ἐκτεθειμένη στὸ Μουσεῖο Albertinum τῆς Δρέσδης. Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη κατ' ὄψιν («ἀν-φάς»).

Τὸ ἐμπροσθόφυλλο τοῦ βιβλίου τοῦ Richard Hoskins μὲ τὴν δῆθεν... Nordic κεφαλὴ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ἔργου. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἐλήφθη ἐκ τῶν ἄνω καὶ πλαγίως.

Πρὸ ἡμερῶν ἦλθε στὰ χέρια μου ἓνα μικρὸ βιβλίο 39 σελίδων. Κίνησε τὴν προσοχή μου ἡ εἰκόνα τοῦ ἐξωφύλλου του, παράσταση γλυπτοῦ μορφῆς Ἑλληνίδος. Ὁ τίτλος του «Our Nordic Race» («Ἡ Φυλὴ μας Nordic») κάποιου Richard Kelly Hoskins. Στὴ σελίδα 3 (2ο φύλλο) φέρει τὸν τίτλο καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέα του· ἀπὸ κάτω ἔχει τὴ σφραγίδα τοῦ British Israel World Foundation (Βρεταννικὸ Ἰσραηλιτικὸ Παγκόσμιον Ἰδρυμα) κ.λπ., ποὺ μαρτυρεῖ ὑπὸ ποιῶν τὴν ἐπίνευση καὶ αἰγίδα διατελεῖ. Ἀπὸ τὸ 1958 ποὺ κυκλοφόρησε, εἶχε 7 ἐπανεκδόσεις μέχρι τὸ 1975.

Γράφει ὁ συγγραφέας του γιὰ τὴν «Μεγάλη Ἑξαφανισμένη Φυλὴ», ὅτι εἶναι Ἑβραϊκὴ. Τὴν ἀποκαλεῖ «*Nordic*» (Βόρεια) ἐκ τοῦ North (Βορρᾶς) καὶ τὴν ἐντοπίζει στὴν Νορδηγία, στὴ Δανία, στὴ Β. Γερμανία καὶ στὴ Σουηδία. Ἡ «*Nordic Φυλὴ*» περιλαμβάνει Ἀμερικανοὺς καὶ Ἀγγλους ἀγγλοσαξωνικοῦ γένους.

Γιὰ τὴ γέννηση τῶν «*Nordic ἐθνῶν*» γράφει, ὅτι σὲ κάποια παλαιὰ ἐποχὴ οἱ πρῶτοι τῶν συγγενῶν τους ἐξώρμησαν ἀπ' τὸ Βορρᾶ στὴν Ἑλληνικὴ Χερσόνησο, τὴν Ἱταλικὴ Χερσόνησο καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Φονεύοντες ἢ διώκοντες τοὺς ἀρχικοὺς κατοίκους των, ἐγκατέστησαν καὶ ἵδρυσαν τὴν Περσικὴ, Ἑλληνικὴ καὶ Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορίας. Κατασκεύασαν πλοῖα, διώρυγες, ἀρδευτικούς τάφρους, ναοὺς, μνημεῖα καὶ ὑδραγωγεῖα. Οἱ *Nordic* ἐξάδελφοι τοῦ συγγραφέα ξεχύθηκαν ἀπ' τὰ βουνὰ τῆς δόρειας Ἰνδίας, τὴν κατέλαβαν καὶ δημιουργήσαν τὸν «μέγαν Ἰνδικὸ πολιτισμό». Τὸ αὐτὸ ἰσχυρίζεται γιὰ τὴν Ἰσπανία, τὴ Γαλλία, τὴ Γερμανία, τὴν Ἀγγλία, τὴν Ἀμερική, τὴν Αὐστραλία καὶ τὴ Νότια Ἀφρική. Ὅπουδῆποτε ἡ φυλὴ μετέβη, ιδέες, πρόοδος καὶ ἐπιτεύγματα πρωτοδημιουργήθηκαν. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἡ «τραγωδία» σ' αὐτὴ τὴν μεγάλη ἱστορία τῆς φυλῆς του. Γιατί ἡ Σουηδία, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γερμανία, ἔθνη μὲ περιωρισμένους φυσικοὺς πόρους, κατάφεραν νὰ ἔχουν προοδευτικὸ δραστήριο πολιτισμὸ μετὰ πάροδο πλέον τῶν 2.000 ἐτῶν, καὶ τόσον ἰσχυρὰ ἔθνη, ὅπως ἡ Ρώμη, ἡ Ἑλλάς, ἡ Περσία, ἡ Ἰνδία, ἡ Πορτογαλία καὶ ἡ Ἰσπανία παράγουν πολιτισμὸ ἐπ' ὀλίγους αἰῶνες καὶ «πέφτουν» ἔτσι, ὥστε νὰ μὴν ξανασηκωθοῦν ἀπὸ μόνα τους.

Ἐν συνεχείᾳ ἀποφαίνεται ὁ συγγραφέας, ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατέστρεψε τὴν Ἑλλάδα. Παρὰ τίς καλὲς προθέσεις του πρόδωσε καὶ διέλυσε τὸ ἔθνος καὶ τὴ φυλὴ του. Ἡ Ρώμη ἐγίνε τὸ μέγα χωνευτήρι τοῦ κόσμου. Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ρώμη προσπάθησαν νὰ διατηρήσουν ἄγνὸ τὸ Βόρειο γένος τους, ἀλλ' ἀπέτυχαν καὶ νοθεύτηκαν. Συνεχίζει τίς ἀναλύσεις του, ἐπιδεικνύοντας τὸν μισελληνισμό του καὶ τὴ διαστροφή τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας. Καὶ ἀφοῦ τὴν Ἀσιατικὴν του καταγωγὴν βαπτίζει... δόρειο-εὐρωπαϊκὴ καὶ ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους, τοὺς Πέρσες καὶ τοὺς Ἰνδοὺς τοὺς βαπτίζει *Nordic* γένος, ἀποκαλύπτει τὸ σχέδιο τῶν πατρῶνων του, χαρακτηρίζοντας τοὺς κίτρινους Ἀσιάτες ὑποδεεστέρους, ἀλλὰ ὁμιλεῖ περὶ «κίτρινου κινδύνου».

Αὐτὰ ἐνδεικτικὰ τὰ ἀνιστόρητα ἰσχυρίσθηκε ὑπὸ τὴν ρηθεῖσα αἰγίδα ὁ ἄγνωστος, ποὺ στολίζει τὸ ἐξώφυλλό του, ἐλλείψει γλυπτοῦ Ἑβραίου, μὲ πανώρια κεφαλὴ Ἑλληνίδος, ὕψους 34,5 ἐκ., ποὺ εἰκονίζεται στὸ διδύλιό τοῦ μουσείου *Albertinum* τῆς Δρέσδης, «*Die Antiken im Albertinum Staatliche Kunstsammlungen Dresden*», σελ. 39. Δὲν ἀναγράφει, πόθεν ἐλήφθη ἡ εἰκόνα τοῦ ἐξωφύλλου του, ποίου γένους εἶναι ὁ δημιουργὸς τῆς, ποίας ἐθνότητος εἶναι ἡ εἰκονιζόμενη. Τολμᾷ νὰ ὑβρίξῃ καὶ νὰ συκοφαντῇ τὸν Ἀλέξανδρον, τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνες, ποὺ τοῦ ἔδωσαν τὴ γλῶσσα του καὶ τὸν πολιτισμὸ του, ὡς ἀπεκάλυψε ὁ ὁμοεθνὴς του Joseph Jahuda στὸ «*Hebrew is Greek*» (βλ. «*Δαυλόν*», τόμος ΙΣΤ' 1999). Οἱ συνδημοσιευόμενες φωτογραφίες δοοῦν.

Κωνσταντῖνος Γ. Γεωργανᾶς

Λατρεία τοῦ Ἀχιλλέα σὲ νησάκι κοντὰ στὶς ἐκβολὲς τοῦ Δούναδῃ

ΣΥΝΕΧΙΣΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

Στὴν Μαύρη Θάλασσα, πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάδεως, βρίσκεται ἓνα μικρὸ νησί, τὸ ὁποῖο οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὠνόμαζαν Λεύκη. Σήμερα τὸ νησί αὐτὸ ὀνομάζεται Φιδονήσι καὶ ἀνήκει στὴν Οὐκράνεια. Πολυάριθμοι Ἕλληνες καὶ Ρωμαῖοι συγγραφεῖς μαρτυροῦν, πὼς στὴν ἀρχαιότητα στὸ νησί τῆς Λεύκης ὑπῆρχε ναὸς ἀφιερωμένος στὸν ἥρωα τοῦ Τρωικοῦ Πολέμου Ἀχιλλέα.

Μὲ τὴν ἐναρξὴ τοῦ ἀποικισμού τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἡ λατρεία τοῦ Ἀχιλλέα ἐξαπλώνεται καὶ στὰ δόρεια παράλια. Εἶναι γνωστοὶ τόποι λατρείας του στὴν χερσόνησο Κιναβούρσκαγια, κοντὰ στὸν ποταμὸ Κιλιγούλ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς περισσότερους συχνάζομενους χώρους λατρείας τοῦ Ἀχιλλέα ἦταν ὁ ναὸς ὁ ἀναγερευθεὶς πρὸς τιμὴν του στὸ νησί τῆς Λεύκης.

Ὁ ναὸς αὐτὸς εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον ἀρχαῖα μνημεῖα τῶν Ἑλλήνων στὰ δόρεια παράλια τῆς Μαύρης Θάλασσας. Τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες διάλεξαν ὡς τόπο λατρείας τοῦ Ἀχιλλέα ἓνα ἐρημονήσι, τὸ ὁποῖο ὁμως βρίσκεται σὲ μέρος ἐμφανές, ὅπου διασταυρῶνονται θαλάσσιες ὁδοί, ἀνταποκρίνεται ἀκριβῶς στὶς ἀπαιτήσεις πρὸς ἀνέγερση τέτοιου ναοῦ, δηλαδὴ σὲ μία τοποθεσία ποὺ φαίνεται ἀπὸ παντοῦ, ἀλλὰ ἄνθρωποι δὲν τὴν κατοικοῦν.

Ὁ Ἀχιλλεὺς λατρευόταν στὴν Λεύκη κυρίως ὡς προστάτης τῶν θαλασσοπόρων (*Ἀχιλλεύς Ποντάρχης*). Ὁ Ἀρριανὸς ἀναφέρει, ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐμφανίζεται στὰ ὄνειρα τῶν ναυτικῶν, ποὺ ἤδη ἔχουν ἀράξει στὸ νησί ἢ ποὺ βρίσκονται ἐν πλῶ ἀλλὰ σὲ κοντινὴ ἀπόσταση ἀπὸ αὐτὸ καὶ τοὺς ὑποδεικνύει ποῦ εἶναι προτιμώτερο νὰ ρίξουν ἄγκυρα.

Ὁ ναὸς τοῦ Ἀχιλλέα εὐρίσκετο στὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ νησιοῦ, σὲ ἓνα ὕψωμα, ὅπου σήμερα ὑπάρχει φάρος. Ἐδῶ ἄφηναν τὶς σεμνὲς τοὺς προσφορὰς οἱ ἐπισκέπτες, ζητώντας ἀπὸ τὸν θεὸ Ἀχιλλέα νὰ τοὺς προστατέψῃ ἀπὸ κάθε κακὸ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ θαλάσσιου ταξιδιοῦ τους. Ἄλλοι ζητοῦσαν ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα ἐπιτυχία στὸ ἐμπόριο, ἄλλοι νὰ τοὺς ὑγειάνῃ ἀπὸ ἀρρώστιες ποὺ τοὺς δασάνιζαν, ἄλλοι τὸν εὐχαριστοῦσαν γιὰ τὸ αἶσιο ταξίδι τους. Νὰ ἀράξῃ κανεὶς στὸ νησί μποροῦσε μόνο ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ, ὅπου ὑπῆρχε ἓνας μικρὸς ὄρμος καὶ ἡ γῆ κατηφόριζε πρὸς τὴ θάλασσα. Κατὰ τὸν Ἀρριανὸ στὸ ναὸ μεταξὺ τῶν προσφορῶν ὑπῆρχαν ἀμφορεῖς, δακτυλίδια, πολύτιμοι λίθοι, νομίσματα καθὼς καὶ ἄλλα ἀφιερῶματα ὄχι μόνο στὸν Ἀχιλλέα ἀλλὰ καὶ στὸν Πάτροκλο.

Πράγματι ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη ἔφερε στὸ φῶς πληθὺς ἀντικειμένων, ποὺ

Ἐπιγραφές ἐπὶ ἀναθηματικῶν ἀμφορέων Ἑλλήνων ναυτικῶν σπὸ ναὸ τοῦ Ἀχιλλέα στὴ νησίδα Λεύκη τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δούναδου.

Χάρτης τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ Ἰστρου (Δούναβη), ὅπου ἡ νησίδα Λεύκη. Σημειώνονται οἱ θέσεις καὶ διαφόρων ἀρχαίων ἐλληνικῶν πόλεων τῆς περιοχῆς. Ἐν δεξιᾷ ἡ νησίδα Λεύκη ἐν μεγεθύνσει.

ἐπιβεβαιώνουν ὅτι ὁ χώρος αὐτὸς στὴν ἀρχαιότητα ἦταν χώρος λατρείας τοῦ Ἀχιλλέα. Μεγάλον ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν τὰ εὗρεθέντα ἀπὸ τὸν ἀρχαιολόγον Ν. Κρίτσου νομίσματα, ποὺ καταπλήττουν μὲ τὴν ποικιλίαν τους, τὴ γεωγραφικὴ τους προέλευση ἀλλὰ καὶ τὴ χρονικὴ περίοδο ποὺ ἀντιπροσωπεύουν (ἑ' αἰ. π.Χ. - ζ' αἰ. μ.Χ.). Ἀπὸ τὴν νῆσον Λεύκην πέρασαν ἀντιπρόσωποι σχεδὸν ὅλων τῶν σημαντικῶν κέντρων Ἑλληνισμοῦ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου καθὼς καὶ τῆς νησιωτικῆς καὶ ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος. Τὰ εὗρεθέντα νομίσματα ἀνήκουν σὲ περισσότερες ἀπὸ 50 πόλεις τῆς Ἀρχαιότητος. Ὑπάρχουν ἐπίσης νομίσματα ἀπεικονίζοντα τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Φίλιππο Β' καθὼς καὶ τὸν Μέγα Ἀλέξανδρον.

Ποιοὶ ἦσαν οἱ ἐπισκέπτες αὐτοῦ τοῦ νησιοῦ; Ἡ παρουσία τοῦ μεγαλύτερου μέρους τῶν νομισμάτων ἐξηγεῖται ἀπὸ τοὺς στενοὺς οικονομικοὺς καὶ ἐμπορικοὺς δεσμοὺς ποὺ ὑπῆρχαν μεταξὺ τῶν πόλεων τῶν βορείων παραλίων τῆς Μαύρης Θάλασσας καὶ τοῦ ὑπόλοιπου Ἑλληνικοῦ Κόσμου. Ἐνας ἐκ τῶν θαλασσίων δρόμων ἀπὸ τὴ Μεσόγειον εἰς ἑλληνικὰς πόλεις τῶν βορείων παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου περνοῦσε κατὰ μῆκος τῶν δυτικῶν ἀκτῶν του, ὅπου ἀκριδῶς βρί-

Μελανόμορφα τῶν Ἑλληνιστικῶν Χρόνων ἀπὸ τῆς Λεύκης.

σκεται τὸ νησί, καὶ ἦταν ἀδύνατο κανεὶς νὰ τὸ ἀποφύγῃ. Εἶναι πιθανόν, ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότατους χρόνους στὸ νησί νὰ ὑπῆρχε φάρος, στὸ σημεῖο ποὺ ὑπάρχει καὶ σήμερα. Τὰ εὐρήματα μαρτυροῦν, ὅτι στὸ ναὸ λειτουργοῦσε καὶ μαντεῖο.

Τοὺς πρώτους μ.Χ. αἰῶνες τὸ ἱερὸ τοῦ Ἀχιλλέως στὴ νήσο Λεύκη συνέχιζε νὰ λειτουργῇ. Τὸ πλῆθος τῶν νομισμάτων τὴν περίοδο αὕτη εἶναι μεγάλο καὶ μαρτυρεῖ ὅτι τὸ κύρος καὶ ἡ φήμη τοῦ ναοῦ εἶχαν ἀυξηθῇ ἀκόμη περισσότερο.

Εὐρέθησαν νομίσματα ὅλων τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων τῆς περιόδου ἀ'-γ' αἰ. μ.Χ. Λειτουργοῦσε ὁ ναὸς καὶ μετὰ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς ἐπίσημης θρησκείας τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους, ὅμως ἡ πορεία του ἦταν φθίνουσα.

Μετὰ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ τὰ ὑστερορωμαϊκὰ καὶ βυζαντινὰ νομίσματα ποὺ εὐρέθησαν εἶναι ἐλάχιστα. Ἀκόμη ἀργότερα τὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ ἀσιατικὰ νομίσματα ποὺ εὐρέθησαν δὲν ἔχουν καμμία σχέση μὲ τὸ ἱερὸ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ἐμφανίζονται στὸ νησί τυχαῖα.

Περικλῆς Ζαβιτσᾶνος

Κισινάου, Μολδαβία

Τὸ ψυχικὸ καὶ λογικὸ νόημα τῆς στέψεως τῶν Ὀλυμπιονικῶν

Ὁ ΚΟΤΙΝΟΣ ΩΣ ΘΕΪΚΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙ

Ὁ Ἕλληνας σ' ὅλες τὶς ἐπίσημες ὁμαδικές - πολιτικές ἐκδηλώσεις του ἔφερε στέφανα. Στοὺς θεοὺς προσέφεραν στεφάνια ἐξ ἀειθαλῶν φυτῶν, συμβόλων αἰωνιότητος. Τὸ κυκλικὸ - ὠοειδὲς σχῆμα τῶν στεφάνων ὑποδηλώνει τὸ ὠοειδὲς σχῆμα τοῦ σύμπαντος - κόσμου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου περιέχονται τὰ πάντα.

Ὁ κύκλος ἀντιπροσωπεύει ἀνάμεσα σὲ ἄλλα τὴν τελειότητα, τὴν ὁλοκλήρωσι, τὴ συμπλήρωσι, τὴν πνευματικότητα, τὴν προστασία. Θέτοντας τὰ προερχόμενα ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τῆς Μῆτρας - Μητέρας - Γῆς φυτὰ καὶ ἄνθη σὲ ἓνα τέτοιο σύμβολο γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι ἢ τὸν λαιμὸ μας, κάνουμε αὐτὲς οἱ ιδιότητές τους ἀκόμα πὺ ἀποτελεσματικές. Τὸ πᾶν στὴ φύσι ἐκδηλώνεται ὑπὸ μορφὴν κύκλου. Ἐφ' ἐνὸς κύκλου ἀκτινοβολεῖ ἡ ἐνέργειά μας. Κυκλοφορεῖ στὸ περιβάλλον καὶ ἐπανέρχεται στὸ σημεῖο τῆς ἐκπορεύσεώς της. Εἶναι ὁ νόμος τῆς ἐπανακυκλώσεως, τῆς ἐπανόδου στὴν μονάδα.

Ὁ φυτικὸς κόσμος ὡς τμῆμα - μέρος τῆς Μητέρας - Γῆς ἀποτελεῖ πηγὴ θετικῆς ἐνέργειας καὶ στοιχεῖο λατρείας καὶ διακοσμήσεως. Ἡ εὐεργετικὴ δύναμι, ἡ ὁποία ζῇ μέσα στὸ ἱερὸ κλαδί, ἰσχύει γιὰ ὅλες τὶς σημα-

ντικές στιγμές της ζωής. Τὸ στεφάνι τὸ ὁποῖο ἔζωνε τὰ κεφάλια αὐτῶν ποὺ συμμετείχαν στὶς ἐορτές, ὀφείλει τὴν προέλευσί του στὴν ἀντίληψιν, ὅτι τὸ κλαδί τὸ ὁποῖον ἀνθίζει, εἶναι εὐεργετικό. Τὸ κλαδί ἀνῆκε στὴν λατρεία τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος.

Ὁ νικητὴς ἀντλοῦσε ἀπὸ τὴ δύναμι τῆς Φύσεως

Σημαντικώτερη τελετὴ - ἱεροτελεστία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἦταν οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. Τὰ ἀγωνίσματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἔχουν σχέση με πρῶιμες ἐκδηλώσεις γνώσεως. Οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐπετίθεντο καὶ ἀμύνοντο γιὰ ἐπιβίωσι καὶ αὐτοσυντήρησι, ὑπεροχὴ καὶ διάκρισι, σύγκρισι καὶ συναγωνισμό, συνέκφρασι καὶ τελειοποίησι· ὑπῆκουαν ἔτσι στὸν Συμπαντικό, Κοσμικό, Φυσικό Νόμο. Ἀπετέλεσαν αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις τὶς ἐορτές καὶ ἱεροπραξίες τοῦ Ἑλλήνος. Στὶς ἐορτές αὐτὲς ἐγίνοντο ἀγῶνες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἀγῶνες δρόμου. Σ' αὐτοὺς οἱ ἀγωνιζόμενοι νέοι κρατοῦσαν συνήθως βλαστοὺς ἢ κλαδιὰ δένδρων, γιὰ νὰ ἐνισχύσουν, ὅπως πίστευαν, τὴν εὐφορία τῆς Γῆς. Σ' αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις εὐρίσκεται τὸ νόημα τῆς στεφανώσεως τῶν νικητῶν τῶν πανελληνίων ἀγῶνων με στεφάνους ἀπὸ βλαστούς. Μὲ τὴ διαδικασίαν αὐτὴν ὑποδηλώνετο, ὅτι ὁ νικητὴς ἔπαιρνε ὅλη τὴ ζωογόνο δύναμι τῆς Φύσεως, ἢ ὁποία ἐνυπάρχει στὰ δροσερὰ βλαστάρια τῶν στεφάνων.

Στοὺς ἀρχαιότατους χρόνους ὁ Ὀλυμπιακὸς Ἀγὼν ἦταν ἓνας τρόπος ἀναδείξεως τοῦ βασιλέως τῆς περιοχῆς ὡς ὑπερασπιστῆ τοῦ τοπικοῦ δένδρου τοῦ Διός. Ὁ προσωρινὸς κάτοχος τοῦ ἀξιώματος ἐκπροσωποῦσε τὸν βασιλέα τοῦ *Νέμου*, τοῦ ἄλλους, τοῦ χρυσοῦ κλώνου, ἦταν μία ἐνσάρκωσι τοῦ θεοῦ τοῦ δένδρου καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ δέος τὸ ὁποῖο προκαλοῦσε τὸ στεφάνι τῶν ἀγῶνων καὶ τὸν πόθο γιὰ τὴν κατάκτησί του, μᾶς τὰ ἀναδεικνύει μετὰ τὴ συμπεριφορὰ του ὁ Μίλων ὁ Κροτωνιάτης. Νικητὴς ἔξι φορὲς στὴν Ὀλυμπίαν, ὠδήγησε τοὺς συμπατριῶτες του στὴ μάχη, φορῶντας τὰ Ὀλυμπιακά του στέφανα, τὴν λεοντὴ καὶ τὸ ρόπαλο, ὅμοια πρὸς ἐκεῖνα τοῦ Ἡρακλέους.

Τὸ νόημα καὶ ὁ συμβολισμὸς τῆς στέψεως

Ἡ στέψη τῶν νικητῶν σ' ὅλους τοὺς ἀρχαίους ἀγῶνες ἐγίνετο μετὰ κορδέλλες καὶ κλαδιὰ δένδρων, ἱερῶν τοῦ ἐκάστοτε τιμώμενου θεοῦ. Συμβόλιζε, ὅτι ἀποκτοῦσαν τὴν θεϊκὴ ἀναγνώρισι μέσα ἀπὸ μία μυστικὴ σύζευξι τοῦ νικητῆ θνητοῦ μετὰ τὸν ἀθάνατο πανάρχαιο πρῶτο νικητὴ τοῦ Ὀλυμπίου Ἀγῶνος. Ἦταν μία πρᾶξι ἡρωϊσμοῦ κ.λπ. – κατὰθεσι πίστεως μεταξὺ προγόνων καὶ ἐπιγόνων, τοῦ χθὲς μετὰ τὸ σήμερον, γιὰ τελειότητα τοῦ αἰωνίου κυκλικοῦ - σφαιρικοῦ «κόσμου» μετὰ προοπτικὴ τὴν αἰω-

νιότητα· ὁμολογία καὶ ἀπόδειξι τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖται στὰ Ὀλύμπια δώματα, τοὺς Οὐρανοὺς τῶν Ἑλλήνων. Προστάτης καὶ ἔφορος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀγωνιστικῆς ὁ Ἀγώνιος Ἑρμῆς, θεὸς τῆς Ἀγωνιστικῆς καὶ τῆς Ἑπικοινωνίας. Στὴν Ὀλυμπία ἐστεφανώνοντο, γιατί δὲν ὑπῆρχε τὸ πένθος: στίς ταφικὲς ἐκδηλώσεις, ὅπως ἦταν καὶ οἱ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, ὑμνοῦνται οἱ ζῶντες νεκροί.

Μία παράδοσι ἀναφέρει ἓνα καρποφόρο δένδρο, μὲ τὸ ὁποῖο στεφάνωναν τοὺς ὀλυμπιονίκες, τὴν μηλιά. Ὁ Φλέγων ἀπὸ τὶς Τράλλεις, σύγχρονος τοῦ Πανσανία, λέει πὼς στὴν ἕκτη Ὀλυμπιάδα (= 752 π.Χ.) ὁ Ἴφιτος συμβουλευθῆκε τὸ Δελφικὸν Μαντεῖον γιὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ στεφανώνονται οἱ ὀλυμπιονίκες:

*«Ἴφιτε, μήλιον καρπὸν μὴ θῆς ἐπὶ νίκη,
ἀλλὰ τὸν ἄγριον ἀμφιτίθει καρπὸν ἔλαιον,
ὃς νῦν ἀμφέχεται λεπτοῖσιν ὑφάσματος» ἀράχνης.»*

Ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος στεφανώθηκε μὲ ἐλιά, ἦταν ὁ Μεσσήνιος Δαϊκλῆς, ὁ ὁποῖος κέρδισε τὸν ἀγῶνα δρόμου στὴν ζ' Ὀλυμπιάδα (= 748 π.Χ.). Ὁ νικητὴς τιμοῦσε στοὺς ἀρχαιότατους χρόνους τὸν δαίμονα τῆς βλαστήσεως. Ἀργότερα συμβόλιζε τὸν ἥλιο. Τὰ πνεύματα τῆς βλαστήσεως ἢ Ἑνιαῦσοι Θεοὶ ἀποκτοῦν διαδοχικὰ σεληνιακὰ καὶ ἡλιακὰ χαρακτηριστικά, ὅταν τὸ σεληνιακὸ ἡμερολόγιο συνδυάζεται κατ' ἀρχάς, καὶ κατόπιν ἀντικαθίσταται, ἀπὸ τὸ ἡλιακόν.

Στὸ ἀγροτικὸ στάδιο ἡ ἐλαία ἀνῆκε στὴν Γῆ, στὴν λατρεία τῆς θεᾶς Δημήτηρος «Χαμύννη»*. Κατόπιν πέρασε στὴν λατρεία τῆς θεᾶς Ἥρας ὡς σεληνιακῆς θεᾶς καὶ κατέστη βραβεῖο τοῦ ἀγῶνος τῶν Σεληνιακῶν παρθένων. Τέλος, ὅταν ὁ ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη ἐνώθηκαν στὴν Ἑννεαετηρίδα, τὸ κλαδί τῆς ἐλαίας ἀντικατέστησε τὸ κλαδί τῆς μηλιάς καὶ ἐγινε βραβεῖο καὶ γιὰ τὸν ἀγῶνα δρόμου τῆς ἡλιακῆς συζύγου τοῦ Διός.

Στέψι καὶ στοὺς μουσικοὺς - χορευτικοὺς ἀγῶνες

Τὰ κλαδιά γιὰ τὰ στέφανα τῶν ὀλυμπιονικῶν κόβονταν ἀπὸ τὸ ἱερὸ ἄλσος τῆς Ὀλυμπίας ἀπὸ ἀμφιθαλῆ παῖδα (παιδί, τοῦ ὁποῖου ζοῦσαν καὶ οἱ δύο γονεῖς).

Ὁ τερματισμὸς τοῦ ἀγωνίσματος στὴν Ὀλυμπία δὲν σήμαινε καὶ τὴν ἀναγνώρισι τοῦ νικητῆ. Αὐτὴ ἀνγγέλλετο ἀπὸ εἰδικοὺς κήρυκες, καὶ ἀκολουθοῦσε ἐπίσημη πομπὴ πρὸς τὸν ναὸ τοῦ Διός, ὅπου μὲ τὴν πρέπουσα ἱερότητα στεφανώνονταν οἱ νικητές.

* Ἡ ἱερεία τῆς Δημήτηρος Χαμύννη ἢ ἀγλαονίκη ἐκάθετο στὸν ὄμιλόν τῆς θεᾶς, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν ἐξέδρα τῶν ἑλλανοδικῶν. Ἡ παρουσία τῆς ἱερείας ὑπαινίσσεται τὴν ἀρχικὴ σχέση τῶν ἀγῶνων μὲ τὴν λατρεία τῶν δυνάμεων τῆς Φύσεως.

Ἦ στέψι μὲ τὸν κότινον τῆς νίκης ἐγίνετο, ἀφοῦ πρὶν ὁ κλάδος εἶχε τοποθετηθῇ πάνω σὲ λεπτὸ ξύλο. Ἦ στέψι γιὰ τὸν Ἑλληνα συνεδυάζετο ἀπὸ τὴν ἀποψι τῆς ὁμορφιάς ὡς δεῖγμα ταυτόχρονα πνευματικῆς - ψυχικῆς - σωματικῆς ἀνωτερότητας. Παρατηρεῖτο ἡ στέψι σ' ὅλες τὶς ἐορτὲς καὶ ἱεροπραξίες, τὰ συμπόσια, τοὺς ποιητικούς - μουσικούς - χορευτικούς καὶ λοιποὺς ἀγῶνες, καθὼς ἐπίσης στὰ πεδία τῶν μαχῶν. Τόσο τὸ εὔ ζῆν ὅσο καὶ τὸ εὔ θνήσκειν μαρτυροῦσαν τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἑλληνίδος ψυχῆς.

Σάββας Κουμπούρας

Καθηγητῆς Φυσικῆς Ἀγωγῆς
τέως Πρωταθλητῆς Στίβου

Βιβλιογραφία:

1. Jan El. Harrison, «Ἡ προέλευσι τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων».
2. M. P. Nilsson, «Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας».
3. Ι. Χρυσάφης, «Ἡ Γυμναστικὴ τῶν Ἀρχαίων».
4. Σ. Μιχαηλίδης, «Ἐγκυκλοπαίδεια τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Μουσικῆς».
5. Π. Βαλαδάνης, «Ἄθλα - Ἐπαθλα - Ἀθλητές».
6. Γ. Σακελλαρίου, «Πυθαγόρας, ὁ δάσκαλος τῶν αἰώνων».
7. Πανσανίας, «Ἑλλάδος περιήγησις».

Τὸ κυνηγητὸ τοῦ κότινου

Καὶ ἐνῶ ὁ Ἱπποκράτης εἶπε, ὅτι οἱ ἀρρώστειες εἶναι συνέπεια ψυχοσωματικῶν αἰτιῶν, ἡ παραϊατρικὴ τῶν ἀθλητῶν θὰ εἰπῇ, ὅτι τὰ ρεκόρ εἶναι θέμα ντόπινγκ, ἀναβολικῶν, διαφόρων «ἐνισχυτικῶν» κ.λπ. στὴν καταπληκτικὴ κατακερμάτιση τοῦ χρόνου ἀπὸ φανταστικὰ τῆς τελευταίας τεχνολογίας χρονόμετρα.

Ἦ στέψη μὲ τὸν κότινο (ἀγριελιὰ) καὶ τὸ γκρέμισμα τοῦ τείχους, προκειμένου ἡ πόλις ἢ οἱ πόλεις νὰ δεχτοῦν τοὺς ὀλυμπιονίκες τους, ἔχουν γίνεи τώρα κυνηγητὸ τοῦ δένδρου τῆς ἐλιάς, ὥστε νὰ ἐξαφανιστῇ (μὲ ἀντίστοιχη αὐξηση τῶν φοινίκων) ἀπὸ τὶς πόλεις ὅσο δὲ γιὰ τὸ γκρέμισμα τῶν τειχῶν, σημειώνεται πλήρης ἐπιτυχία, δεδομένου ὅτι κάθε τετράγωνο ἔχει σχεδὸν καὶ μιὰ ἐκκλησία, ἐνῶ σχεδὸν τίποτε δὲν διατίθεται γιὰ συντήρηση τῶν ἀρχαιοτήτων... καὶ ἀπαγορεύονται οἱ ἀνασκαφές, γιὰ τὰ πανάρχαια εὐρήματα τοὺς μᾶς ἐκθέτουν, ὅταν ἡ Βίβλος καὶ τὸ Ταλμοὺδ τοποθετοῦν κάπου στὸ 1.000 π.Χ. τὴν ἐποίκιση τῆς Ἑλλάδας ἀπὸ τὰ παιδιά τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Γιαχβέ...

Παντελῆς Γλάρος

μς. Ὅμηρος

« – Τίς δ' ὕμνιν, ὦ κοῦραι, ἀνὴρ ἥδιτος αἰοιδῶν;

– Ὅμηρος, τοῦ πάσαι μετόπισθεν ἀριστεύουσιν αἰοδαί!»

Ἡ πρόβλεψη τοῦ ὁμηρικοῦ Ὕμνου εἰς Ἀπόλλωνα ἔχει ἐπαληθευθῇ καὶ ὁ ποιητὴς οὗτος, πὺν τὴν «Ἑλλάδα πᾶσαν πεπαίδευκεν», θεωρεῖται ὡς ὁ ἀδιαμφισβήτητος πατὴρ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς λογοτεχνίας. Πολλὲς ἀμφισβητήσεις ὡστόσο ταλανίζουν τοὺς ἐπιστήμονες καὶ ἐρευνητὲς ἀπὸ τ' ἀρχαῖα ἀκόμη χρόνια ἀμφισβητήσεις πὺν συνθέτουν τὸ πολυδαίδαλον Ὅμηρικὸν πρόβλημα.

Ἀνέκαθεν «ἐπτά πόλεις μάθρνανται σοφὴν διὰ ῥίξαν Ὅμηρον: Σμύρνη, Χίος, Κολοφών, Ἰθάκη, Πύλος, Ἄργος, Ἀθῆναι». Ἐνα ἐπιτύμδιο ἐπίγραμμα ὡστόσο, πὺν βρέθηκε στὴν Ἴο, μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι «ἐνθάδε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει, ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὅμηρον». Κάποιος θρύλος ταυτίζει τὸν Ποιητὴ μὲ τὸν Φαίακα αἰοιδὸ Δημόδοκο, τὸν ὁποῖον ἐμφανίζει ὡς υἱὸν τοῦ Φημίον, ἐνῶ οἱ Ὀμηρίδες τῆς Χίου, πατώντας στὴν ἐπικρατοῦσα σύγχυση, «τὴν ποιήσιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ἦδον» κατ' ἀποκλειστικότητα, μέχρι καὶ τὴν κλασσικὴν ἐποχὴ.

«Εἰκόνες μου εἶναι τὰ ἔργα μου», ἔλεγε ὁ ὁμηροτραφῆς Ἀλέξανδρος· καὶ εἰκόνα ἀλλὰ καὶ ὄνομα καὶ πατρίς τοῦ ποιητοῦ εἶναι ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσεια, τῶν ὁποίων ἡ γεωμετρικὴ κατασκευὴ, ἡ θαυμάσια οἰκονομία, οἱ θεσπέσιοι χαρακτηρισμοὶ τῶν ἡρώων τους, οἱ ἀνεπανάληπτες παρομοιώσεις, ἡ περίτεχνος παρεμβολὴ ποικίλων ἐπεισοδίων, τὸ συγκρατημένο μεγαλεῖο καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἄνετος τόνος τῆς διήγησης φανερώουν ἓνα ἄκρως ἐκλεπτυσμένο πνεῦμα, μὲ ἀνώτατη παιδεία καὶ περίσσειμα πολιτισμοῦ.

Ὁ πόλεμος, πὺν ξέσπασε ἀπὸ τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς ἤδη χρόνους μετὰ τὸ χωρίζοντων ἡ ἀνατομιστῶν καὶ ἐνωτικῶν, ἔχει πλέον σιγήσει καὶ οἱ ἀπόψεις τῶν Ἑλλανίκων, Ξένωνος καὶ Wolf, Hermann, Willamowitz ἔχουν τεθῇ στὰ ἐρμάρια τῆς ἱστορίας. Σήμερα οἱ εἰδικοὶ δὲν ἀμφιδάλλουν, ὅτι τὰ δύο τοιλάχιον ἔπη, ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσεια, ἀποτελοῦν ἔργα τῆς χειρὸς τοῦ Ὀμήρου. Ἀσφαλῶς ὑφίστανται οἱ διαφορὲς καὶ οἱ ἀντιφάσεις μετὰ τῶν ἐπῶν, πὺν ἐντοπίσθησαν ἀπὸ τοὺς ἀναλυτικούς· πίσω ὡστόσο ἀπ' αὐτὲς τίς διαφορὲς καὶ ἀντιφάσεις διακρίνει κανεὶς τὰ λεπτὰ ἀλλ' ἰσχυρὰ νήματα πὺν συνδέουν τὰ ἔπη, τὰ ὁποῖα μπορεῖ ν' ἀλληλοαμφισβητοῦνται καὶ ἐν μέρει ν' ἀντιφάσκουν, ὅμως εὐλαβοῦνται ἐξίσου τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου, τὸ ἥρωικὸν ἰδεῶδες καὶ τὴν τελειότητα. Στὴν καρδιὰ ἄλλωστε ἀμφοτέρων τῶν ἐπῶν ὑποκρύπτεται ὁ ἴδιος πυρῆνας ἥτοι ἡ καταστροφὴ τοῦ ἱεροῦ πολιέθρου, τοῦ Ἰλίου.

Ἀμφότερα τὰ ἔπη χαρακτηρίζονται ἀπὸ θαυμαστὴν ἐνότητα· τὰ ἐπὶ μέρους γεγονότα καὶ ἐπεισόδιά τους –ἐπιλεγμένα αὐστηρά, ἐπεξεργασμένα ἀριστοτεχνικά καὶ ὑποταγμένα πλήρως στὸ ὅλον– μὲ τίς ἀντιθέσεις τους καὶ τίς ἐναλλαγὰς ἐντασι καὶ ὕφεσης δημιουργοῦν μίαν ἀτιμόσφαιρα ἐξαιρετικὰ δραματικὴν, πρᾶγμα πὺν ἔκανε τὸν Αἰσχύλο νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι οἱ τραγωδίες του ἀποτελοῦν «τεμάχη τῶν Ὀμήρου μεγάλων δειπνῶν». Αὐτὴ ὡσαύτως ἡ θαμβωτικὴ ἐνότητα τῶν ἐπῶν καὶ ἡ ἀκριβὴς ἐξισορρόπηση μερῶν καὶ ὅλου ἀπορρίπτουν κάθε σκέψη περὶ ἐμβολίμων τάχα ἐπεισοδίων ἀπὸ ὁποιονδήποτε Κύναιθον, Ὀνομάκριτον ἢ μεταγενέστερο φιλόλογο. Ἔργον τῶν Ἀλεξανδρινῶν ἀποτελεῖ ὁ χωρισμὸς ἐκάστον ἐπους σὲ 24 ῥαψωδίες, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ σχολιασμὸς, οἱ ἀναλύσεις καὶ ἐρμηνεῖες τους.

Οἱ κόσμοι τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδύσσειας ἀναμφιδόλως εἶναι δυὸ διαφορετικοὶ κόσμοι καὶ ὁ Ὅμηρος, καθὼς εἶναι φυσικόν, μόνο τὸν ἓνα ἐξ αὐτῶν ζῇ καὶ διώνει: Τὸν κόσμο τῆς Ὀδύσσειας. Τὸν κόσμο τῆς Ἰλιάδος λίγο τὸν γνωρίζει καὶ λιγώτερο τὸν κατανοεῖ, ἀφοῦ πλεῖστα σοβαρὰ θέματά του ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ποιητοῦ ἐθεωροῦντο πεπαλαιωμένα, ὅπως ὁ ἴδιος μᾶς πληροφορεῖ. Οἱ ἀπόψεις τῶν εἰδικῶν συγκλίνουν λοιπὸν στὴν ἄποψη, ὅτι μόνον ἡ Ὀδύσεια ἀποτελεῖ προσωπικὴν ἐμπνευση τοῦ Ὁμήρου, ἐνῶ ἡ Ἰλιάς εἶναι συμπίλημα καὶ συρραφὴ παλαιῶν μυκηναϊκῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν καὶ παραδόσεων, τὰ ὁποῖα ὁ ποιητὴς συγκέντρωσε, ἐπεξεργάσθηκε καὶ ἐνοποίησε πέριξ ἐνὸς θέματος: τῆς μῆνιος τοῦ Ἀχιλλέως.

Ὁ κόσμος τῆς Ἰλιάδος ἦτοι ὁ μυκηναϊκὸς κόσμος κινεῖται μέσα στὸ ἥρακλειτικό πνεῦμα, ὅπου **πατὴρ πάντων εἶναι ὁ πόλεμος**. Πρόκειται γιὰ ἓνα δυναμικὸν κόσμον, ἐμπλεῶν σφρίγγους καὶ ζωτικότητος, ποὺ ἀπὸ ἐρωτα ζωῆς καταφάσκει στὸν περήφανο θάνατον, ἀρνούμενος τὴν πλήξιν καὶ τὴν ἀνία τῆς γηρασμένης ζωῆς. Ὁ πόλεμος καὶ ὁ θάνατος εἶναι παντοῦ καὶ πάντα, οἱ ἥρωες ὅμως τραγοπίνουν καὶ τραγουδοῦν. Οὐδόλως θρηνοῦν γιὰ τὴν ἀνθρώπινη μοῖρα, ποὺ θέλει τὸν ἄνθρωπον ὄναρ σκιάς· δίπλα στίς πυρές, ποὺ θὰ καύσουν τίς σοροὺς τοῦ Πατρόκλου καὶ τοῦ Ἑκτορος, οἱ μαχητὲς ἀλαλάζουν ὑπὲρ τῆς ζωῆς. Οἱ μαχητὲς μπορεῖ νὰ πεθαίνουν, ἢ ἀνθρωπότητα ὅμως εἶναι ἀθάνατη. Πέραν τῶν χαλασμάτων καὶ τῶν καμένων καρabiῶν ὁ ἥλιος πορεύεται σταθερὰ καὶ ἡ θάλασσα ἀνασαίνει γαλήνια. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀντίθεση, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ποιητὴς διδάσκει τὴν πραγματικὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν στιγμή τῆς γενέσεώς του μέχρι τοῦ τέλους του.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Ὀδύσσειας εἶναι αἰθαλόεσσα καὶ οἱ ἥρωές της ἐλάχιστα σχετίζονται μὲ τοὺς πεισιθάνατους Μυκηναίους. Ὁ Ὀδυσσεὺς εἶναι πολύνοος καὶ πολύτροπος. Πρόκειται γιὰ ἓναν κόσμο προσαρμοστικό, μὲ καλοὺς τρόπους. Ἡ ζωὴ εἶναι πολὺπλοκή, ὁ λόγος περίτεχνος καὶ οἱ ἀναζητήσεις τῶν ἀνθρώπων γήινες. Ὁ Ζεὺς ἐξακολουθεῖ δέδαια νὰ κρατᾷ τὸ σκῆπτρον στὸν Ὀλυμπο, οἱ ἐπικλήσεις τῶν ἀνθρώπων ὥστόσο ἀπευθύνονται στὸν Αἴολο, τὸν θεὸ τῆς ἐνέργειας... Ἡ Ὀδύσεια δὲν διαφέρει μόνο ὡς πρὸς τὴν σύλληψιν τῆς ζωῆς ἀλλὰ καὶ στὸν τόνο καὶ στὴν μορφή, γι' αὐτὸ καὶ ὕστερεῖ τῆς Ἰλιάδος, ἡ ὁποία ἀνακαλεῖ στὴν μνήμην μας ἓναν φυσικόν, ἀληθινὸ καὶ ἀνθρώπινον κόσμο.

Ὁ Ὅμηρος εἶναι ὁ δημιουργὸς ὅλων τῶν ἀρχέτυπων μορφῶν τοῦ κόσμου, ὁ μέγας ποιητὴς τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ κατενόησε τίς ἀπειρες δυνατότητες τοῦ γραπτοῦ λόγου, ὁ ὁποῖος τότε δὲν ἔχαιρε τοῦ ἀνάλογον σεβασμοῦ. Ὁ ποιητὴς ἐνίωσε, ὅτι ὁ οἰοσδήποτε λόγος, τὸ οἰονδήποτε ἔπος, ὅσο σπουδαῖο καὶ ἂν εἶναι, εἶναι περὶ ἓτοι φύλλον στὸν ἄνεμον, καταδικασμένο ν' ἀφανισθῇ ἐπαφίεμενον στὴν εὐθραυστη μνήμῃ τῶν ἀνθρώπων. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ, νὰ φυλακίσῃ τὰ ἔπη στὸ ξύλον, τὸ μέταλλον ἢ τὴν μεμβράνη· νὰ **ὀμηρεύσῃ** (= «θέσῃ ὑπὸ ἀκινήσιαν») τὴν φωνήν, ἐξ οὗ καὶ τ' ὄνομά του.

Τὰ περὶ ἀπουσίας γραφῆς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀποτελοῦν μικροπολιτικὲς ἀστειότητες, διότι, ἂν στὴν ἀρχὴ τῆς ποίησης ὑπάρχῃ ὁ λόγος, στὴν ἀρχὴ μιᾶς ποίησης ὀμηρικῆς ὑπάρχει ἡ γραφή.

Σαράντος Πάν

«ΛΟΓΙΑ ΙΗΣΟΥ»

Πρωτοευαγγέλιο καὶ Ἑλληνικὴ Σκέψη*

Ἡ φιλολογία μὲ θέμα τὸν Ἰησοῦ εἶναι ἀπέραντη· λ.χ. στὸν 20^ο αἰ. οἱ σοβαρὲς μελέτες-θεωρίες περὶ Ἰησοῦ ὑπολογίζονται παγκοσμίως σὲ ≈ 15.000 τόμους¹. Τὸ εὐρὺ φάσμα τῶν ἀπόψεων, ἀρνητικῶν ἢ θετικῶν, οἱ αἱρέσεις ποὺ ἐμφανίσθηκαν ἀπὸ τὰ πρῶτα μετὰ Ἰησοῦ χρόνια (ὅπως λ.χ. οἱ Γνωστικοί), τὰ σχίσματα, οἱ διάφορες «ἐκκλησίες», ἐταιρεῖες κ.λπ. προξενοῦν σύγχυση στὸν σκεπτόμενο ἄνθρωπο.

Καὶ τὰ θρησκευτικὰ - θεολογικὰ ἄρθρα χιλιάδες ἡμερησίως· τὸ παρὸν δὲν εἶναι τέτοιο. Ἀπλῶς προσπαθεῖ νὰ ἀνακινήσῃ ἓνα «ξεχασμένο» θέμα· τὴν ὑπαρξὴ ἑνὸς χαμένου (γιὰ πάντα;) διβλίου, τῶν «Λογίων Ἰησοῦ», καὶ τοῦ πιθανοῦ περιεχομένου του.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΓΕΝΙΚΩΣ. Εἶναι οἱ δοξασίες καὶ οἱ λατρευτικὲς πράξεις-τύποι ὡς ἐκδήλωση πίστεως στὴ θεότητα. Εἰδικώτερα τὸ θρησκευτικὸ λεγόμενο συναίσθημα ξεκίνησε ἀπὸ τὸ δέος/φόβο τοῦ ἀγνώστου (μοίρα, ἀσθένεια, θάνατος) καὶ προχωρεῖ σὲ ἀναζήτηση ἐρείσματος καὶ νοήματος τῆς ζωῆς.

Ὅπως ἡ ἱστορία τῆς κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι γραμμικὴ, ὅπως θέλει τὸ κατεστημένο νὰ ἀποδεχθοῦμε, ἔτσι καὶ ἡ θρησκεία ἄλλοτε ἦταν τρομερὴ καὶ ἄλλοτε ταυτιζόταν μὲ τὴν φιλοσοφία (= ἀναζήτηση τοῦ καλοῦ ἀγαθοῦ τε καὶ κακοῦ). Σὲ φωτεινὲς ἐποχές, π.χ. στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ἡ θρησκεία περιοριζόταν ὡς θεσμὸς στὶς **τελετὲς** τῆς Πόλεως καὶ τὸ ἀτομικὸ **σέβας**. Ἀντίθετα σὲ σκοτεινὲς περιόδους, ἀνεξαρτήτως ἐπιπέδου ἢ εἶδους πολιτισμοῦ, ἦταν ἡ ψυχολατρία ἢ λατρεία στοιχείων τῆς φύσης ἢ θεοκρατία ἢ δογματισμός. Συνήθως ἀπαιτοῦνται ἡ ὑπαρξὴ ἑνὸς δόγματος, ἑνὸς «ἰδρυτοῦ», ἑνὸς «ἱεροῦ διβλίου», ὅπωςδήποτε ἑνὸς ἱερατείου, ἴσως καὶ κάποια μυστήρια. Ἐκφράζεται δὲ ἡ θρησκεία μὲ **θεολογία, λατρεία καὶ νοοτροπία/τρόπο ζωῆς** (στόχους).

Οἱ **ἀνδρεῖοι** ὅμως (*ἀνδρεία* = ἡ ἀρετὴ, ποὺ κατὰ Πλάτωνα χωρὶς αὐτὴ οἱ ἄλλες τρεῖς, φρόνησις, σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη, δὲν ἔχουν διάρκεια) παρακάμπτουν τὰ δύο πρῶτα καὶ στοχεύουν ἀπ' εὐθείας στὴν κατανόηση τῆς Ἀλήθειας (ὄντως Ὀν) μὲ τὴ βοήθεια τῆς Σοφίας καὶ τοῦ «γνώθι σαυτὸν».

* Δημοσιεύω τὸ ἄρθρο αὐτὸ τοῦ κ. Κώστα Καρμυράντζου, ἐπειδὴ τὸ θεωρῶ ὡς θεμιτὴ ὑποκειμενικὴ διέξοδος στὸ ἀντικειμενικὸ (= ἱστορικὸ καὶ ἰδεολογικὸ) ἀδιέξοδο τοῦ Ἑλληνισμοῦ. [Σημ. τοῦ ἐκδότη.]

«ΛΟΓΙΑ ΙΗΣΟΥ». Γνώρισα τὴν ὕπαρξιν τοῦ διβλίου αὐτοῦ πρῶτα σὲ συνέντευξιν τοῦ καθ. Θεολογίας σὲ πανεπιστήμιο τῶν ΗΠΑ Γ. Ζερβοῦ στὸ «Δ», τ. 210, ἀργότερα σὲ διβλία τοῦ καθ. Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Σ. Ἀγουρίδη^{1,5}. Τί ξέρουμε γιὰ τὸ σύγγραμμα αὐτό; Λίγα πράγματα καὶ ξεχασμένα. Κάπου στὴν πολυτομὴ «Πατρολογία» ὑπάρχει ἡ ἀναφορὰ τοῦ Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου², ἐπισκόπου Καισαρείας (260-339 μ.Χ.): «.. τοῦ δὲ Παπία ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως συγγράμματα πέντε τὸν ἀριθμὸν φέρεται, ἃ καὶ ἐπιγράφονται “λογίων Κυριακῶν ἐξήγησις”»: Εὐσ. (χρόν. post train 1) καὶ Maximus (comf.). Εἰς τὸ αὐτό: «*Ματθαῖος μὲν οὖν Ἑβραϊδὶ (;) διαλέκτῳ τὰ “λόγια Ἰησοῦ” συνεγράψατο, ἡρμήνευσεν δὲ ταῦτα ὡς ἦν δυνατὸς ἑκαστος*»². Καὶ «κατὰ Μαθίαν παραδόσεως λόγοι ἀπόκριφοι». Δηλαδή ὁ Παπίας (ἀπέθανε περὶ τὸ 156 μ.Χ.) ἔγραψε τὸ «Λογίων Κυριακῶν (= τοῦ Κυρίου) Ἑξήγησις» σχολιάζοντας ἓνα ἀντίγραφο, ποὺ εἶχε, τῶν «Λογίων Ἰησοῦ», ποὺ συνέγραψε κάποιος Ματθαῖος ἢ Ματίας περὶ τὸ 60 μ.Χ.

Ποίος ἦταν αὐτὸς ὁ Ματθαῖος-Ματίας; Εἶναι ὁ Ματθαῖος ὁ μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ; Ἀγνωστο. Πάντως ὁ συγγραφέας τῶν «Λογίων» δὲν ταυτίζεται μὲ τὸν τοῦ κατὰ «Ματθαῖον» εὐαγγελίου (~ 160 μ.Χ.). Ὁ Μᾶρκος, 2.13, τὸν ὀνομάζει⁷ «*Λευὴν τὸν (υἱὸν) τοῦ Ἀλφαίου καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον* (= ταμεῖο φόρων) *παρὰ τὴν θάλασσαν*» (= λίμνη Γαλιλαίας). Γνωρίζουμε, ὅτι οἱ περιφρονούμενοι ἀπὸ τὸ Ἰουδαϊκὸ ἱερατεῖο «τελῶναι» ἦσαν μὴ Ἰουδαῖοι ἢ ἐλληνίζοντες Ἰουδαῖοι.

Λόγιον: Ἡ λέξις δὲν σημαίνει ὅπως σήμερ³ «λεγόμενα», ἀλλὰ **1.** χρησμός σὲ πεζὸ λόγο, **2.** πρόσταγμα, **3.** ἄθροισμα κανόνων. Στὴν Ἑλλάδα πολλὰ διβλία ἐγράφησαν μὲ ὕφος ἐπιγραμματικὸ, λακωνικόν. Παραδείγματα: «Ὑποθήκαι» τοῦ Χείλωνος, «Ἀκούσματα» τοῦ Πυθαγόρα μὲ ρήσεις βραχύγραφες, «Κύριαι δόξαι» τοῦ Ἐπικούρου, ὡς καὶ τὸ περίφημο «Περὶ φύσεως» τοῦ Ἡρακλείτου μὲ σύντομους ἀφορισμούς (ἔμειναν 126 ἀποσπάσματα) κ.ἄ.

Ἐπομένως τὰ «Λόγια Ἰησοῦ» θὰ ἦταν «πρωτοεὐαγγέλιο» περιέχον **μόνο** διδασκὰς ὑπὸ μορφὴ πνικνοῦ ἀποφθεγματικοῦ λόγου καὶ συνεπῶς πιὸ ἄμεσο καὶ ἐγκυρο ἀπὸ τὰ μετέπειτα εὐαγγέλια. Δυστυχῶς δὲν δρέθηκε οὔτε αὐτὸ οὔτε ἡ «Ἑξήγησις» τοῦ Παπία. Γι' αὐτὸ ἀκάματοι ἐρευνητὲς ὅπως ὁ καθ. Ἀγουρίδης⁴ καὶ ἄλλοι λαμπροὶ θεολόγοι, κυρίως Γερμανοί, ἔθεσαν στόχο ζωῆς τὴν εὕρεσιν τῶν «Λογίων», ἴσως κάπου παραχωμένων.

ΤΑ «ΛΟΓΙΑ» ΣΑΝ ΠΗΓΗ ΤΗΣ Κ.Δ. Μετὰ ἀπὸ φιλολογικὴ ἀνάλυσιν ἔχει γίνεи σχεδὸν ἀπ' ὅλους ἀποδεκτό, ὅτι τὰ τρία συνοπτικὰ (= παράλληλα) εὐαγγέλια (Ματθ., Μάρκου καὶ Λουκᾶ) σχετίζονται μεταξὺ τους ὡς ἐξῆς (**Σχ. 1**): Τὰ κατὰ «Ματθαῖον» καὶ κατὰ «Λουκᾶ» εὐαγγέλια πῆραν τὰ **ἀφηγηματικὰ**

κατὰ Μᾶρκον ← κατὰ Ματθαῖον
κατὰ Λουκᾶν → Q(uelle) = πηγή
(«Λόγια Ἰησοῦ»);

Σχῆμα 1.

στοιχεῖα ἀπὸ τὸ ἀρχαιότερό τους κατὰ «Μᾶρκον» (ἀρχὰς 2ου αἰ.). Καὶ τὰ **διδασκτικὰ** ἀπὸ τὸ ὑποθετικὸ διβλίον **Q = Quelle = Πηγή**. Ὅντως τὰ διδασκτικὰ χωρία τοῦ Μρ. εἶναι σχετικὰ πολὺ λίγα. Ἡ Q. ταυτίζεται μὲ τὰ «Λόγια» ἢ πηγάζει ἀπ' αὐτά; Μᾶλλον τὸ δεύτερο. Ἰσως τίς λίγες διδασκὰς νὰ τίς πῆρε καὶ ὁ Μᾶρκος ἀπὸ τὰ «Λόγια».

Ἐφ' ὅσον δὲν βρέθηκε τὸ χειρόγραφο, κάποιοι ἐρευνητὲς προσπάθησαν νὰ τὸ συνθέσουν, ὑποθέτοντας ὅτι τὰ **Θ** περιέχονται στὰ τρία συνοπτικά εὐαγγέλια, ἰδίως στὰ κατὰ Ματθαῖον καὶ Λουκᾶν. Ἐθεσαν λοιπὸν τρία κριτήρια⁵ αὐθεντικότητας: **α.** Ἐάν τὸ **λόγιον** ἀντιτίθεται στὸν Ἰουδαϊσμό (!). **β.** Ἐάν δὲν χρησιμεύῃ στὴν ἀντιμετώπιση ἐρίδων, αἰρέσεων τῆς πρωτοχριστιανικῆς ἐκκλησίας. Καὶ **γ.** Ἐάν συμβαδίζῃ μὲ τὸν πυρῆνα τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ (ἄλληλοσυμπλήρωση τῶν **λογίων**)· κατέβαλαν προσπάθεια νὰ πληροῦν καὶ τὰ τρία κριτήρια. Ἐτοί ὁ Α. Harnak, ὁ μέγας γερμανὸς θεολόγος τοῦ 19ου αἰ., ἐπρότεινε τὰ «Logia Jesu», ὁ δὲ Α. Resch τὰ «Ἀγραφα» (Agrafa)⁶ πρῶτα μὲ 177 λόγια, μετὰ, τὸ 1906, μὲ μόνον 34. Τὰ δύο βιβλία δὲν εὐρέθησαν σὲ **καμμία** ἐλληνικὴ βιβλιοθήκη!

Πρώιμες προσπάθειες ἀναδίωξης ἔγιναν ἀπὸ τὸν 2ο αἰ. μὲ κάποια ἀπόκρυφα (= μὴ κανονικά κατὰ τὴν Ἐκκλησίαν) εὐαγγέλια⁵· ἰδιαίτερα τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Θωμᾶ, ποὺ βρέθηκε πρὸ 20ετίας, περιέχει **μόνο** λόγια, 114 συνολικά, ἐξ ὧν μερικὰ περιλαμβάνονται στὰ εὐαγγέλια τῶν Μτ. καὶ Λ.

Λόγῳ τίτλου νομίζω ὅτι τὰ «Λόγια» δὲν περιεῖχαν γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ οὔτε παραβολές. Ἰσως μόνον *παροιμίας* (Ἰω. 10.2), δηλ. σύντομους μύθους = 6 σειρῶν, ὅπως π.χ. οἱ μύθοι τοῦ Αἰσώπου.

Η ΕΠΙΛΟΓΗ. Μὲ βάση τὰ τρία κριτήρια θὰ προτείνουμε προτάσεις-λόγια ἀπὸ τὰ εὐαγγέλια, κυρίως τὰ κατὰ Μτ. καὶ Λ., θέτοντας ἕνα ἐπιπρόσθετο κανόνα: Νὰ ἔχουν βαθύτατο ἠθικὸ μήνυμα ὄχι μόνον βελτίωσης τῆς κοινωνίας ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀτόμου μέσῳ τῆς αὐτογνωσίας-ἐπίγνωσης. Καὶ βέβαια θὰ συγκριθοῦν μὲ ἀντίστοιχα **λόγια** τῆς ἐλληνικῆς σοφίας. Ἐς ἀρχίσουμε λοιπὸν τὴ συλλογὴ **λογίων**, ὅσο ἀντικειμενικά μποροῦμε, καὶ ἴσως ἀντιληφθοῦμε ἂν ὄχι **τί** πράγματι εἶπε ὁ Ἰησοῦς, τουλάχιστον **πῶς** τὸ ἐννόησαν οἱ ἀκροατές του.

«ΛΟΓΙΩΝ ΙΗΣΟΥ» ΑΝΑΣΥΣΤΑΣΗ. (Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸν ἀκρογωνιαίῳ λίθο:)

1 «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν» (Μρ. 12.31, Μτ. 19.19 + 22.39, Λ. 10.22, Ἰω. 13.34). Τὸ κλειδί τοῦ **λογίου** εἶναι τὸ ὡς σεαυτὸν = ἐφ' ὅσον μάθης νὰ ἀγαπᾷς τὸν ἑαυτὸν σου [«Γνωθὶ σαντόν»: Χίλων], θὰ μπορῇς νὰ ἀγαπήσῃς καὶ τὸ ἄλλον. **«Μὴ κακολόγει τοὺς πλησίον»:** Χίλων.

2 ... καὶ ὁ χρυσοῦς κανὼν: «πάντα ὅσα ἀν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς· οὗτος γάρ ἐστιν ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται»: Μτ. 7.12. (Στοὺς νόμους καὶ τοὺς προφῆτες τῶν Ἑβραίων ὁ Ἰησοῦς ἀντιπαράθετε τὸ **σέ-δας**). [«ὅσα νεμεσᾷς (= γιὰ ὅσα ἀγανακτεῖς ἀπὸ...) τῷ πλησίον, αὐτὸς μὴ ποίει»: Πιπτακός. «(Θαλῆς) ἔφη... ἃ τοῖς ἄλλοις ἐπιτιμῶμεν (= κατακρίνουμε) αὐτοὶ μὴ δρῶμεν»· Διογ. Λαέρτ. Ι36: «ἃ οὐ δούλει ποιεῖν σε ἐτέρῳ μὴ ποιήσεις».

3 Συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενο: «ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω»: Μρ. 4.9+22/7.16, Μτ. 11.15 καὶ Λ. 8.8+14.35. Ὁ Σοφοκλῆς διδάσκει στὸν «Οἰδίποδα Τύραννο»: «ἀνέχον· ἄκουε ἀν οἷς ἔχων» C. 674. «Κακοὶ μάρτυρες ἀνθρώπων ὀφθαλμοὶ καὶ ὧτα βαρβάρους ψυχὰς ἔχοντων»: Ἡρόκλειτος 107. «Τοῦ δὲ λόγου.. ἀξύνετοι (= δὲν κατανοοῦν) γίνονται ἄνθρωποι καὶ πρόσθεν ἢ ἀκοῦσαι καὶ ἀκούσαντες τὸ πρῶτον». (Γιὰ τὴν προσθήκη **«ὁ νοῶν νοεῖτω...»** ἂν γνωρίζῃ κάποιος ἀναγνώστης κάτι, ἀς γράψῃ στὸ «Δ»): «ὁ δυνάμενος (πρὸ) χωρεῖν χωρεῖτω»: Μτ. 19.12.

4 Ἡ κλείς τῆς διδαχῆς: «ὁ εὐρὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἀπολέσει αὐτήν, καὶ ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἔνεκεν ἐμοῦ εὐρήσει αὐτήν»: Μτ. 10.39 καὶ 16.25. Τὸ λόγιον αὐτὸ ὑπάρχει ἀλλὰ σὲ παραλλαγή καὶ στοὺς Μάρκο 8.35 καὶ Λουκᾶ 9.24 καὶ 17.33, ὡς πρὸς τὴν ἀρχικὴ πρόταση, προσδίδοντας ὁμως **σωτηριακὴ** χροιά: «ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι...». Μεταφράζω τὸ πρῶτο θεωρῶντας τὸ ὡς αὐθεντικό: Αὐτὸς ποὺ θὰ ὀρῇ τὴ ψυχὴ του (= τὸν διαμορφωμένο ἐγώ/ἐαυτό του μέσῳ τῆς ἐπίγνωσης)⁹, θὰ τὸν χάσῃ (= διαλύσῃ) καὶ διαλύοντας τὸ ἐγώ του ἐξ αἰτίας (τῆς διδαχῆς) μου, θὰ ὀρῇ τὴν πραγματικὴ «ψυχὴ» (= ἐαυτό του, τὸ ὄντως ὄν: Πλάτων «Φαῖδρος» 249c).

Ἡ ἐπίσημη⁷ μετάφραση τῆς λέξεως «**ψυχὴ**» = ζωὴ ἀλλοιώνει λανθασμένα τὸ νόημα τοῦ λογίου, καθ' ὅσον πρὸ καὶ μετὰ ὁ Μάρκος ἐπεξηγεῖ σαφέστατα: «ὅστις ἐθέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν (= ἀντιληφθῇ) ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ [καθ' ἡμέραν: Λ.] (= τὸ καθημερινὸ βαρὺ φορτίο τῆς γνώσης) καὶ ἀκολουθεῖτω μοι» καὶ μετὰ: «τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος κερδίσας τὸν κόσμον ὅλον, ἑαυτὸν δὲ ἀπολέσας ἢ ζημιωθείς;» (Λ.). Τὸ ἴδιο στοὺς Λουκᾶ καὶ Μτ. 16.24.

Ἡ ἐξαίρετα ἐκφρασμένη **διαδικασία τῆς ἐπίγνωσης** (γνώθι σαυτὸν) στὸ λόγιο αὐτὸ εἶναι τὸ κλειδί τῆς ἐλληνικῆς σοφίας· διαλέγω ἓνα καὶ μόνο ἀντίστοιχο λόγιο/ἀπόφθεγμα τοῦ Ἐπίκουρου: «Ὁ αὐτὸς χρόνος καὶ γενέσεως τοῦ μεγίστου ἀγαθοῦ (= σοφίας) καὶ ἀπολύσεως (= ἐξαφανίσεως) τοῦ ἑαυτοῦ»: Προσφώνησις XLII.

5 Ἡ μόνη ἐπαγγελία: «Δεῦτε (= ἐλάτε) πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες (μὲ πνευματικὴς ἀνησυχίας) καὶ πεφορτισμένοι καγὼ ἀναπαύσω (καθοδηγήσω) ὑμᾶς· ἄρατε τὸν ζυγὸν μου (κυριολ. = βαρὺ φορτίο/σταυρὸς – ἢ τραυματικὴ ἐμπειρία τῆς ἐπίγνωσης) ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, (δι)ὅτι πρῶτος εἰμι καὶ ταπεινός (= σεμνός) τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν (= πλήρη ταύτιση μὲ τὸ «ἄχρονο»/ἄει ὄν)· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός» (= ὠφέλιμος): Μτ. 11.28. Καὶ ἡ ἐλληνικὴ ρῆσις: «ἀγαθὰ κόποις κτώνται».

6 Ρεαλισμός: «ἀκολουθεῖ μοι καὶ ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς»: Μτ. 8.22. Τὸ σκληρὸ αὐτὸ λόγιον προϋπάρχει στὸν Ἡράκλειτο, ἀπ. 96: «νέκρες γὰρ κοπρίων ἐκβλητότεροι» (= γιὰ τὸ οἱ «νεκροὶ» πρέπει νὰ εἶναι πιὸ ἀποβλητέοι/ἀπορριψίμοι καὶ ἀπὸ τὶς κοπριές). Φυσικὰ δὲν μιλάει γιὰ πτώματα, ὅπως οἱ «μεταφραστές» τοῦ Ἡρ. ἐρμηνεύουν (Dodds, Conche κ.ἄ.)¹⁰, ἀφοῦ εἶναι σεβαστὰ σὲ ὅλες τὶς κοινωνίες, ἀλλὰ, ὅπως καὶ ὁ Ἱησοῦς, γιὰ τοὺς νεκρούς-ζῶντες, τοὺς «ἄδειους» ἀπὸ αἰσθήματα καὶ πνεῦμα. Ἀπλᾶ ὁ λαὸς μας λέγει: «Οἱ νεκροὶ μὲ τοὺς νεκρούς»... Τὸ λόγιον τοῦ Ἱησοῦ ἐξηγεῖ τὸ σκοτεινότατο λόγιο τοῦ Ἡράκλειτου!

7 Ἐπιλογή, ὁ μῦθος τῶν ὁδῶν: «Εἰσελθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης (δι) ὅτι πλατεία ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἢ ἀπάγουσα (= ποὺ ὀδηγεῖ) εἰς τὴν ἀπώλειαν καὶ πολλοὶ οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς· (δι)ὅτι στενὴ ἡ πύλη, καὶ τεθλιμμένη (= δύσκολη) ἡ ὁδὸς ἢ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν (= ἐπίγνωση τοῦ Εἶναι) καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν»: Μτ. 7.13· «ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης»: 21.32. Ὁμοίως ὁ Λουκᾶς, 13.24, προτείνει: «ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν διὰ τῆς στενῆς πύλης».

Μὲ τὰ ἴδια ἀκριβῶς λόγια ὁμιλεῖ ὁ Δημοσθένης, 263.23: «Ἀπλῶς τὴν ὁρθὴν ὁδὸν περὶ τὴν δικαιοσύνην διαλεξάμενοι». Εἶναι ὁ ἴδιος μῦθος ὁ τόσο ἀγαπητὸς στοὺς Ἕλληνες, ποὺ συνέγραψε ὁ «πάσσοφος, βαρὺς» Πρῶδικος στὸ βιβλίον του «ἜΩραι», ἀπόσπασμα: «... τὸν Ἡρακλῆ τῇ Ἀρετῇ καὶ Κακίᾳ... ἡ Κακία εἶπεν· ἜΩ Ἡράκλεις ὡς χαλεπὴν (= δύσκολη) καὶ μακρὰν τὴν ὁδὸν ἐπὶ τὰς σωφροσύνας ἢ γυνῇ (Ἀρετῇ) διηγείται! ἐγὼ δὲ ῥαδίαν (= εὐκολή) καὶ βραχείαν ὁδὸν ἐπὶ εὐδαιμονίαν (εὐημερία/ἀσσκε-

ψία) ἄξω σε».

8 Τὸ πνεῦμα σὲ συνεχῇ ἐργόγησεν:

«Υμεῖς ἔστε τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐὰν τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἀλισθῇσεται;» (= Ἐσεῖς, ποὺ μὲ ἀντιλαμβάνεσθε, εἴσθε τὸ Πνεῦμα τῆς γῆς· ἂν ἀτονίσῃ, πῶς θὰ ξαναλμυρίσῃ/σὲ διαρκῇ ἐργόγησεν;). Συνεχίζει: «εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων»: Μτ. 5.13. Ἐπίσης Μρ. 9.50 καὶ Λ. 14.34 (= τίποτα δὲν θ' ἀξίζῃ πιά, παρὰ νὰ πεταχθῇ εὐτελισμένο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους).

Ὁ Μρ. ἐπεξηγεῖ: «πῶς πυρὶ ἀλισθῇσεται» 9.49 [πῦρ = ἓνα ἀπὸ τὰ 4 στοιχεῖα-ριζώματα τῶν Ἑλλήνων, σημαίνει **ἐπίγνωση**]. Ὁ Ματθαῖος ὁμως μὲ μοναδικὴ ἑλληνικὴ κομπόχητα ὕφους χρησιμοποιεῖ σχῆμα λόγου χιαστί καὶ μεταφορᾶς μὲ παρομοίωση (πνεῦμα = ἅλας) καὶ ὁμοηχία (μωρανθῇ-μαρανθῇ): «Ἀριστοφάνους ἄλες (= πνεῦμα/κρίσεις) πικροὶ καὶ τραχεῖς»: Ἀθήν. 9.366c.

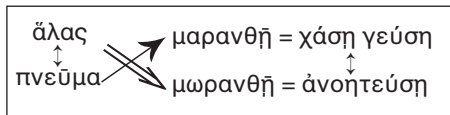
9 Ἡ ἄμεση κατανόηση: «ἄφετε τὰ παιδιά ἐρχεσθαι πρὸς με καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» [Θεοῦ: Μρ. 10.14 καὶ Λ.18,16]: Μτ. 19.15· καὶ ἐπεξηγοῦν καὶ τὰ 3 εὐαγγέλια: «ἐὰν μὴ στραφῇτε (= ἀλλάξετε) καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσέλθῃτε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» [Θεοῦ: Μρ. 10.15 καὶ Λ. 18.17]: Μτ. 18.3. Μόνον ὁ Ματθαῖος, ἡ μᾶλλον ὁ λαθροχρεῖ διορθωτῆς του, ἀλλοιώνει τὸ νόημα προσθέτοντας τὴ πρόταση: «ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον... ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».

Ὅλοι γνωρίζουμε, καὶ οἱ ψυχολόγοι καλύτερα, ὅτι τὰ παιδιά (παιδίον = 2 ἕως 6 ἐτῶν) δὲν εἶναι **ταπεινά** οὔτε κὰν **ἄθῶα**. Ἀπλῶς ἔχουν τὴν ἐκπληκτικὴ ἱκανότητα τῆς **ἀμεσότητος** (π.χ. ζωγραφικῇ) καὶ τῆς ταύτισής τους μὲ τὸ παρατηρούμενο μέσα σὲ μία βαθεῖα ἄχρονη κατανόηση⁹. Τὸ λόγιον αὐτὸ ὁμοιάζει ἐκπληκτικὰ μὲ τὸ 52 ἀπόσπασμα τοῦ Ἡράκλειτου: «αἰὼν παῖς ἐστὶ παίζων, πεσσεύων· παιδὸς ἡ βασιλῆϊή...»! Δηλ. ὁ (ἀνύπαρκτος) χρόνος περιπαίζει τὸν ἄνθρωπο. Καὶ ἀντιθέτως ὁ σοφὸς σὰν παιδί θυθίζεται στὸ ὄντως ὄν, τὴν πραγματικότητα [πεσσεύει]. Αὐτὴ εἶναι ἡ βασιλεία [τῶν οὐρανῶν;] ποὺ ἀνήκει στὰ «παιδιά». Μόνον ὁ Ματθαῖος καλεῖ τὴν κατάσταση αὐτὴ τῆς ἐπίγνωσης «*βασιλείαν τῶν οὐρανῶν*» καὶ μάλιστα 35 φορές, ἀλλὰ καὶ 4 φορές «*βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*», ταυτίζοντάς τες. Οἱ Μᾶρκος καὶ Λουκᾶς τὴν ὀνομάζουν μόνο «*βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*» 15 καὶ 33 φορές ἀντιστοίχως, ἐνῶ ὁ Ἰωάννης μόνο δύο φορές!

10 Ἡ μεγάλη διαπίστωση: «Ἰδὸν ὧδε ἢ ἰδὸν ἐκεῖ· ἰδὸν γὰρ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν» = (λέτε) νάτην ἐδῶ ἢ νάτην ἐκεῖ εἶναι· γιατί νὰ ποῦ εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ (= σοφία), μέσα σας!: Λ. 17.21. Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ἀποκάλυψη δὲν ὑπάρχει σὲ ἄλλο εὐαγγέλιο καὶ μόνο ὁ Παῦλος δηλώνει ὅτι «*ναὸς Θεοῦ ἔστε καὶ Πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ἡμῖν*»: Α' Κορ. 3.16 κ.ἀ.

Οἱ Ἑλληνες φιλόσοφοι θεωροῦσαν τὸν ἄνθρωπο (ὡς εἰκόνα τοῦ σύμπαντος) ἀποτελούμενον καὶ αὐτὸν ἀπὸ τέσσερα στοιχεῖα: σῶμα, ψυχὴ, πνεῦμα καὶ ἐπίγνωση (πῦρ). Ὁ Σωκράτης παίζοντας ὀνομάζει τὸ σῶμα *σῆμα* = τάφο: «*σῶμά ἐστιν ἡμῖν σῆμα, τῆς δὲ ψυχῆς, ἐν ᾧ ἐπιθυμῶμαι...*»: Πλ. «Γοργίας» 493a: «*τὴν ψυχὴν...* (θεία) οὐσία ἥς... τοῦ εἶναι ἐρωτῶντες»: Πλ., «Φαῖδ.» 78c). Ἐπομένως τὸ σῶμα εἶναι κατοικία τῆς ψυχῆς-ἐπιθυμητικὸ ἀλλὰ καὶ τῆς (θείας) οὐσίας-ἐπίγνωσης. Ἐτσι ἔλεγαν οἱ Ἑλληνες.

11 Τὸ μέλλον ἀόρατον: «Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι»:

Σχῆμα 2.

Μτ. 19.30+20.16. (Ἐπίσης Μρ. 10.31 καὶ Λ. 13.30.) Εἶναι συνήθης ἑλληνικὴ ἔκφρασις: «τῇ μὲν πρώτῃ... τῇ δὲ ὑστεραίᾳ»: Θουκ. 7.11· ἢ «...ἅμα δ' οἱ πρῶτοι καὶ ὕστατοι»: Ἰλ. 6.281. Τὸ νόημα: «Μηδὲ ἓνα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε»: Σόλων.

12 Ἡ μεγίστη **ἀξία**: «ὅστις δὲ ὑψώσει ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν ὑψωθήσεται»: Μτ. 23.12 καὶ Λ. 14.11/18.14. Ἡ **αἰδώς**, ἡ μεγίστη ἀξία τῶν Ἑλλήνων, εἶναι κοσμιότης, σέβας κ.λπ. σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν **ῥέον** = ἀναίδεια, ὑπεροψία. Τὸ ρῆμα «ὑψόω» στὸ λόγιον ἔχει διπλὴ σημασία: αὐθαδιάζω, ἐξυψόω. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ «ταπεινώω» ἦτοί ὑποβιάζω καὶ σεμνύνομαι, εἶμαι μετριόφρων.

Ὅμοιες ρήσεις ἔγραψαν ὁ Μένανδρος: «πονοῦντα τὸν ἴδιον ὑψῶσαι δίον» καὶ ὁ Πλούταρχος: «τὰ χθαμαλὰ ὑψοῦνται», Π 103 F.

13 Ἡ δύναμις τῆς βουλήσεως: «Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καὶ εὕρησεται, κρούετε καὶ ἀνοίγεται ὑμῖν»: Μτ. 7.7· παρομοίως ὁ Λουκᾶς, 11.10, ἐπεξηγώντας: «ὁ αἰτῶν λαμβάνει...» καὶ ὁ Ἰωάννης ἀπλᾶ: «αἰτεῖτε καὶ λήψετε», 16.24.

Ὁ Ἡράκλειτος προλέγει (22): «(γιά τὸν) χρυσὸν γὰρ οἱ διζήμενοι (= οἱ ἀναζητοῦντες μὲ πάθος) γῆν πολλὴν (ἐξ) ὀρύσσουσι, καὶ εὕρισκουνσιν ὀλίγον» (χρυσόν). Μὲ τὴν δοθήθεια τῆς ρήσεως τοῦ Ἡ. μπορούμε νὰ ἐξηγήσουμε τὸν λόγιον τοῦ Ἰησοῦ: = Οἱ ἀναζητοῦντες τὴν Ἀλήθεια (μὲ τὴν αὐτογνωσία) πολλὰ πράγματα πρέπει νὰ ξεσκεπάσουν, στὸ τέλος ὅμως βρίσκουν λίγο ἀλλὰ πολυτιμότερο «χρυσό», τὸ ὄντως ὄν, τὸ εἶναι. «ἐδιζήσάμην ἐμεωυτόν», ξεκαθαρίζει ὁ Ἡρ.

14 «Μὴ ὧτε τὸ ἅγιον τοῖς κυσὶ (= σκυλιὰ) μηδὲ δάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων... μήποτε... ρήξωσιν ὑμᾶς»: Μτ. 7.6.

Ὁ Ἡράκλειτος καλεῖ **κύνες** τοὺς ὑπερόπτες/θρασεῖς καὶ **ῥες** (= χοίρους) τοὺς χυδαῖα ποιοῦντες. Ἀντίστοιχη παροιμία: «ὅς ἐκόμασεν». Ἔτσι σὲ ἐλεύθερη μετάφραση τὸ λόγιον τοῦ Ἰησοῦ λέγει: Μὴν ἀνακοινώνετε τὰ σεβαστὰ λόγια σὲ ὑπερόπτες, οὔτε νὰ δείξετε τὸν ψυχικὸ σας πλοῦτο σὲ χυδαίους, μήπως καὶ σᾶς ξεσκίσουν! (εἶναι ἀνώφελο καὶ ἐπικίνδυνο). Ὁ ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν Περίανδρος προειδοποιεῖ: «λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦν».

15 «διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς αὐτοῖς λαλῶ (δι)ὅτι βλέποντες οὐ βλέπουνσι (καὶ κατανοοῦν) καὶ ἀκούοντες οὐκ ἀκούουσιν οὐδὲ συνιοῦσι» (ἀντιλαμβάνονται): Μτ. 13.10. Ἔτσι ὁ Ἰησοῦς μὲ τίς παραβολὰς δίνει τὴν δυνατότητα νὰ γίνῃ κατανοητὸ αὐτὸ πὺν εἶναι μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν τὸ βλέπουν. Τὸ νόημα τοῦ λόγιου εἶναι σαφές. Ὅμως οἱ ἀντίστοιχες περικοπὲς τῶν Μάρκου καὶ Λουκᾶ ἔχουν ἀλλοιωθῇ μὲ λαθροχειρίες τῶν ἀντιγραφῶν τόσο, πὺν τὸ νόημα ἔχει ἀντιστραφῇ! «ὅμιν (= μόνο στοὺς μαθητὲς) δέδοται γινῶναι τὸ μυστήριον (;) τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω (= ὄχλο!) ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται (;), ἵνα βλέποντες... μὴ ἴδωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιώσι, μήποτε ἐπιστρέψωσι καὶ ἀφεθῇ αὐτοῖς τὰ ἁμαρτήματα»: Μρ. 4.10. (Δηλ. =... μιλῶ στὸν ὄχλο μὲ παραβολὰς, γιὰ νὰ ἀκούνη καὶ νὰ μὴ καταλαβαίνουν, μὴ τυχὸν κατορθώσουν καὶ μετανοήσουν καὶ συγχωρεθοῦν οἱ ἁμαρτίες τους.) Αὐτὸ δὰ τοὺς ἔλειπε!! Οὔτε ὁ χειρότερος ἐχθρὸς τοῦ Ἰησοῦ δὲν θὰ τὸν παρουσίαζε τόσο ἀλαζόνα καὶ κακεντρέχῃ. [Ὁ Ἰωάννης παραδόξως δὲν ἔχει **καμμία παραβολή** παρὰ μία μόνο **παροιμία** (= μῦθο σύντομο), τοῦ «ποιμένους», 10.2.]

Ὁ Πλούταρχος στὸ «Περὶ παίδων ἐκπαιδεύσεως», 13ε, διδάσκει τὸ ἐκπληκτικῆς ὁμοιότητας λόγιόν του: «τὸ τὰς παροιμίας ὁρᾶν καὶ μὴ ὁρᾶν καὶ ἀκούοντες μὴ ἀκούειν».

● Ἡ τύφλωση τῶν Ἑβραίων: «Φαρισαῖοι... (Ἰουδαῖοι) ὁδηγοὶ εἰσι τυφλοὶ τυφλῶν τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἐὰν ὁδηγῇ, ἀμφοτέρω εἰς θόθυνον (= βοθρόλακκο) πεσοῦνται»: Μτ. 15.14. Ὁ Ἰωάννης σὲ πολλὰ ἐδάφια ἀναφέρει τὴν ἐχθρότητα τῶν Ἰουδαίων λόγῳ ἀγνοίας/παρανόησης τῆς διδασκαλίας του· π.χ. «διὰ τοῦτο ἐδίωκον τὸν Ἰησοῦν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἐξήτουν ἀποκτεῖναι (= σκοτώσουν) αὐτόν, (δι)ὅτι ταῦτα ἐποίει ἐν σαββάτῳ» (!). [Στὸν Λουκᾶ 6.39 ἀλλοιώνεται τὸ νόημα τοῦ λογίου σὲ ἀμφισβήτηση (ἀπό/ποιόν;) τῆς ἀνωτερότητας τοῦ Ἰησοῦ ἐναντι τῶν μαθητῶν του: «καὶ μὴ κρίνετε καὶ οὐ (= γιὰ νὰ) μὴ κριθῇτε... εἶπε παραβολὴν (ποιᾷ;) τοῖς [μαθηταῖς]· μή-τι δύναται τυφλὸς τυφλὸν ὁδηγεῖν;... οὐκ ἐστὶ μαθητῆς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ»].

Ἐπομένως τὴν τύφλωση τῶν Ἑβραίων-Ἰουδαίων ὁ Ἰησοῦς τὴν καταγγέλλει μὲ ἀγανάκτηση, ποὺ ὁ Ματθαῖος (15.14) φανερώνει θαυμάσια μὲ τὴν ἐκπληκτικὴ παρήχησή του **ταῦ**. Ἀκριδῶς ὅπως ὁ Σοφοκλῆς: «τυφλὸς τὰ τ' ὥτα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματ' εἶ»: Οἶδ. Τύρ. 371. (Οἱ Ἕλληνες ρήτορες καὶ φιλόσοφοι ἐστόλιζαν τὸ λόγο συχνότατα καὶ μὲ παρηγήσεις π.χ. «παῖς παίζων πεσσεύων...» κ.ἄ.). Ὡς πρὸς τὴν ἔννοια ὁ Ἡρ., 40, λέγει: «πολυμαθὴ νόον ἔχειν (= βαθεῖα κατανόηση) οὐ διδάσκει».

17 «... οὐδὲ βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς»: Μτ. 917 (ἐπίσης: Μρ. 2.22· καὶ Λ. 5.37). Λέγοντας ὁ Ἰησοῦς τὸ λόγιον αὐτὸ μετὰ ἀπὸ ἄρνηση νηστείας καὶ γενικῶς μὴ ἀποδοχῆς τοῦ ξεπερασμένου (πεπαλαιωμένου) ἀπὸ **τότε** Μωσαϊκοῦ Νόμου, ξεκαθαρίζει τὴν σχέση του μὲ αὐτὸν καὶ τὴν Π. Διαθήκη. Ἀντίθετα **τώρα** ὅλα τὰ χριστιανικὰ δόγματα περιλαμβάνουν στὰ ἱερὰ τους βιβλία καὶ τὴ Π.Δ. (Βίβλος). [Δὲν βρῆκα ἀντίστοιχο λόγιο στὴν Ἑλληνικὴ Γραμματεία.]

18 Τελειώνω μὲ τὸν Ματθαῖο (καὶ Μρ., Λ.) μὲ ἓνα μόνον ἀπὸ τοὺς «Μακαρισμοὺς» του, τὸ περίφημο λόγιο «μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι (δι)ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»: 5.3. Ὁχι οἱ «ταπεινοὶ» (ὑποβιβάζοντες ἑαυτὸν) τῶν μεταφράσεων ἀλλὰ οἱ σεμνοί, οἱ «ἀνοικτοὶ» στὸ πνεῦμα («ὥσπερ παιδία...») ἔχουν εὐκολώτερη πρόσβαση στὸ **αἰὲ ὄν** (βασιλεῖο οὐρανῶν) μέσῳ τῆς αὐτογνωσίας.

Ἀντίθετα ἡ ὑπεροψία-ὑβρις τῆς πολυμάθειας εἶναι ἐμπόδιο. Ὁ Κλεόδουλος προλέγει: «πολυμαθὴ ἢ ἀμαθὴ». Ὁ θεῖος Ἡράκλειτος ξεκαθαρίζει: «πολυμαθὴ νόον ἔχειν οὐ διδάσκει».

18a Ἕνα ἀμφίδολο λόγιον τοῦ Ἰησοῦ ἀλλὰ καὶ παράδοξο εἶναι τό: «οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἀλλὰ μάχαιραν»: μόνον στὸ Ματθ. 10.34. Ὁ Ἰησοῦς τῆς Ἀγάπης καὶ Εἰρήνης δὲν ταιριάζει μὲ τὸν πολεμοχαρῆ «διχαστῆ» («ἦλθον διχάσαι») τῶν ἐπεξηγήσεων τοῦ Μτ. Μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μόνον μὲ τὸ πολυσήμαντο λόγιο τοῦ Ἡρ. 53. «πόλεμος πάντων πατὴρ ἐστὶ... καὶ τοὺς μὲν θεοὺς (= ἄλλους μὲν) (ἀν)ῆδειξε, τοὺς δὲ (= ἄλλους δὲ) ἀνθρώπους, τοὺς μὲν δούλους ἐποίησεν τοὺς δὲ ἐλευθέρους» (ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ ἐγώ).

Ἄν οἱ λέξεις *μάχαιρα* = *πόλεμος* ἐρμηνευθοῦν ὡς **κόπος** (= μόχθος πνευματικὸς / πόνος ψυχῆς), τότε μπορεῖ νὰ λυθῇ τὸ αἰνίγμα καὶ τῶν δύο λογίων «ἀγαθὰ κόποις κτῶνται» καὶ «ἀγαθῶν καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμελείας οἱ θεοὶ διδόασιν ἀνθρώποις»: Προόδικος, «῜Ωραι». Ἐπομένως ἡ εἰρήνη/μάχαιρα τοῦ Ἰησοῦ εἶναι τελμάτωση/μόχθος πνευματικὸς καὶ οἱ παρομοιώσεις τοῦ Ἡράκλειτου *θεοὶ* = ἐλεύθεροι καὶ *ἄνθρωποι* = δοῦλοι ἐξηγοῦνται εὐκολα.

19 Καὶ κλείνω τὴν ἀναζήτηση τῶν «Λογίων Ἰησοῦ» μὲ τρία *λόγια* ἀπὸ τὸν «Ἰωάννην»: «γνώσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς»: 8.32. Παράδοξος μόνον ὁ Ἰω. χρησιμοποιοῖ τὴν «ἀλήθεια» ὡς **ἄξια** καὶ μάλιστα 19 φορές.

Ἡ θαυμάσια ρήση περιέχει δύο ἀπὸ τίς τέσσερες μεγάλες ἀξίες τῶν Ἑλλήνων· τὴν

ἀλήθεια καὶ τὴν ἐλευθερία (οἱ ἄλλες δύο εἶναι τὸ καλὸν ἀγαθόν). Ἀπὸ τὶς πάμπολλες ἀναφορὲς παραθέτω τὴν ἔξοχη ὑποθήκη τοῦ Σωκράτη, τὴ στιγμή τοῦ θανάτου του (στο «Φαίδωνα» 114e): «τάς δὲ (ἡδονάς) περὶ τὸ μανθάνειν... κοσμήσας τὴν ψυχήν... ἀνδρεία καὶ ἐλευθερία καὶ ἀλήθεια».

20 Ὁ ὀγκόλιθος: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν (= θεϊκός)». Ξεκινᾷ ὁ Ἰωάννης τὸν λόγο του ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς ἐν συνεχείᾳ ἐπεξηγήσεις ἄλλων. Μὲ λακωνικὸ ποιητικὸ λόγο παρουσιάζει τὴν λέξη «Λόγος», ποὺ στὴν ἀρχαιότητα εἶχε πολλὰ σημασίες: ὁμιλία, ἀναλογία, λογική, διάνοια, παγκόσμιος νόμος, πνεῦμα, θεός, ἐπίγνωση, κατανόηση τοῦ Ἀεὶ ὄντος. Ὁ Ἡράκλειτος ἀρχίζει «ἐν ἀρχῇ» τὸ βιβλίον του: «τοῦ δὲ λόγου τοῦδ'...». Ἀπλὴ σύμπτωση;

21 Ὁ ποιητὴς «Ἰωάννης» συνεχίζει τὴν συγγραφὴ **εὐαγγελίζοντας**, δηλ. δίνοντας διαβεβαίωση ὅτι **ὅλοι** ἔχουμε τὴν δυνατότητα προσέγγισης τῆς Ἀλήθειας: «ἵνα πάντες πιστεύσωσι δι' αὐτοῦ (= φωτός). Τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ὃ φωτίζει πάντα» 1.8· «(ἵνα) τέκνα Θεοῦ γενέσθαι»: 1.12. Καὶ ὁ Ἡράκλειτος εὐαγγελίζει (116): «ἀνθρώποισι πᾶσι μέτεστι (= ἔχουν δυνατότητα) γινώσκειν ἑαυτοὺς καὶ σωφρονεῖν» (= σκέφτονται σωστά).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ. Μὲ τὰ 21 ἐδάφια τῶν Εὐαγγελίων ὠλοκληρώθηκε ἡ πρότασή μας γιὰ τὴν ἀναβίωση τῶν «Λογίων». Ἦταν ὅπωςδήποτε αὐτά; Τὰ ὑψηλὰ νοήματα ποὺ περιέχουν, τὸ κομψὸν τῆς ἐκφράσεως, τὸ λακωνικὸ τῆς δομῆς τοὺς δεδαλώνουν τὴ γνησιότητά τους. Ἡ δὲ ταύτισή τους μὲ τὴν ἀξεπέραστη Ἑλληνικὴ Σοφία (ποὺ πέρασε στοὺς Γαλιλαίους μέσῳ Φαλισταίων/Πελασγῶν) ἀποδεικνύεται μὲ τὴ σύγκριση. Ὑπάρχουν ἴσως καὶ ἄλλα **λόγια** κεκρυμμένα στὸν ὄγκο τῶν εὐαγγελίων ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τούτων, τὰ λεγόμενα Ἀγραφα Λόγια.

Οἱ ἐπίσημες θρησκευτικὲς δοξασίες, ὑποστηριζόμενες ἀπὸ τὴν λαϊκὴ θρησκεία τῶν **ἐορτῶν** <FeFesta> (Ὁμηρ.) = προσφορὰ καὶ **πανηγύρεων** <ἀγείρω = συναθροίζω, ἦταν καὶ εἶναι μέρος τῶν πνευματικῶν ἀνησυχιῶν τῶν ἀνθρώπων. Παράλληλα καὶ ἀθροιστικὰ λειτουργοῦσαν οἱ «ἐλιτιστικὲς» **μυστηριακὲς τελετὲς** (μετάδοση τῆς θείας χάριτος), θλιδερὰ κατάλοιπα τῆς ἀπαγορευμένης ἀρχαίας γνώσεως.

Οἱ **ἀνδρεῖοι τῆς ζωῆς**, «ποὺ πίνουν ἀπὸ δυνατὰ κρασιά» (Καβάφης, «Ἐπῆγα»), πάντοτε παντοῦ θὰ βοηθοῦνται στὴ προσωπικὴ τους ἀφύπνιση / ἀγύνα ἀπὸ τὰ **Λόγια** τῶν μεγάλων διανοιῶν. Εἶθε οἱ ἀκάματοι ἐρευνητὲς νὰ βροῦν τὰ «Λόγια Ἰησοῦ», ὥστε νὰ μείνουν σὰν ἱερὴ παρακαταθήκη.

Κων. Καρμιράντζος

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Σ. Ἀγουρίδης, «Ὁ Χριστιανισμὸς ἔναντι Ἰουδαϊσμοῦ-Ἑλληνισμοῦ».
2. A. Harnack, «Geschichte der Alt Christliche Literatur».
3. Liddell-Scott, «Λεξικὸν Ἑλληνικῆς Γλώσσης», τ. II, σ. 65/69.
4. Σ. Ἀγουρίδης, «Ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία», τ. Γ, σ. 692.
5. St. Marrow, «Τὰ λόγια (words) τοῦ Ἰησοῦ στὰ Εὐαγγέλια».
6. «Θρησκευτικὴ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια»: «Λόγια», μετ. Ἀγουρίδη.
7. «Καὶνὴ Διαθήκη», ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 1981.
8. Diels - Kranz, «Προσωκρατικοί».
9. Κ. Καρμιράντζος, «Ἐπίγνωση», «Δαυλός», τ. 228.

Τὰ σαρκοφάγα ἄλογα τοῦ Αἰσχύλου καὶ οἱ σημερινές «τρελλές ἀγελάδες»

*«Ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη σάρκα πού φάγαν (τ' ἄλογα), κυλοῦσε στὰ σαγόνια τους
ὁ ἀφρός...»*

(Αἰσχύλος, «Γλαῦκος Ποτνιεύς», ἀπ. 18.)

Κατὰ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ παράδοση ὁ Γλαῦκος Ποτνιεύς ἦταν γιὸς τοῦ Σι-
σύφου καὶ τῆς Μερόπης ἀπ' τὶς Πότνιες τῆς Βοιωτίας. Τὸ ὄνομά του ἔμεινε στὴ
ἱστορία, διότι, ἐπιθυμώντας νὰ αὐξήσῃ τὶς ἐπιδόσεις τῶν ἁλόγων του, ὥστε πά-
ντοτε ἐκεῖνα νὰ νικοῦν στοὺς ἀγῶνες, τὰ τάιζε μὲ κρέας ἄλλων κτηνῶν ἀλλὰ καὶ
μὲ ἀνθρώπινη σάρκα. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς πράξης του θυμίζει τὶς σημε-
ρινές «τρελλές ἀγελάδες»: οἱ ἵπποι τρελλάθηκαν καὶ ἀπ' τὴν μανία τους κατα-
σπάραξαν τὸν ἴδιο τὸν κύριό τους. Ἡ Ἐγκυκλοπαίδεια τοῦ Ἑλλίου ἀναφέρει σχε-
τικὰ τὰ ἑξῆς: «Ὁ Γλαῦκος μυθολογεῖται ὅτι εἶχε πολλοὺς καὶ λαμπροὺς ἵππους.
Διὰ τὰ τοὺς κάμῃ δὲ πολεμικωτέρους, ἔτρεφεν αὐτοὺς μὲ σάρκας ἀνθρώπων. Οἱ
θεοὶ ὅμως ὠργίσθησαν καὶ κατὰ τοὺς ἐπικηδεῖους ἀγῶνας εἰς Ἴωλκὸν πρὸς τιμὴν
τοῦ Πελίου, ἀφηνιάσαντες, ἔθρανσαν τὸ ἄρμα τοῦ Γλαύκου καὶ τὸν ἐφόνευσαν
ἢ κατ' ἄλλην παραλλαγὴν τὸν κατεσπάραξαν.»

Ὁ Αἰσχύλος, ἐμπνευσμένος ἀπ' τὸ μῦθο, δημιούργησε τὴν τραγωδίαν του
«Γλαῦκος Ποτνιεύς», στὴν ὁποία προβάλλει τὴν «ὑδρὶν» (=διασμός τῆς φύσης)
αὐτῇ πού διέπραξε ὁ Γλαῦκος καὶ τὴν τιμωρίαν του ἀπ' τοὺς θεοὺς. Δυστυχῶς ἀπ'
τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Αἰσχύλου ἐλάχιστα ἀποσπάσματα σώθηκαν. Στὸ πρῶτο ἀπό-
σπασμα ὁ χορὸς κατευοδώνει τὸ βασιλιᾶ Γλαῦκο, πού ἀναχωρεῖ ἀπ' τὶς Πότνιες,
γιὰ νὰ συμμετάσχῃ στὶς μοιραῖες ἵπποδρομίες τῆς Ἴωλκοῦ:

*«Πρῶτα στὸ βασιλιᾶ ἀπ' τὴν καρδιά μας
τοῦ εὐχόμεσθε νὰ ἔχῃ καλὸ ταξίδι.»*

Ὁ Εὐριπίδης μιᾷ γιὰ Τράπεζα Σπέρματος!

Ἀγαπητὸ περιοδικὸ «Δαντέ»,
Εἶμαι παλαιὸς ἀναγνώστης σου, καὶ σοῦ στέλνω ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν
«Ἰππόλυτο» τοῦ Εὐριπίδη, ὅπου γιὰ μία ἀκόμη φορὰ ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνας
τραγικὸς προφητεύει τὴν Τράπεζα Σπέρματος, πὺν τόσο μᾶς ἀπασχολεῖ τὰ
τελευταῖα χρόνια. Πρόκειται γιὰ τοὺς στίχους 616 ἕως 624, ὅπου ὁμιλεῖ ὁ
Ἰππόλυτος καὶ λέγει τὰ ἑξῆς (σὲ μετάφραση τῆς Ὁμάδας Φιλολόγων τῶν
ἐκδόσεων «Κάκτος»):

**«ὦ Δία, τί ἔβαλες νὰ ζοῦν γυναῖκες
στὸν κόσμον τὸν ἡλιόφωτο, ἓνα τέτοιο
γιὰ τοὺς ἀνθρώπους δολερὸ κακό; Τὸ γένος**

Τὰ ἄλλα τρία διασωθέντα ἀποσπάσματα εἶναι ἀπὸ τῆ διήγηση τοῦ ἀγγελιαφόρου, πὺν περιγράφει τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Γλαύκου:

*«Τέσσερις ξυγόνους εἶχε φοράδες
μὲ πρόδετες στὰ γκέμια τους φλογέρες.
Τὸν ἔσερναν ψηλὰ (τὸ Γλαῦκο) μὲ λύσσα ὡς σέρνουν
στὴ ράχη τους δυὸ λύκοι τὸ ἐλαφάκι.*

*.....
Ἄπ' τὴν ἀνθρώπινη σάρκα πὺν φάγαν
κυλοῦσε στὰ σαρόνια τους ὁ ἀφρός.»*

(Μετάφραση Τάσου Ρούσσου, ἔκδ. Τυπογραφεῖο «Κείμενα» 1985.)

Οἱ σημερινὲς λοιπὸν «τρελλὲς ἀγελάδες» ἀλλὰ καὶ τὰ τελευταίως ἐμφανισθέντα «τρελλὰ» αἰγοπρόβατα, πὺν ἔχουν φέρει παγκόσμιον πανικόν, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἴδιας ὕδρεως πὺν διέπραξε ὁ Γλαῦκος: τὸ πάθος του νὰ πρωτεύουν πάντοτε τὰ δικά του ἄλογα συμπίπτει μὲ τὴν σύγχρονη ἀπληστία τῆς «αὔξεσης τῆς παραγωγικότητος» μὲ κάθε μέσο· τὰ σαρκοδόρα ἄλογα τοῦ Γλαύκου συμπιπτουν μὲ τίς σημερινὲς ἀγελάδες καὶ τὰ πρόβατα πὺν σιτίζονται μὲ κρεατάλευρα.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὕδρεως (παρὰ φύσιν διατροφῆς τῶν φυτοφάγων μὲ κρέατα) κοινόν: ἡ τρέλλα, πὺν ὁδηγεῖ στὴν ἀπόλυτη τιμωρία ἐκείνων πὺν τὴν προκάλεσαν. Τὰ ζῶα ἐκδικοῦνται μὲ θάνατον τὸν ἄνθρωπον. Ἰδία τὰ κίνητρα, ἴδια ἡ ὕδρις, ἴδια ἡ νέμεσις σὲ ἀπόσταση τριῶν χιλιάδων ἐτῶν. Ἐδῶ ἀκριβῶς δοῖσκειται –πέρα ἀπ' τὸ μεγαλεῖο τῆς ἑλληνικῆς σοφίας– ἡ ὁμορφία καὶ ἡ ἀξία τῆς Ἱστορίας ἀλλὰ καὶ ἡ τραγικότητά της. Ἄν ἡ ἱστορικὴ διδαχὴ εἶναι ἀπλῶς γνώσεις, ἂν ὁ μῦθος τοῦ Γλαύκου ἢ ἡ αἰσχῦλια τραγωδία ἢ βασισμένη σ' αὐτὸν λησμονοῦνται ἢ μαθαίνωνται ὡς ἀκαδημαϊκὴ ἀρχαιογνωσία, τότε εἶναι ἄχρηστα. Γι' αὐτὸ ὁ «Δ» δὲν ἔγινε καὶ δὲν θὰ γίνη ποτὲ «ἀρχαιογνωστικόν» - ἐγκυκλοπαιδικὸ περιοδικόν, ἀλλὰ θὰ βλέπη δημιουργικὰ τὴν ἱστορίαν ὡς Σήμερον καὶ ὡς Αὔριον.

Π.Α. Κουδαλάκης

**ἂν ἤθελες τὸ ἀνθρώπινο νὰ σπείρης,
δὲν ἔπρεπε νὰ θγαίνῃ ἀπὸ γυναῖκες,
μὰ οἱ θνητοὶ νὰ φέρουν στοὺς ναοὺς σου
χρυσάφι, σίδερο ἢ χαλκόν, τὸ σπέρμα
καθένας ν' ἀγοράξῃ τῶν παιδιῶν του
μ' ὅ,τι πληρώνει ἀνάλογα καὶ δίχως
φροντίδα θηλυκιὰ νὰ ζοῦν στὰ σπίτια.»**

Ἡ κρίσιμη φράση «τὸ σπέρμα καθένας ν' ἀγοράξῃ τῶν παιδιῶν του» στὸ πρωτότυπον κεῖμενον τοῦ Εὐριπίδη εἶναι: «**παίδων πρίασθαι σπέρμα**». Καταπληκτικόν.

Μὲ χαιρετισμοὺς
Ἀνάργυρος Γιαννακόπουλος
10010 Ἀθήνα

ΧΡΥΣΟΥΝ, ΑΡΓΥΡΟΥΝ, ΧΑΛΚΟΥΝ, ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΓΕΝΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

**Ἐξαφανίσθηκαν ἀπὸ φυσικὰ φαινόμενα
ποὺ σημειώθηκαν στὸ χῶρο τοῦ Αἰγαίου**

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Στὸ βιβλίο μου «Ἡ Ἀναχρονολόγηση τῆς Προϊστορίας» (ἐκδ. «Δαυλὸς» 1999, σελ. 31-34) καταχωρίσθηκε μία παράγραφος ἀναφερόμενη στὴ παρουσία τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς. Ἡ ἀνὰ χεῖρας ἐργασία δὲν ἔχει σχέση μετὰ τὸ θέμα αὐτό, ἀλλὰ μετὰ τὴν χρονολογικὴ κατάταξη καὶ τὴν δημιουργία τῶν τελευταίων πέντε «γενῶν» στὸν εὐρύτερο χῶρο τοῦ Αἰγαίου, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων.

Ὁ Ἡσίοδος στὸ ἔργο του «Ἔργα καὶ Ἡμέραι» (μετ. Σ. Σκαρτσῆ, ἐκδ. Κάκτος 1993, στίχοι 109-201) ἀπαριθμοῦν πέντε γένη ἀναδημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου στὸν ἑλληνικὸ χῶρο. Τὸν κατατάσσει σὲ μία σειρὰ παρουσίας, παραλληλίζοντάς τον μετὰ τὰ κατεργαζόμενα ὑπ' αὐτοῦ μέταλλα. Ἡ κατάταξη αὐτὴ δὲν ἔχει οὐσιαστικὴ ὑπόσταση χρονολογικοῦ ἐντοπισμοῦ, ἀλλὰ ἀποτελεῖ μία βαθμολογικὴ διάταξη ὑπὸ τύπον ἐπάθλων γιὰ τὰ ἠθικὰ καὶ ψυχικὰ προσόντα ἀπὸ ἀπόψεως εὐγενείας, ἡρεμίας καὶ δικαίου.

2. ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΓΕΝΟΣ.

«Πρῶτα τὸ χρυσὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἔφτειαξαν οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου. Αὐτοὶ ἔζησαν τὴν ἐποχὴ πὺν βασίλευε στὸν οὐρανὸ ὁ Κρόνος καὶ ζοῦσαν σὰν θεοί, μετὰ ξέγνοιαστη ψυχῇ, χωρὶς κόπους, πόνους καὶ ἄσχημα γεράματα. Πέθαιναν σὰν δαμασμένοι ἀπὸ τὸν ὕπνο. Εἶχαν ὅλα τὰ καλὰ, πὺν τοὺς παρεῖχε ἄφθονα ἡ Γῆ καὶ τὰ μοιράζονταν μεταξὺ τους.»

Ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος καὶ ὁ Πλάτων στὸν «Πολιτικόν» (μετ. Κ. Ζάμπα, ἐκδ. Γ. Φέξη 1910, σελ. 29) λέγει: «Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Κρόνου δὲν ὑπῆρχαν τὰ σημερινά. Οἱ ἄνθρωποι εἶχαν καρποὺς ἄφθονους ἀπὸ τὰ δένδρα, γιὰτὶ μόνον τοὺς φύτευον ἀπὸ τῆ γῆ. Ζοῦσαν γυμνοὶ καὶ ἐκοιμοῦντο στὸ ὕπαιθρο χωρὶς στρώμα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Διότι οἱ ἐποχὲς τοῦ ἔτους ἦσαν ἡπιώτερες καὶ δὲν τοὺς στενοχωροῦσαν, καὶ ὡς στρώματα εἶχαν τὴν ἄφθονη πρασινάδα, πὺν φύτευε ἀπὸ τῆ γῆ.»

Κατὰ τὴν περιόδου τοῦ Κρόνου οἱ κλιματολογικὲς συνθῆκες πὺν ἐπικρατοῦσαν στὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς ἦσαν κάτι παραπάνω ἀπὸ ἰδανικὲς καὶ ἄφηναν περιθώρια ἀνετης διαβιώσεως γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Μία παραδοσιακὴ ἀναφορὰ δίδει ἡ «Θεογονία» (μετ. Σ. Σκαρτσῆ, ἐκδ. Κάκτος 1993, στίχοι 453-490): «ἡ Ρέα γέννησε στὸν Κρόνον λαμπρὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἐκεῖνος τὰ κατάπινε, μὲν ὅμως ἤρχοντο στὴ ζωὴ. Γιὰ τὸν τελευταῖον γυνὴν τῆς,

τὸν Δία, ἀντὶ τοῦ θρέφους ἡ Πέα ἔδωσε στὸν Κρόνον σπαργανομένη πέτρα, τὴν ὁποία κα-
τάπιε.»

Τὸ θέμα μπορεῖ κατὰ ἀπλοϊκὸ τρόπο νὰ ἐρμηνευθῇ σὰν μιά οἰκογενειακὴ τραγωδία, ὅπως κάνει ἡ «Θεογονία», ἢ σὰν μιά ἀστρική ἀναταραχὴ, παρομοιασθεῖσα μὲ μιά οἰκο-
γενειακὴ ἀνθρωπινὴ κατάσταση. Ἡ οὐσία ὅμως τοῦ θέματος εὐρίσκεται στὸ ὅτι τότε ἡ μά-
ζα τοῦ ἄστρου τοῦ Κρόνου (ἢ Χρόνου), εὐρισκόμενη ἀκόμη σὲ ἡμίρρευση ἢ ρευστὴ κα-
τάσταση, ὑφίστατο τὶς δράσεις τοῦ «ἐμπροσθὶ ἔρωτα», οἱ ὁποῖες εἶχαν σὰν ἀποτέλεσμα
τὶς περιοδικὲς ἐκρήξεις. Ἐνεκα τούτων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ Κρόνου ξεπηδοῦσαν πο-
σότητες μάζας, τὰ «παιδιά» του, οἱ ὁποῖες, πρὶν προλάβουν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ μα-
γνητικὸ ἐλκτικὸ πεδίο του, εἴλκοντο πάλι πρὸς αὐτόν, κι ἔτσι φαινότανε σὰ νὰ κατάπινε
τὰ δημιουργήματά του. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρουσιάζεται καὶ σήμερα καὶ παρατηρεῖται
στὸ δίσκο τοῦ ἡλίου σὲ περίοδο ὀλίγης ἐκλείψεως. Ἡ ἐκτινασσόμενη μάζα τοῦ ἡλίου κα-
λεῖται σήμερα «ἡλιακὸν στέμμα» ἀντὶ «παιδιά τοῦ ἡλίου».

Κατὰ τὶς παραδόσεις τῶν ἀρχαίων συγγραφέων τὰ ὀνόματα τῶν ἄστρον-θεῶν ἀντι-
στοιχοῦν καὶ παραλλήλίζονται μὲ γενεὲς ἀνθρώπων. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μπορεῖ ν' ἀνταπο-
κρίνεται στὸ ὅτι τὸ πλανητικὸ μας σύστημα δημιουργήθηκε, ἢ παρατηρήθηκε κι' ἐμελε-
τήθηκε, κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα καὶ ὄχι ἐφ' ἅπαξ. Αὐτὸ κατὰ κάποιον τρόπο
τὸ πιστοποιεῖ ὁ Ὀρφεὺς στὰ «Ἀργοναυτικά» καὶ στοὺς στίχους 428-430, ὅπου ὁμιλεῖ «καὶ
γὰρ τὸν σκληρὸ Κρόνον καὶ πῶς στὸν κερανοῦχο Δία περιήλθεν ἡ βασιλικὴ ἐξουσία τῶν
μακαρίων θεῶν. Κι' ἐτραγούδησα (ἀκόμη) γὰρ τὴ γέννηση καὶ τὴ διάκριση τῶν νεωτέρων
μακαρίων (ἄστρον-θεῶν)».

Ἡ μάζα τῶν πρώτων αὐτῶν ἄστρον τοῦ δημιουργούμενου πλανητικοῦ συστήματος
ἦταν μεγαλύτερη τῆς σημερινῆς καὶ ἡ πυκνότητά της μικρότερη. Ἐπακόλουθο τούτων
ἦταν, ὅτι ἡ κατάστασή τους ἦταν πολτώδης, χωρὶς μεγάλη συνεκτικότητα. Ὅποτε τόσον
ἡ τροχιά περιφορᾶς ὅσο καὶ ἡ περιστροφή τους ἦταν κάπως ἀκανόνιστες. Ἐκτὸς τούτου
καὶ ἡ ἀπόστασή τους ἀπὸ τὸν ἥλιο δὲν ἦταν σταθερή, ὁπότε ἡ ὁποιαδήποτε εἰσοδος στὸ
σύστημα ἑτέρου ἀστρικοῦ σώματος εἶχε δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις καὶ διαταραχές, ὅπως ἀνα-
φέρεται καὶ πιὸ κάτω.

Τὸ νὰ «ζοῦν οἱ ἄνθρωποι γυμνοὶ» καὶ νὰ «κοιμοῦνται στὸ ὕπαιθρο» σημαίνει, ὅτι ἐπὶ
τῆς γῆς ἐπικρατοῦσαν κατάλληλες κλιματολογικὲς συνθῆκες. Δηλαδή ἐπικρατοῦσε καθ'
ὅλο τὸ ἔτος μία ἐποχὴ, καὶ ἡ θερμοκρασία τοῦ περιβάλλοντος ἦταν περίπου σταθερή, κυ-
μαινόμενη ἐντὸς μικρῶν ὁρίων μεταξὺ τῆς νυκτερινῆς καὶ τῆς ἡμερήσιας. Κι «ἐπειδὴ ἐκοι-
μοῦντο στὸ ὕπαιθρο», ἡ ἀντίστοιχη θερμοκρασία ἀέρος καὶ γῆς δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἦταν
μικρότερη τῶν 25 βαθμῶν Κελσίου μὲ τὰ δεδομένα τοῦ σήμερα.

Σήμερα, ὅπως εἶναι γνωστόν, ἡ γῆ περιφέρεται περὶ τὸν ἥλιο σὲ τροχιά ἐλλειπτικοῦ
σχήματος καὶ κατὰ τὸ ἀφῆλιό της (5ῃ Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους) ἡ ἀκτὴν περιορίζεται στὰ
147,251 X 10⁶ χιλ. Ὁ μέσος ὁρος τῶν δύο ἀκτῶν εἶναι 149.665.000 χιλ. ἢ 149,665 X 10⁶ χιλ.
Ἐκ τοῦ στοιχείου τούτου προσδιορίζεται τὸ ἀκριβὲς ἀνάπτυγμα τῆς τροχιάς τῆς γῆς κατὰ
τὴν σχέση $\Pi = 2\pi$, τὸ ὁποῖον εἶναι:

$$\Pi = 2 \times 3,14 \times 149,665 \times 10^6 = 939,896 \times 10^6 \text{ χιλιόμετρα.}$$

Τὴν τροχίαν αὐτὴν ἡ γῆ σήμερα τὴν διανύει σὲ 365,2422 ἡμέρες. Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ
Κρόνου ἡ ἀκτὴν περιφορᾶς τῆς γῆς πρέπει νὰ ἦταν μικρότερη. Ταυτίζοντάς τιν μὲ τὴν
ἀκτὴν τοῦ περιήλιου, ἡ ὁποία σήμερα εἶναι 147,251 X 10⁶ χιλ., εὐρίσκομε κατὰ τὰ ἀνω-
τέρω ὅτι τὸ ἀνάπτυγμα τῆς τροχιάς τῆς γῆς τότε θὰ ἦταν:

$$\Pi = 2 \times 3,14 \times 147,251 \times 10^6 = 924,736 \times 10^6 \text{ χιλιόμετρα.}$$

Ἐκ τῶν στοιχείων τούτων μποροῦμε νὰ ὑπολογίσουμε, σὲ πόσες ἡμέρες ἡ γῆ συμπλή-

ρωνε μία πλήρη περιφορά περί τὸν ἥλιο κατὰ τὴν περίοδο τοῦ Κρόνου. Γιὰ τὰ $939,896 \times 10^6$ χιλιόμετρα χρειάζεται 365,2422 ἡμέρες. Γιὰ τὰ $924,736 \times 10^6$ χιλιόμετρα, πόσες ἡμέρες χρειάζεται;

Κατάστρωση τῶν δεδομένων:

$$\begin{array}{rcl}
 & 939,896 \times 10^6 \text{ χιλιόμετρα} & 365,2422 \text{ ἡμέρες} \\
 & 924,736 \times 10^6 \text{ χιλιόμετρα} & X; \\
 365,2422 \times 10^6 \text{ χιλ.} \times 924,736 \times 10^6 \text{ χιλ.} & & 337753 \times 10^6 \text{ χιλ.} \\
 \eta \text{ X} = \dots\dots\dots & = & \dots\dots\dots \\
 & 939,896 \times 10^6 \text{ χιλ.} & 939,896 \times 10^6 \text{ χιλ.} \\
 & = 359,35 \text{ ἡμέρες ἢ περίπου } 360 \text{ ἡμέρες.}
 \end{array}$$

Ἡ τροχιά τῆς γῆς κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνη ἦταν κυκλική καὶ ἡ κίνησή της ἐπ' αὐτῆς, ἢ ἡ «φαινομένη κίνηση» τοῦ ἡλίου, ἦταν κι' ἐκείνη κυκλική καὶ ἰσοταχῆς. Τὸ ἐπίπεδο τῆς τροχιάς δὲν εἶχε καμμιὰ κλίση, ὁπότε πρέπει νὰ ταυτιζότανε μὲ τὸ ἐπίπεδο τοῦ τότε ἰσημερινοῦ τῆς γῆς. Ἡ γῆ ἐφωτίζετο κι' ἐθερμαίνετο καθ' ὅλη τὴν ἡμέρα, σταθερᾶς διαρκείας 12 ὥρων, ὁμοιόμορφα καὶ διατηροῦσε περίπου σταθερὴ θερμοκρασία. Ὅποτε οἱ ἄνθρωποι τοῦ χρυσοῦ ἐκείνου γένους ζοῦσαν γυμνοί, ὅπως καὶ οἱ σημερινοὶ μαῦροι τῆς Ἀφρικῆς.

Ὅλ' αὐτὰ ἀποδεικνύουν καὶ ἐπαληθεύουν τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Διογένης στοὺς «Βίους Φιλοσόφων» (μετ. Ν. Κυργιόπουλου, ἐκδ. Πάπυρος 1975, σελ. 127), πὺν κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ Ἀναξαγόρα «τότε τὰ ἄστρα κατ' ἀρχὰς ἐκινουῦντο θολοειδῶς (κυκλικά), ὥστε ἐκεῖνο πὺν φαινόταν στὴν κατακόρυφο τῆς γῆς νὰ εἶναι ὁ πόλος, καὶ μετὰ ἔλαβαν τὴν κλίση». Ἐπίσης ἐπαληθεύονται καὶ τὰ λεγόμενα τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου στὰ «Ἀργοναυτικά» (μετ. Α.Δ. Βολτῆ, ἐκδ. Καρδαμίτσα 1988, βιβλ. Δ', στίχοι 260-267): «Γιατὶ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο δὲν εἶχαν δημιουργηθῇ ὅλα τὰ ἀστέρια καὶ τὸ μακάριο γένος τῶν Δαναῶν δὲν εἶχε πλαστῇ, γιὰ νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ ὅλ' αὐτὰ. Μόνο οἱ Ἀρκάδες, γιὰ τοὺς ὁποίους λένε πὺς ἔζησαν πάνω στὴ γῆ πρὶν ἀκόμα νὰ γίνῃ τὸ φεγγάρι καὶ τρέφονταν πάνω στὰ θουνά μὲ θαλανίδια». Τὰ ἀστέρια ἐκινουῦντο κατὰ θολοειδῆ κυκλικὴ περιφορά, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο συναντοῦσε ἢ κατακόρυφος τῆς γῆς ἦταν ὁ πόλος. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ δὲν εἶχαν δημιουργηθῇ, ἢ μᾶλλον δὲν εἶχαν παρατηρηθῇ καὶ μελετηθῇ, ὅλα τὰ ἄστρα τῶν πλανητῶν, ὅπως λέγουν καὶ πιὸ πάνω ὁ Ὁρφεύς, ὁ Ἀπολλώνιος καὶ ὁ Ἡρόδοτος.

Παρ' ὅλο πὺν τὸ μακάριο χρυσοῦ γένος τῶν ἀνθρώπων ζοῦσε μία ὑπέροχη ζωὴ, ὅπως περιγράφηκε πιὸ πάνω, ἦλθε ὁ καιρὸς τῆς φυσικῆς καταστροφῆς του. Τὴν καταστροφή προκάλεσε ἡ εἴσοδος στὸ παρατηρούμενο πλανητικὸ σύστημα τοῦ ἡλίου τοῦ κομήτη Τυφῶνος. Ἡ προσωποποιημένη περιγραφή τῆς μορφῆς τοῦ Τυφῶνος κατὰ τὴ «Θεογονία» (μετ. Π. Λεκατσᾶ, ἐκδ. Πάπυρος 1975, στίχοι 820-835) ἀνταποκρίνεται «στὴν παρουσία ἐνὸς φοβεροῦ δράκοντα, πὺν ξέρναγε φωτιὲς ἀπὸ τὰ ἑκατὸ κεφάλια του». Τὸ ἐνδιαφέρον συγκεντρώνεται στὴν πάλῃ τούτου μετὰ τοῦ Διὸς, γιὰ τὴν ὁποία στοὺς στίχους 844-850 λέγεται: «Φωτιά καὶ ἀπὸ τοὺς δύο ἔπεφτε στὸν σκοτεινὸ πόντο ἀπὸ τὴν θρονίῃ, τὴν ἀστραπὴ καὶ τὴ φλόγα καὶ ἀπὸ τοῦ θηρίου τοὺς μανιασμένους ἀνέμους καὶ τοὺς φλεγόμενους κεραυνούς. Ἐβράζε ὁλόκληρη ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα· ἐμαίνοντο σὲ ὅλες τίς ἀκτὲς τὰ πελώρια κύματα ἀπὸ τὴν ὁρμὴ τῶν ἀθανάτων, σεισμός ἀτελείωτος ἄρχισε, ἔτρεμε ὁ Ἄδης, ὁ βασιλεὺς στοὺς νεκροὺς τοῦ κάτω κόσμου».

Τὸ ἄστρο τοῦ Διὸς μὲ τὰ σημερινὰ δεδομένα τοῦ W. Kannon (στὸ βιβλίο τοῦ «Astronomy», ἐκδ. Ginn and Co. 1948, σελ. 714) σὲ σχέση μὲ τὸ ἄστρο τῆς Γῆς ἔχει ὄγκο 1309 καὶ μάζα 317 φορές μεγαλύτερη. Εἶναι τὸ μεγαλύτερο ὅλων τῶν ἀστρῶν τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος. Ἡ πυκνότητά τῆς μάζας του σὲ σχέση μὲ τὸ νερὸ (πὺν εἶναι ἴση μὲ

τῇ μονάδα) εἶναι 1,34. Δηλαδή εἶναι μία παχύρρευστη μάζα ὅμοια με ἐκεينὴ τοῦ μελίου. Αὐτὰ τὰ φυσικὰ δεδομένα τοῦ Διὸς εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐπέδρασαν στὴν ἑλξη τοῦ κομήτη πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὴν ἀναφερόμενη πάλι με αὐτόν.

Ὁ Τυφὼν παρομοιάζεται σὰν ἓνας φοβερὸς δράκοντας, ποὺ τὸ κεφάλι του ἔβγαζε φωτιές. Ἐκσφενδόνιζε ἀναμμένους βράχους στὸν οὐρανὸ με μουνγκρητὰ, βροντὲς καὶ σφυρίγματα. Ἐφτανε ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ μέχρι τὴ δύση. Ὁ Τυφὼν λοιπὸν ἦταν ἓνας κομήτης, ὁ ὁποῖος εἰσέβαλε στὸ πλανητικὸ σύστημα τοῦ ἡλίου μας. Ὅσο ἦταν μακριὰ ὁ Τυφὼν (ἀπὸ τὴ σύγκρουση τῶν ἡλεκτρομαγνητικῶν στασίμων πεδίων τῶν ἄστρων), ἐδημιουργοῦντο βολταϊκὰ τόξα κεραυνῶν. Ἀλλ' ὅταν πλησίασε καὶ τυλίχθηκε γύρω ἀπὸ τὸν Δία, «ἤλθανε στὰ χέρια», καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ κακὸ δὲν ὑπάρχει βοήθεια γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἀφοῦ καταστρέφει τὰ πάντα, συμπληρώνει ἡ «Θεογονία» (στίχοι 876-880).

Ἡ παρουσιασθεῖσα εἰκόνα ἐνισχύεται καὶ ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τῆς «Θεογονίας» (στίχοι 674-696): *«παρτηρήθησαν στὸν οὐρανὸ ἀστραπὲς κι' ἀντιβογοῦσε ὁ πλατὺς οὐρανὸς καὶ σειόταν ἡ γῆ. Πύρωνε ὁλόκληρη ἡ γῆ καὶ ὁ ἄγονος πόντος»,* ὁπότε ἀποτελεῖ ἀδιάψευστη μαρτυρία ὀλικῆς καταστροφῆς τῶν ἐπὶ τῆς γῆς πάσης φύσεως ὄντων.

Ὁ χρονικὸς ἐντοπισμὸς τῆς ἐν λόγῳ καταστροφῆς συνέδη περὶ τὸ ἔτος 27.810, ἢ περίπου τὸ 28.000 πρὸ Χριστοῦ, ἢ 30.000 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ σήμερον, ὅπως ἀναλύεται καὶ ὑπολογίζεται στίς σελίδες 111-112 τοῦ ἀναφερθέντος διβλίου μου. Ἐτσι ἔληξε ἡ παρουσία τοῦ χρυσοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς τοῦ Κρόνου, μετὰ τὴν ἀνετη καὶ πλούσια ζωή.

Τὸ πότε δημιουργήθηκε τὸ χρυσὸ γένος τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἄγνωστο. Ἀλλὰ μπορούμε νὰ τὸ ὀριοθετήσουμε κατ' ἐλάχιστον στὰ 100.000 χρόνια σύμφωνα με τὰ ἐξαγόμενα τῶν ἐρευνῶν τοῦ ἀνθρωπολόγου Α. Πουλιανοῦ. Τοῦτο κατεστράφη καὶ ἀφανίστηκε ἀπὸ τὴν διαπλανητικὴν ἀναταραχὴ, ποὺ προκάλεσε ἡ εἰσβολὴ τοῦ κομήτη Τυφῶνος καὶ τὴν ἑλκτικὴ ἐπιδρομὴ τούτου πρὸς τὸ ἄστρο τοῦ Διὸς λόγῳ τῆς μεγάλης μάζας του ἐναντὶ τῶν ἄλλων πλανητῶν τοῦ συστήματος. Ἡ προτίμηση τῶν κομητῶν νὰ συγκρούωνται μετὰ τὸ ἄστρο τοῦ Διὸς ἐπαληθεύθηκε καὶ μετὰ τὴν διαπλανητικὴ πορεία τοῦ κομήτη Σουμαϊήκερ (ἢ Τσαγκάρη), τοῦ ὁποῖου θραύσματα τοῦ πυρῆνος κατὰ τὴν περίοδο 16 ἕως 24 Ἰουλίου 1994 συγκρούσθηκαν μετὰ τὸν πλανήτη Δία, ὅπως ἔγραψε ἡ ἐφημερίδα «Ἀπογευματινὴ» τῆς 24ης Ἰουνίου 1994 μετὰ τίτλο «*Τσαγκάρης... καρφώνει τὸν Δία*».

Ἡ «Θεογονία» πρὸ πάντων διασφύζει μίαν σοβαρὴν πληροφορία: *«ἡ γῆ παρεῖχε ἄφθονα τὰ ἀγαθὰ της καὶ οἱ ἄνθρωποι τὰ μοίραζαν μεταξὺ τους»,* δηλαδὴ ἐπικρατοῦσαν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τοῦ χρυσοῦ γένους εὐγένεια σχέσεων, ἀρχὲς δικαίου καὶ κοινοκτημοσύνης. Πράγματα ἐλαττωμένης προσφορᾶς στὰ ἐπόμενα γένη.

3. ΤΟ ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΓΕΝΟΣ.

«Μετὰ ἔφτειαξαν τὸ δευτέρου γένος, τὸ ἀσημένιο, ποὺ ἦταν λιγώτερον εὐγενικὸ, τὸ ὁποῖο δὲν ἦταν στὴ φύση καὶ στὸ νοῦ ὅμοιο μετὰ τὸ χρυσό. Ἐκατὸ χρόνια τὸ κάθε παιδί ἀνατρεφόταν κοντὰ στὴ μητέρα του παίζοντας σὰν νήπιο στὸ σπῆτι του· καὶ ὅταν μεγάλωναν, ζοῦσαν λίγο καιρὸ, θασανίζόμενοι ἀπὸ τὴν ἀμναλιά τους. Αὐτὸ ὁ Δίας, ὁ γυνὸς τοῦ Κρόνου, τὸ ἐξαφάνισε θυμωμένος.»

Ὁ Ἡσίοδος (ἐπὶ δακτυλιολίθου). Προέδλεψε μὲ ἀπίστευτη ἀκρίβεια τὸν εὐτελισμὸ καὶ ἐκφυλισμὸ τοῦ σημερινοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων. (Βλέπε στὸ κείμενο, σελ. 14917-14918).

Ἡ παρουσία τοῦ γένους τούτου ἀρχίζει περὶ τὸ ἔτος 27.810 πρὸ Χριστοῦ, χρονολογία καθ' ἣν κατεστράφη τὸ χρυσοῦν γένος, ὅπως ἀναφέρθηκε πρὸ πάνω. Ὑπάρχει ἓνα δεδομένο ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτο στὴν «Εὐτέρπη» (μετ. Γ.Α. Σκαλίδου, ἐκδ. ἐφημ. «Ἐλεύθερος Ἀνθρώπος» 1933, παρ. 143), ὅπου λέγει: «κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα (τῶν τελευταίων 11.340 ἐτῶν) ὁ ἥλιος φάνηκε τετράκις ἔξω τῆς συνήθους θέσεώς του, δύο μὲν φορές ἀνέτειλε ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τώρα δύει, καὶ δύο φορές ἔδυσσε στὸ μέρος ἐκ τοῦ ὁποίου τώρα ἀνατέλλει· ἐκ τούτου ὅμως οὐδεμία μεταβολὴ ἐπῆλθε στὴν Αἴγυπτον οὔτε ὡς πρὸς τὰ προϊόντα τῆς γῆς οὔτε ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ποταμοῦ οὔτε ὡς πρὸς τὶς ἀσθένειες».

Ἡ ἀλλαγὴ τῆς θέσεως τῆς ἀνατολῆς σημαίνει ἐκτροπὴ τῆς γῆς ἀπὸ τὴν ἄγνωστη ἀλλὰ συνήθη τότε πορεία της. Ἐνα τέτοιο φαινόμενο ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα σεισμούς, κατακλυσμούς καὶ ἄλλα φυσικὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα παράγουν μόνο καταστροφές σὲ ὅλο τὸν πλανήτη. Γιὰ νὰ υπάρξῃ ἀντίστροφη «φαινομένη» πορεία τοῦ ἡλίου στὸν οὐρανό, σημαίνει καὶ ἀντιστροφή τῆς διευθύνσεως περιστροφῆς καὶ περιφορᾶς τῆς γῆς. Δὲν εἶναι λοιπὸν δυνατόν νὰ μὴν ἐπηρέασε ἀναλόγως καὶ τὸν χώρο τῆς Αἰγύπτου.

Τοῦτο εἶναι ἄστοχο καὶ ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς τὰ ὅσα ἀναφέρουν πρὸ πάνω τὰ διασφύζουν ἐξ ἀκοῆς καὶ ὄχι ἀπὸ ἀρχεῖα, ὅπως ἰσχυρίζοντο στὸν Ἡρόδοτο. Ὅμως περιέχουν μία σοδαρὴν ἀλήθεια: Δύο φορές τὸ ἀνθρώπινο γένος τοῦ πλανήτη κατεστράφη καὶ ἀφανίστηκε σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ διαπλανητικὴ ἐκτροπὴ τῶν τροχιῶν. Στὸ ἀναφερόμενο χρονικὸ διάστημα τῶν 11.340 χρόνων περιλαμβάνεται καὶ ἡ χρονολογία τοῦ ἔτους 8.255 πρὸ Χριστοῦ, πού ἐγινε ἡ καταστροφή τοῦ δευτέρου γένους, ὅπως ἀναλύεται στὴ συνέχεια.

Σὲ ἀντικατάσταση τῶν ἀνθρώπων τοῦ χρυσοῦ γένους δημιουργήθηκε τὸ «ἀργυροῦν γένος» περὶ τὸ ἔτος 27.810 πρὸ Χριστοῦ, ὅταν κατεστράφη τὸ προηγούμενο. Τὸ γένος αὐτὸ ἀρχίζει μὲ ἓνα βασιλεῖα ὀνόματι Πελασγόν, ἐκ τῶν πολλῶν βασιλέων πού ἀναφέρει ὁ Α. Σταγειρίτης στὴν «Ὠγυγία» (τόμος Δ', σελ. 530). Συνεχίζει: «*Πρῶτος Πελασγὸς φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ἐξ Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡσίοδος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τὸν ἀποκαλοῦν αὐτόχθονα, καὶ ἐκ τούτου κατάγονται οἱ Πελασγοί, τὸ ἀρχαιότερο γένος τῆς Ἑλλάδος. Ἐπειδὴ οἱ Ἀρκάδες ἐνομιζόντο τὸ ἀρχαιότερο γένος τῆς Ἑλλάδος, ὠνομάζοντο Προσέληνοι, ὡς γεννηθέντες πρὶν ἀπὸ τῆ Σελήνης. Βασίλευσε πρῶτος στὴν Ἀρκαδίαν.*

Ἡ περίοδος περιφορᾶς τῆς Σελήνης περὶ τὴν Γῆν εἶναι, ὅπως εἶναι γνωστόν, 27,32 ἡμέρες. Ἴδου τὸ πρῶτο μέτρο τοῦ χρόνου, πού ὠνομάστηκε *μήν*, ὅπως καὶ σήμερα. Ἦταν σὲ χρῆση ἀπὸ τὸ ἔτος 27.810 πρὸ Χριστοῦ, καὶ ὑπῆρχε δυνατότης ἀριθμήσεως μέχρι τὸ ἑκατό. Τὸ γεγονός δὲν ἀποκλείει τὴ χρῆση τῆς γραφῆς κατὰ τὴν περίοδο ἐκείνη. Ἡ ἔννοια τοῦ χρονικοῦ διαστήματος προσδιορίζεται ἀπὸ τὸ «*αὐξανόμενη καὶ μειούμενη*», δηλαδή ἀπὸ τίς φάσεις της. Ὄποτε τὰ ἑκατὸ χρόνια τῶν μωρῶν, πού ἀνατρέφονταν κοντὰ στὴ μητέρα τους, ἀντιστοιχοῦν μόλις σὲ 7,5 περίπου τροπικὰ χρόνια, ἐὰν τὰ 100 χρόνια διαιρεθοῦν διὰ τῶν 13 σεληνιαίων χρόνων, πού ἀπαρτίζουν ἓνα τροπικὸ ἔτος.

Τὸ γένος αὐτὸ κυριάρχησε σὲ ὁλόκληρο τὸν χώρο τῆς Ἑλλάδος καὶ πέραν αὐτοῦ, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἡρόδοτος στὸ Ζ' βιβλίο του, παρ. 95, ἀποκαλεῖ τὴν Ἑλλάδα «*Πελασγία*». Ἡ διασπορά τους σὲ ὅλον αὐτὸ τὸ χώρον ἀδυνατίζε τὴν κατακτητικὴ ἐπιρροή τους, καὶ σιγὰ ἀφωμοιώθηκαν μὲ τοὺς ἐγχώριους καὶ ἔτσι ἐξέλιπε ἡ ἡγεμονία τοῦ γένους τῶν Πελασγῶν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἐξέλιπε ὁμως ἡ παρουσία τους, ἀφοῦ ἡ ἐθνότης αὐτὴ διατηρεῖται μέχρι καὶ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου.

Ἡ καταστροφὴ καὶ ὁ ἀφανισμὸς τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων πού ἔζησαν κατὰ τὴν ἴδια περίοδο προῆλθε ἀπὸ μία δεύτερη διαπλανητικὴ ἀναταραχὴ μὲ τὴν ἐπω-

νυμία «ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Ὠγύγου καὶ ἡ σύγχρονη ἐπιδρομὴ τοῦ κομήτη Φαέθοντος», ὅπως ἀναλύεται καὶ ἀποδεικνύεται στὸ κεφ. Ζ' τοῦ ἀναφερθέντος βιβλίου μου.

Ἡ κατάσταση πού ἐπικρατοῦσε κατὰ τὴν διάρκεια καὶ μετὰ ἀπὸ κάθε ἐνδοπλανητικὴ ἀναταραχὴ περιγράφεται ἀπὸ τὸν Πλάτωνα στὸν «Πολιτικόν» του (μετ. Κ. Ζάμπα, ἐκδ. Γ. Φέξη 1910, σελ. 36,37), ὅπου λέγει: «τότε ὁ κόσμος ἐκεῖνος στρεφόμενος ἀντίστροφα καὶ συγκρουόμενος, ἐπειδὴ πῆρε νέαν ὁρμὴν (φορὰ) ἀντίθετη πρὸς ἐκείνην ἢ ὁποῖα τελείωσε, ἔκαμε ἐντὸς του (στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κόσμου τοῦ πλανητικοῦ συστήματος ἢ τοῦ κάθε πλανήτη) μεγάλο σεισμὸ καὶ προξένησε **πάλι** μεγάλη καταστροφὴ τῶν διαφόρων ζώων. Κατόπιν καὶ ἀφοῦ παρῆλθε πολὺς καιρὸς, ἔπανσε πλέον ὁ θόρυβος, ἡ ταραχὴ καὶ οἱ σεισμοί, ἄρχισε νὰ ἡσυχάζῃ (ὁ κόσμος) καὶ νὰ θαδίζῃ τὸν (νέο) δρόμο πού συνήθισε. Κι' ἀφοῦ μετατράπηκε ὁ κόσμος κι' ἔλαβε τὸ δρόμο τῆς σημερινῆς καταστάσεως, ἡ ἡλικία (ἡ ζωὴ) σταμάτησε **πάλι** κι' ἄρχισε νὰ παρουσιάσῃ ἐκ νέου τὰ ἀντίθετα πρὸς τὴν προηγουμένην κατάστασιν». Ὁ κόσμος ἔλαβε ἀντίστροφη πορεία καὶ νέα ὁρμὴ, ὅποτε ὁ ἥλιος ἄλλαξε θέση ἀνατολῆς, ὅπως λέγει καὶ ὁ Ἡρόδοτος.

Ἡ χρησιμοποίησις τῆς λέξεως «**πάλι**» ὁδηγεῖ στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἀναφέρεται σὲ μία δευτέρη ἐνδοπλανητικὴ διαταραχὴ, πού κατὰ τὶς δεδομένες παραδόσεις μας ὀφείλετο στὴν ἐπιδρομὴ τοῦ κομήτη Φαέθοντος περὶ τὸ ἔτος 8.255 πρὸ Χριστοῦ, ὅπως ἀναλύεται καὶ ἀποδεικνύεται στῇ σελ. 175-179 τοῦ ἀναφερθέντος βιβλίου μου.

4. ΤΟ ΧΑΛΚΙΝΟ ΓΕΝΟΣ.

«Στὴ συνέχεια ὁ πατέρας Δίας ἔφτιαξε τὸ τρίτο γένος, τὸ χάλκινο, ἄγριο καὶ ἰσχυρό, πὺν δὲν ἔμοιαζε μὲ τὸ ἀσημένιο, θαυμαστὸ καὶ δυνατὸ. Στὸν πόλεμο καὶ στὴν αὐθάδεια εἶχαν τὸ νοῦ τους. Τὰ ὅπλα καὶ τὰ σπίτια τους ἦσαν χάλκινα καὶ κατεργάζονταν τὸν χαλκόν· τὸ μαῦρο σίδερο δὲν ὑπῆρχε. Ἀπὸ τὰ ἴδια τους τὰ χέρια σκοτωμένοι πῆγαν στὸν μουχλιασμένο Ἄδη.»

Μετὰ τὸ ἔτος 8.255 πρὸ Χριστοῦ στὸν ἐλληνικὸ χῶρο διατηροῦνται στὴ ζωὴ ἀπόγονοι τῶν Πελασγῶν. Ἐπίσης οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, οἱ Κουρήτες, οἱ Κάδειοι καὶ οἱ Κορύδαντες, πὺν ἀποτελοῦσαν ἓνα ἔθνος μὲ διάφορα ὀνόματα, ὅπως λέγει ὁ Α. Σταγειρίτης στὴν «Ὠγυγία» του (τόμος Δ', σελ. 105). Ἀλλὰ στῇ σελ. 106 τοῦ ἰδίου βιβλίου σημειώνει: «οἱ Κουρήτες τῆς Κρήτης εἶναι γηγενεῖς καὶ κατάγονται ἐκ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων». Στῇ σελ. 109 τοῦ ἰδίου βιβλίου καταχωρίζεται ὅτι: «αὐτοὶ ἐφεῦραν τὴ χρῆσιν τοῦ πυρός καὶ τὸν σίδηρον καὶ τὸν χαλκόν». Δεδομένου ὅτι, ὅπως ἀποδεικνύεται στὸ ἀναφερθὲν βιβλίον μου (σελ. 214), ὁ Ἡρακλῆς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἐξῆσε περὶ τὸ ἔτος 7.350 πρὸ Χριστοῦ, ἡ χρῆσις τοῦ χαλκοῦ φαίνεται ὅτι προηγείτο τῆς χρονολογίας αὐτῆς. Ἐνα ἄλλο ἔθνος τῆς ἰδίας ἐποχῆς ἦσαν καὶ οἱ Τελχῖνες. Ὅπως λέγει ὁ Α. Σταγειρίτης στὸ ἴδιο βιβλίον του (σελ. 109-110), «αὐτοὶ κατήγοντο κατ' ἄλλους ἐκ τῆς Σικυῶνος καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς Κρήτης, ἀποτελοῦντες ἀρχαιότατον ἔθνος. Ἐνομίζοντο ὡς παιδιὰ τῆς θάλασσης, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἦλθαν στὴ Κρήτη διὰ θαλάσσης (ἐκ τῆς Σικυῶνος προφανῶς). Ἐπενόησαν πολλὰ πράγματα, ὅπως τὸν σίδηρον, χαλκόν καὶ πολλὰ ἄλλα ὀρυκτά· τὴν κατασκευὴν καὶ χρῆσιν τῶν ὅπλων ὡς καὶ τὴν κατασκευὴν ἀγαλμάτων γιὰ τοὺς θεούς».

Ἄρα στὴ περίοδο αὐτῇ, ἀπὸ τὸ 8.255 π.Χ. καὶ μετὰ, ἀνακαλύπτονται τὰ μέταλλα τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ σιδήρου, παρ' ὅλο πὺν ὁ Ἡσίοδος λέγει ὅτι δὲν ὑπῆρχε ὁ σίδηρος τότε. Καὶ

για τὴν κατεργασία τούτων ἐφευρίσκεται ἡ χρῆσι τοῦ πυρός. Ἀλλὰ ἡ χρῆσι τοῦ πυρός πρέπει νὰ εἶχε ἀνακαλυφθῇ πρὶν ἀπὸ τὸ χρυσὸ γένος τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὴν κατεργασία καὶ χρῆσι τοῦ χρυσοῦ κατ' ἀρχὰς καὶ τοῦ ἀργύρου ἐν συνεχείᾳ. Ἡ ἀναφερόμενη παρὰδοσι γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ πυρός ὑπὸ τοῦ Προμηθέως ἀνήκει σὲ ἄλλη, πολὺ μεταγενέστερη χρονικὴ περίοδο.

Ὁ Προμηθεὺς κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ Ἀ. Σταγειρίτη («Ὡκυγία», τόμος Α', σελ. 255) «ἦταν γνιὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης καὶ πατέρας τοῦ Δευκαλίωνος» (κατὰ τὴν περίοδο τοῦ ὁποίου ἐγενε ὁ ὁμώνυμος κατακλυσμὸς, περὶ τὸ ἔτος 3.615 πρὸ Χριστοῦ, ὅπως προσδιορίζεται στὸ ἀναφερόμεν διβλίον μου, σελ. 179-180). Ἐκ τούτου προκύπτει, ὅτι ὁ Δευκαλίων γεννήθηκε περὶ τὸ ἔτος 3.645 καὶ ὁ πατέρας του Ἰαπετὸς περὶ τὸ ἔτος 3.675 πρὸ Χριστοῦ, ὁπότε ἦταν περίπου συνομήλικος τῶν Ἰνάχου καὶ Φορωνέως, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὰ τελευταῖα γέννη ζωῆς στὸν ἐλληνικὸ χῶρο πρὶν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ τοῦ Δευκαλίωνος.

Ἄρα τὸ τελικὸ χρονολογικὸ ὄριο τῆς ζωῆς τοῦ τρίτου γένους τῶν ἀνθρώπων, τοῦ χάλκινου, εἶναι τὸ ἔτος 3.615 πρὸ Χριστοῦ, ὁπότε ἐγενε ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος.

Στὸ διάστημα αὐτῆς τῆς περιόδου τὸ ἀνθρώπινο γένος προέβη σὲ μερικὲς σημαντικὲς ἀνακαλύψεις, γιὰ νὰ βελτιώσῃ τὴ διαβίωσή του, ὅπως τὰ μέταλλα καὶ τὴν τεχνικὴ τῆς κατεργασίας κυρίως τοῦ χαλκοῦ. Ἐπίσης τὴν προκατακλυσμιαία γραφὴ, ὅπως ἀναλύεται καὶ ἀποδεικνύεται στὸ κεφ. Ζ' τοῦ ἀναφερόμεντος διβλίου μου.

5. ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΚΑΙ ΗΜΙΘΕΩΝ.

«Ἀλλὰ ὅταν κι' αὐτὸ τὸ γένος τὸ σκέπασε ἡ Γῆ, ὁ Δίας ἐφτείαξε τὸ τέταρτο γένος στὴν πολὺτροφή γῆ, ποὺ ἦταν πρὶν δίκαιο καὶ πρὶν ἐγγενικό, τὸ θεϊκὸ γένος τῶν ἡρώων, τῶν καλονόμενων ἡμιθέων. Αὐτὸ εἶναι τὸ προηγούμενο γένος ἀπὸ τὸ δικό μας. Καὶ αὐτοὺς ὁ κακὸς πόλεμος καὶ οἱ σκληρὲς συγκρούσεις, ἄλλους κάτω ἀπὸ τὴν ἐφτάπτυλὴ Θῆβα ἀφάνισε κι' ἄλλους στὰ καράδια πηγαίνοντάς τους στὴ Τροία γιὰ τὴν Ἑλένη.»

Ἡ περίοδος τοῦ γένους αὐτοῦ ἀρχετα ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ τοῦ Δευκαλίωνος τὸ 3.615 πρὸ Χριστοῦ. «Ὁ Προμηθεὺς, ὁ πατέρας τοῦ Δευκαλίωνος, προσδύλεψας τὸν ἐπερχόμενο κατακλυσμὸ, συμβούλεψε τὸν Δευκαλίωνα νὰ κατασκευάσῃ μία κιβωτό, γιὰ νὰ διασωθῇ μαζί με τὴν Πύρρα», ὅπως γράφει ὁ Ἀπολλόδωρος στὴ «Βιβλιοθήκη» του (μετ. Ι.Μ. Χατζηφώτη, ἐκδ. Γεωργιάδης, τόμος Α', σελ. 25). Κατὰ συνέπειαν τὸ γένος τῶν ἡρώων ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Δευκαλίωνα καὶ μετὰ. Στούς διασωθέντες ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ πρέπει νὰ συμπεριληφθοῦν καὶ μερικοὶ Πελασγοὶ καὶ Λέλεγες. Οἱ Πελασγοὶ πέραν τῆς Δωδώνης τῆς Ἡπείρου (Ἰλιάδα Β 681) φέρονται ὅτι ζοῦσαν στὴ Θεσσαλία, τὴν Βοιωτία, τὴν Ἀττικὴ, τὴν Ἀργολίδα καὶ τὴν Ἀρκαδία. Ὁμοίως οἱ κατοικοῦντες στὴ Μικρὰν Ἀσίαν φέρονται ὡς σύμμαχοι τῶν Τρώων (Ἰλιάδα Β 840). Οἱ Λέλεγες φέρονται ὅτι ζοῦσαν στὴ Λακεδαιμόνα ἢ κατ' ἄλλους πρὸς τὰ Μέγαρα. Κλάδος τοῦ ἰδίου ἔθνους φέρεται ὅτι ζοῦσε στὴ Μικρὰ Ἀσίαν ἔναντι τῆς Λέσβου καὶ ἦσαν σύμμαχοι τῶν Τρώων (Ἰλιάδα Κ 429). Σὲ αὐτὴ τὴν χρονικὴ περίοδο ἔζησαν, ὅπως ἀναλύεται στὸ ἀναφερόμεν διβλίον μου, οἱ Ἕλλην, Λίνος τῆς Αἰθούσης καὶ ἐφευρέτης τῆς μετακατακλυσμιαίας ἐλληνικῆς γραφῆς, Περσεύς,

Ὅρφεὺς Ἡρακλῆς τῆς Ἀλκμήνης καὶ λοιποί, πού πολέμησαν στὴ Θήβα καὶ στὴν Τροία. Τὸ γένος αὐτὸ ἦταν εὐγενικὸ καὶ δίκαιο, καὶ ἐν πολλοῖς οἱ χαρακτῆρες του περιγράφονται ἀπὸ τὸν Ὅμηρο στὰ ἔπη του.

Ἔσθ' ἂν τὰ χρονικὰ ὅρια τῆς ζωῆς τοῦ γένους αὐτοῦ τελειώνουν μετὰ τὸ τέλος τοῦ Τρωικοῦ πολέμου τὸ 3.078 π.Χ., δηλαδή περὶ τοῦ 3.000 πρὸ Χριστοῦ.

6. ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΓΕΝΟΣ.

«Μακάρι ἐγὼ νὰ μὴν ἤμουννα μαζὶ μὲ τὸ πέμπτο γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἢ πρὶν νὰ εἶχα πεθάνει ἢ μετὰ νὰ γεννιόμουν, γιατί τώρα τὸ γένος εἶναι σιδερένιο. Κάθε μέρα θὰ κοπιάζουν καὶ θὰ πονᾶνε, βαριά δάσανα θὰ τοὺς δίνουν οἱ θεοί, ἐνωμένα μὲ τὰ καλὰ καὶ μὲ τὰ κακὰ. Καὶ ὁ Δίας θὰ ἀφανίσῃ καὶ αὐτὸ τὸ γένος τῶν καλουμένων ἀνθρώπων, ὅταν φτάσουν νὰ ἔχουν γκρίζους κρόταφους στὴ γέννησή τους. Τότε οὔτε ὁ πατέρας θὰ εἶναι σὰν τὰ παιδιά του οὔτε ὁ ξένος σὰν τὸν φιλοξενητὴ του οὔτε ὁ ἀδελφὸς θὰ εἶναι φίλος ὅπως πρὶν. Δὲν θὰ τιμᾶνε τοὺς γονιοὺς, ὅταν γεράσουν· καὶ θὰ τοὺς κατηγοροῦν βρίζοντάς τους μὲ βαριά λόγια οἱ ἄθλιοι, πὺν δὲν ξέρουν οὔτε τῶν θεῶν τὸν φόβο· καὶ οὔτε στοὺς γέροντας γονιοὺς τοὺς ὅσα αὐτοὶ τοὺς ἀνάθρεψαν θὰ ἀνταποδίδουν τὸ δικό τους βίος στὸ χέρι τους· καὶ ὁ ἕνας θὰ λεηλατῇ τὴν πόλιν τοῦ ἄλλου. Καὶ καμμιὰ χάρη δὲν θὰ εἶναι γιὰ τὸν τηρητὴ τοῦ ὅρκου του καὶ γιὰ τὸ δίκαιο οὔτε γιὰ τὸ καλὸ, καὶ πιὸ πολὺ ὅποιον κἀνὴ τὸ κακὸ καὶ τὸ ἄδικο θὰ τιμῶσιν· καὶ τὸ δίκαιο θὰ εἶναι στὰ χέρια· καὶ σεβασμὸς δὲν θὰ ὑπάρχῃ· καὶ θὰ βλάπτῃ ὁ κακὸς τὸν καλὺτερο ἄνδρα ρίχνοντάς του στρεβλὰ λόγια, καὶ γι' αὐτὰ θὰ ὀρκίζεται. Καὶ ὁ φθόνος ὅλους τοὺς ἄθλιους ἀνθρώπους παράφρωνος, κακὸχάρους καὶ κακόμορφους θὰ ἀκολουθῇ. Καὶ τότε ἡ Αἰδὼς καὶ ἡ Νέμεσις ἐγκαταλείποντας τοὺς ἀνθρώπους θὰ ἀνεβοῦν στὸν οὐρανόν· καὶ θὰ μείνουν τὰ πικρὰ δάσανα στοὺς θνητοὺς ἀνθρώπους· καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ καμμιὰ προστασία ἀπὸ τὸ κακόν.»

Καὶ ὅμως αὕτῃ ἡ τόσο τραγικὴ προφητεία γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος τῶν ἡμερῶν μας ἔχει τελείως ἀγνοηθῇ. Τὰ ἁμαρτήματα κατατάσσονται σὲ μία κλίμακα 15 βαθμίδων καταπτώσεως τοῦ νοῦ, τῶν χαρισμάτων καὶ συναισθημάτων τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, μέσα στὴν ὁποία καθρεπτίζεται ἓνα τρομερὸ σαρκοφάγο ζῶο, πὺν σήμερα λέγεται ἀκόμη ἀνθρώπος. Οἱ 15 βαθμίδες καταπτώσεως περιλαμβάνουν:

- α** Ὁ πατέρας δὲν θὰ μοιάζῃ μὲ τὰ παιδιά του (ἀπὸ ψυχικῆς καὶ συναισθηματικῆς ἀπόψεως);
- β** Ὁ ξένος (ὁ ἐπισκέπτης) δὲν θὰ εἶναι σὰν τὸν φιλοξενητὴ του (θὰ εἶναι κλέφτης, ληστής καὶ φονιᾶς);
- γ** Ὁ ἀδελφὸς δὲν θὰ εἶναι φίλος τοῦ ἀδελφοῦ, ὅπως πρὶν (θὰ εἶναι ἄδικος, ἀπατεώνας, δολοπλόκος ἢ κάθαρμα);
- δ** Ὁ γονεὺς, ὅταν γεράσουν, δὲν θὰ τιμοῦνται, θὰ κατηγοροῦνται μὲ βαρεῖες βρισιεῖς (ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ παιδιά τους);
- ε** Δὲν θὰ ἔχουν τὸν φόβο τῶν θεῶν (ἀθεόφοδο!).
- στ** Δὲν θὰ ἀποδίδουν τὰ τροφεῖα τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἀναπτύξεως στοὺς γέροντας γονεῖς (ἀλλὰ θὰ ζητᾶνε συνέχεια χρήματα καὶ κτήματα);

- ζ Πιστεύω τους θὰ εἶναι τὸ διὸς στὸ χέρι τους (περιουσίες καὶ χρήματα τῶν ἄλλων στὸ χέρι μὲ κάθε δόλιο τρόπο;).
- η Ὁ ἓνας θὰ λεηλατῇ τὴν πόλιν καὶ τὴν πατρίδα τοῦ ἄλλου (πολιτισμό, ἰδιοκτησία, πλούτη καὶ παραγωγή;).
- θ Καμμιά χάρις γιὰ ἐκείνον ποὺ τηρεῖ τὸν ὄρκου του, γιὰ τὸ δίκαιο καὶ τὸ καλὸ (καταδίκη τῶν ἀγαθῶν καὶ τιμῶν πολιτῶν χωρὶς ἐπιείκεια;).
- ι Ὅποιος κάνει τὸ κακὸ καὶ τὸ ἄδικο θὰ τιμᾶται πιὸ πολὺ (μὲ τίτλους, θέσεις, τιμὲς καὶ ἀπολαυτές;).
- ια Τὸ δίκαιο θὰ εἶναι στὰ χέρια (τῶν ἀδίκων καὶ τῶν ἰσχυροτέρων;).
- ιβ Δὲν θὰ ὑπάρχῃ σεβασμὸς (στοὺς νόμους, στοὺς ἄρχοντες;).
- ιγ Ὁ ἄχρηστος θὰ δλᾶπτη τὸν καλύτερο μὲ στρεβλὰ λόγια καὶ θὰ ὀρκίζεται γι' αὐτὰ (μὲ διαβολές, συκοφαντίες, ψέματα καὶ δωροδοκίες;).
- ιδ Ὁ φθόνος θ' ἀπλωθῇ σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους (σὰν μολυσματικὴ ἀσθένεια;).
- ιε Ἡ ντροπὴ καὶ ἡ νέμεσις θὰ ἐγκαταλείψουν τοὺς ἀνθρώπους (ἀπὸ ἀηδία γιὰ τὴν κατάντια τοῦ ἀνθρωπίνου γένους;).

Καθένας μας σήμερα μπορεῖ νὰ διακρίνῃ, ὅτι ἀνήκει σὲ μία ἢ περισσότερες θαμνίδες τῆς κλίμακος. Ἐκ πρώτης ἀναγνώσεως εἶναι ἀρκετὰ κατανοητές.

Οἱ εἰκόνες ποὺ παρουσιάζει πιὸ πάνω ὁ Ἡσίοδος πρὶν ἀπὸ 2.750 περίπου χρόνια, ἀναπαριστοῦν πιστότατα τὴν σημερινή κοινωνία σὲ ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀπὸ πάσης πλευρᾶς καταπτώσεώς της. Εἶναι ἤδη ἐπαληθευμένες, καὶ τὶς βλέπουμε κάθε μέρα σὲ ὅλα τὰ πεδία τῆς δραστηριότητος τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ θρησκείες, ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι βελτίωσαν ψυχικὰ καὶ ἠθικὰ τοὺς ἀνθρώπους, στὴν πραγματικότητα «πέτυχαν» τὸ ἀντίθετο.

7. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ.

Τὸ πρῶτο γένος, τὸ ἀποκαλούμενο «Χρυσό», ἦταν εὐγενικὸ καὶ δίκαιο. Ἀσχολεῖτο ὁ καθένας μὲ τὰ ἔργα του καὶ μοιράζονταν μεταξύ τους τὰ ἀγαθὰ τῆς Γῆς χωρὶς καυγαδες καὶ πολέμους. Τὸ δεῦτερο γένος, τὸ «Ἀσημένιο», δὲν ἦταν ἴδιο μὲ τὸ πρῶτο στὴν εὐγένεια, στὴ φύση καὶ στὸ νοῦ. Ζοῦσαν λίγο καιρὸ μὲ βάσανα πολλὰ. Ἦσαν ἀλαζόνες καὶ δὲν ἀπέδιδαν στοὺς θεοὺς τὸν ὀφειλόμενο σεβασμὸ καὶ τιμὴ. Τὸ τρίτο γένος, τὸ «Χάλκινο», ἦταν ὅμοιο μὲ τὸ Ἀσημένιο, φοβερὸ καὶ βαρὺ. Ἡ μόνη τους σκέψη ἦταν ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἀλαζονεία μὲ ἰσχυρόφρονη ψυχὴ.

Σὲ ἀντικατάσταση τῶν προηγούμενων γενῶν οἱ θεοὶ ἐποίησαν τὸ τέταρτο γένος. Τὸ πιὸ δίκαιο καὶ τὸ πιὸ εὐγενικόν. Ἡ παρουσία του καὶ ἡ προσφορὰ του στὴ ζωὴ ἀποδίδονται στὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἀποτελοῦν αἰώνιο παράδειγμα γιὰ μίμηση. Σὲ ἀντικατάσταση τοῦ γένους τούτου παρουσιάσθηκε πάνω στὴ Γῆ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος μὲ ἀναπτυγμένες ὅλες του τίς κακίες, οἱ ὁποῖες τὸν παρασύρουν στὸν ὀλεθρὸ ὄχι μόνον τοῦ ἑαυτοῦ του ἀλλὰ καὶ τοῦ ὑποζυγίου ποὺ τὸν κουβαλάει, τῆς Γῆς.

Κων. Β. Κουτρουδέλης

Exchange - Change - Cambio - Turk - para...

Ἡ κατάσταση εἶχε γίνει ἀνυπόφορη. Εἶχα μείνει ἀπλήρωτος γιὰ τὰ τελευταῖα ἔξι ἄρθρα μου ἀπὸ τὸν «Δανλό». Καί, ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνουμε, τρία ἑκατομμύρια εἶναι ποσὸ σημαντικὸ γιὰ ἓνα μισθοσυντήρητο σὰν κι ἐμένα. Δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ διχάζω τζάμπα τὸν ἑλληνικὸ λαό. Αὐτὴ τὴν φορὰ, σκέφτηκα, θὰ τοῦ τὰ ψάλω γιὰ τὰ καλὰ τοῦ Λάμπρου. Καὶ θὰ τὸ πάρω, εἴτε τὸ θέλει εἴτε ὄχι, τὸ παραδάκι. Ὡπλίστηκα λοιπὸν μὲ τὸ ἀνάλογο θράσος καὶ τράβηξα γιὰ τὴν Κυδαθηναίων. «Λάμπρον, χῦσε μέταλλο», τοῦ φώναξα μόλις τὸν εἶδα, γιὰ νὰ τοῦ πάρω τὸν ἄερα. «Καλά, μὴ φωνάζης», μοῦ ἀπάντησε ἀτάραχος, «κι ἐγὼ λεφτὰ περιμένω». Καὶ μοῦ ἔλεισε τὸ μάτι. Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα καὶ «ντρίν» χτυπᾷ τὸ κουδούνι. Στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας νᾶσον ἓνας ψηλὸς τύπος μὲ σκληρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ μαῦρο γυαλί. «μέρα», εἶπε ὁ νεοφερμένος καὶ ἔφτυσε τὸ ποῦρο του στὸ πάτωμα. Κι ἔπειτα χωρὶς περιττοὺς προλόγους συνέχισε: «Ἡ CIA θέλει νὰ σοῦ ἀναθέσῃ μιὰ ἐργολαβία. Εἴκοσι ἑκατομμύρια δολλάρια, καθαρὰ κι ἀφορολόγητα, γιὰ νὰ διχάσῃς τὸν Ἑλληνισμό. Εἶσαι;» Ὁ Λάμπρον τὸν κύτταξε παγερὰ κι ἀπάντησε βαρυστημένα: «Καλά, γιὰ φιλικατζήδες μᾶς πέρασε ἡ CIA... Τούλάχιστον τὰ διπλᾶ».

«Πολὺ σωστά», ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ πίσω μου. Γύρισα τὸ κεφάλι μου, ἂν καὶ ἤξερα ποιὸς μιλοῦσε. Τὸν εἶχα ξαναδεῖ ἐκεῖ. Ἦταν ἓνας περιφνημὸς πράκτωρ τῆς Μοσάντ. «Λάμπρον, νιὲ Δανίδ, ἰδοὺ ἑκατὸ ἑκατομμύρια σέκελ ζεστά-ζεστά, γιὰ νὰ συνεχίξῃς νὰ διχάσῃς τὸν Ἑλληνισμό», θριαμβολόγησε καὶ τοῦ πρότεινε τὴν ἐπιταγή. Ὁ Λάμπρον τὴν πῆρε, χωρὶς νὰ μιλήσῃ, ὅπως κι αὐτὴν μὲ τὸ διπλάσιο ποσὸ πού τοῦ ἔδωσε ὁ Ἀμερικανός. «Νὰ πιοῦμε κάτι, νὰ γιορτάσουμε τὴν συνεργασία μας», πρότεινε καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ μπάρ.

Μὰ δὲν πρόλαβε. Ἕνα παρατεταμένο κουδούνισμα διέκοψε τὴν κίνησή του. Μόλις πού πρόλαθεν ὁ Μανανέας νὰ τραβηχτῇ ἀπὸ τὴν πόρτα, κι ὥρμησε λαχανιασμένος γνωστὸς πράκτωρ τῆς Μ.Ι.Τ. «Ἄϊντε, μπρέ. Κατεβῆτε νὰ ξεφορτώσετε. Ἐχω ἀπέξω μιὰ νταλικά τίγκα στὴν τούρκικη λίρα. Δῶρο στὸν Λάμπρον προσωπικὰ ἀπὸ τὸ δοβλέτι γιὰ τὶς σταθερὰ φιλοτουρκικὲς τὸν θέσεις». Εἶπε, καὶ ἔπεσε ξέπνοος στὸν καναπέ. Κι ἀρχίσαμε νὰ ξεφορτώνουμε... Μπαϊλντίσαμε. Τόσο, πού ἀφήσαμε τὴν πόρτα ἀνοικτὴ γιὰ δροσιὰ καί, ὅπου βρῆκε ὁ καθένας, ξάπλωσε βογγώντας.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνοικτὴ πόρτα μπῆκε ἓνας εὐγενέστατος καὶ καλοντυμένος, ἂν καὶ ὄχι ιδιαίτερα φανατικὸς ἄνδρας. Πλησίασε τὸν Λάμπρον, τοῦ ἔδωσε μιὰ ἐπιταγὴ δέκα ἑκατομμυρίων στερλινῶν καὶ εἶπε χαριτωμένα: «Αὐτὰ σὰν προκαταβολὴ ἀπὸ τὴν Ἰντέλλιτζενς Σέρβις, γιὰ νὰ προκαλέσετε ἐμφύλιο». Καὶ χάθηκε τὸ ἴδιο ἀθόρυβα, ὅπως ἤλθε.

«Εἶδες;», ῥώτησε μὲ νόημα ὁ Λάμπρον. Κι ἀνοίγοντας τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του μοῦ ἔσκασε τὰ τρία σὲ ντόλλαρς καὶ τράβηξε ἔξω ἓνα μάτσο βιβλιάρια καταθέσεων μονομυρίζοντα: «Δισεκατομμύρια ἔχω στοιβάξει στοὺς λογαριασμούς μου ἀπὸ δολλάρια, σέκελ καὶ λίρες Τουρκίας καὶ Ἀγγλίας. Ἕνας δὲν θὰ φιλοτιμηθῇ νὰ μὲ ἀγοράσῃ μὲ δραχμές;» Καὶ ἀπεχώρησε πρὸς τὴν Τράπεζα γιὰ τὰ δέοντα.

Γιῶργος Πετρόπουλος

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς ἀποκαλύπτει τὴν ἐλληνικὴ καταγωγὴ τῶν Ρωμαίων

Σχετικὰ μὲ τὴν ἐλληνικὴ καταγωγὴ τῶν Ρωμαίων ἔχουν γραφτῇ πλῆθος ἐργασιῶν τόσο ἀπὸ ἀρχαίους ὅσο καὶ ἀπὸ νεώτερους συγγραφεῖς. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἡ πληροφορία ποὺ συντρέχει στὴν ἀποψη περὶ ὁμογένειας Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων δὲν προέρχεται ἀπὸ κάποιον φιλόσοφο, ἱστορικὸ ἢ ποιητὴ, ἀλλὰ ἀπὸ ἓνα αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης, τὸν Ἰουλιανό.

Ὁ Ἰουλιανὸς σὲ δύο ἔργα του καταγράφει μὲ βεβαιότητα, ὅτι οἱ ἰδρυτὲς τῆς Ρώμης καὶ πρῶτοι κάτοικοί της –ἀπόγονοι τῶν ὁποίων ἦταν οἱ δημιουργοὶ τῆς αὐτοκρατορίας– ἦταν Ἕλληνες. Ὁ ἴδιος μάλιστα μᾶς πληροφορεῖ στὸ πρῶτο ἀπόσπασμα, ὅτι ἡ Ἰταλία εἶχε στὸ σύνολό της ἀποικισθῇ ἀπὸ Ἕλληνες –προφανῶς ἀπὸ Πελασγούς, ἐφ’ ὅσον χρησιμοποιεῖ τὸν ὄρο «Γραικοί»–, ἐνῶ στὸ δεῦτερο ἀπόσπασμα ἐπικαλεῖται ὡς ἀπόδειξη τῶν ἰσχυρισμῶν του τὰ πολιτειακὰ καὶ θρησκευτικὰ ἥθη τῶν Ρωμαίων, τὰ ὁποῖα θεωρεῖ ἐντελῶς ἐλληνικά:

❶ «...παρ’ ὅλο ποὺ γνωρίζω πὼς κι ἐσεῖς <οἱ Ρωμαῖοι> ἀπ’ αὐτοὺς <τοὺς Ἕλληνες> κατάγεστε καὶ πὼς οἱ Γραικοὶ ἀποίκισαν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Ἰταλίας...». (Ἰουλιανός, «Συμπόσιον ἢ Κρόνια» 324a).

❷ «Ἐργαζομένης ὁ Ἀπόλλων, ποὺ συμβασιλεύει μ’ αὐτὸν <τὸν Ἥλιο>, δὲν ἰδρυσε μαντεῖα σὲ κάθε σημεῖο τῆς γῆς, δὲν ἔδωσε στοὺς ἀνθρώπους ἐμπνευσμένη ἀπὸ τοὺς θεοὺς σοφία, δὲν ἔβαλε στὶς πόλεις θρησκευτικὰ καὶ πολιτικὰ κανόνες; Αὐτὸς ἐκπολίτισε μὲ τίς ἐλληνικὰς ἀποικίας τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς οἰκουμένης καὶ μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο διευκόλυνε τὸν κόσμον νὰ κυβερνηθῇ ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. Ἄλλωστε οἱ Ρωμαῖοι ὄχι μόνον ἀνήκουν στὸ γένος τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ οἱ ἱεροὶ θεομοὶ καὶ οἱ θρησκευτικὰς ἀντιλήψεις ποὺ ἰδρυσαν καὶ φυλάσσουν εἶναι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος ἐλληνικά. Ἐπὶ πλέον ἡ πολιτικὴ τους ὀργάνωση δὲν εἶναι διόλου κατώτερη ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλον σωστὰ κυβερνώμενον κράτος, ἴσως εἶναι ἀνώτερη μάλιστα ὅλων ὅσες ἔχουν ἐφαρμοστὴ ποτέ. Γι’ αὐτὸ τὸν λόγο λοιπὸν θεωρῶ, πὼς κι ὁ ἴδιος ὁ Ἥλιος ἀναγνώρισε τὴν πόλὴ μας <τὴ Ρώμη> Ἑλληνίδα <δηλ. ἐλληνικὴ>, τόσο στὴν καταγωγὴ ὅσο καὶ στὸ πολίτευμα». (Ἰουλιανός, «Εἰς τὸν βασιλέα Ἥλιον πρὸς Σαλούστιον» 153a).

«Ο ΓΝΗΣΙΟΣ ΚΗΠΟΥΡΟΣ» ἢ τὸ ἀνθελληνικὸ σύνδρομο στὰ Α.Ε.Ι.

Στὸ τεῦχος 224-225 τοῦ «Δ» καὶ στὴν στήλη «Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ» τοῦ Γ. Πετρόπουλου παρουσιάστηκε ἡ καταγγελία τοῦ κοσμήτορος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἑμμ. Μικρογιαννάκη, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τριάντα ὀκτὼ μέλη τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Τμήματος Ἱστορίας καὶ Ἀρχαιολογίας τοῦ ἰδίου πανεπιστημίου διδάσκουν, ὅτι «*ἡ ἀρχαιότητα δὲν ἀξίζει, δὲν μᾶς ἀνήκει*» καὶ ὅτι «*τὸ 1821 ἔγινε ἀπὸ πανσπερμία λαῶν*»!

Θὰ μπορούσε νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀπάντηση στὶς ἀπίστευτες ἀστειότητες ὅλων αὐτῶν τῶν καθηγητῶν ἡ ἀπαξίωση τῆς ἀξιέπαινης καθηγήτριας κ. Μ. Τζάνη (στὸ ἐπόμενο, 226, τεῦχος τοῦ «Δ», σελ. 14363): «*πέρα ἀπὸ τὴν γνώση καὶ τὴν ἐπιστήμη ἐκεῖνο ποὺ ἀπουσιάζει ἀπ' τὰ πανεπιστήμια εἶναι τὸ ὁ Θεός*».

Θὰ ἤθελα πρὸς θλίβερὴ ἐπίρρωση τῶν παραπάνω νὰ καταθέσω (τμήμα ἀπὸ) τὶς ἐμπειρίες μου μετὰ τὴ συμμετοχή μου στὶς δύο τελευταῖες περιόδους (Ἰούνιος καὶ Σεπτέμβριος 2000) τῶν Πανελληνίων Ἐξετάσεων (γὰ τὰ Ἑσπερινὰ Λύκεια), ὅπου ὡς ἐκπαιδευτικὸς ἀ βαθμοῦ ἐκλήθην νὰ συνεισφέρω. Τόσο κατὰ τὶς συνεδριάσεις τῶν ἐπιτροπῶν ὅσο καὶ στὸ περιθώριο τῆς ὅλης διεργασίας ἀκούσαμε πράγματα, ποὺ δὲν τὰ χωράει ὁ νοῦς μας.

Καθηγητῆς Γλωσσολογίας (δὲν θὰ ἀναφέρουμε ὀνόματα· βρίσκονται βέβαια στὴ διάθεση τοῦ «Δ») σὲ Τμήμα τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἐκήρυττε μετὰ μανίας ἀνήκουστες ἀνατροπὲς τῆς γλώσσας τῶν Ἑλλήνων:

α) Τὸ τελικὸ –ν πρέπει νὰ ἐξαλειφθῇ ὀλοσχερῶς.

[Βέβαια αὐτὴ ἡ θέση ἀποτελεῖ ἤδη παλιὰ ἐξυπνάδα: στὴ «Νεοελληνικὴ Γραμματικὴ» (ἀναπροσαρμογὴ τῆς «Μικρῆς Νεοελληνικῆς Γραμματικῆς» τοῦ Μαν. Τριανταφυλλίδη ἀπὸ ὁμάδα ἐργασίας τοῦ Κέντρου Ἑκπαιδευτικῶν Μελετῶν καὶ Ἐπιμόρφωσης), ποὺ διδάσκεται στὰ Γυμνάσια ἀπὸ εἰκοσαετίας, τὸ τελικὸ –ν ἔχει ἐκπαραθροθῇ διὰ κανόνος. Ἐπιτρέπεται μόνον σὲ ἔνδεκα (!) περιπτώσεις, ποὺ θεωρεῖται ὅτι ἱκανοποιοῦν τὴν εὐφωνία. Αὐτὴ ἡ «Νεοελληνικὴ Γραμματικὴ» παρεμπιπτόντως περιέχει πλῆθος καταστροφικῶν πρωτοτυπιῶν ὡς πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς Ἑλληνικῆς. Λ.χ. δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ σύνθεση στὸν συλλαβισμό: ὁ ἀναίτιος γὰ παράδειγμα δὲν συλλαβίζεται ἀν-αί-τι-ος, ἀλλὰ ἀ-ναί-τι-ος. Γίνεται δεκτὸς καὶ προτείνεται ὡς γενικὴ ἐνικοῦ τῶν εἰς -υς τριτοκλίτων ὁ οὐδέτερος τύπος· ἔτσι ὁ βαθύς, τοῦ βαθύ. Δὲν γίνεται δεκτὴ ἡ ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία τίς (ἡ γενικὴ τίνος καὶ τίνων θεωρεῖται τύπος τῆς ἀντωνυμίας ποιός). Ἡ παθητικὴ μετοχὴ ἐνεστώτα παρουσιάζεται ὡς περιπτωσιακὴ μὲ ἀπόλυτὴ σχεδὸν ὀνοματικὴ χρῆση καὶ σημασία. Δὲν παρουσιάζονται που-

θενὰ τὰ ἐπιρρήματα σὲ -θεν· ἢ λ. ὀπισθεν, ἔτσι γιὰ παράδειγμα, τίθεται ἐν ἀμφιβολῳ.]

6) Τὸ μόριο ὡς πρέπει νὰ ἀντικατασταθῇ πλήρως καὶ ἀπολύτως ἀπ' τὸ σάν. Ἐδῶ ἡ ἐπιχειρηματολογία τοῦ καθηγητῆ ἔσπαγε κόκκαλα: «*Ἕνας ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ἕνας γνήσιος κηπουρὸς γιὰ παράδειγμα, ποτὲ δὲν θὰ χρησιμοποιοῦσε τὸ ὡς, ἀλλὰ μόνο τὸ σάν. Ἐτσι πρέπει τὸ ὡς νὰ καταργηθῇ (ὁλοκληρωτικῶς) καὶ νὰ ἀντικατασταθῇ ἀπ' τὸ σάν σὲ κάθε περίπτωση.*»

[Βέβαια ὁ συγκεκριμένος ἐκπαιδευτικὸς γνώριζε, ὅτι τὸ σάν (=ὡς+ἄν) ἐμπεριέχει τὸ ὡς. Γνώριζε τὴ λειτουργία ποῦ ἐπιτελεῖ τὸ ὡς ὡς συνοδευτικὸ τοῦ κατηγορούμενου (δήλωση πραγματικῆς ιδιότητος) καὶ τὴν ἀδυναμία τοῦ παρομοιαστικοῦ σάν νὰ καταδείξῃ αὐτὴν τὴν ἀπόχρωση. Γνώριζε τὴν πολύμορφη χρῆση καὶ σημασία τοῦ ὡς καὶ τὴν μονοδιάστατη δυναμικὴ τοῦ σάν, ποῦ σὲ καμμία περίπτωση δὲν ἀναπληροῖ τὸ πολυσήμαντο ὡς. Σίγουρα γνώριζε, ἀλλά...]

γ) Ἡ προστακτικὴ πρέπει νὰ καταργηθῇ ὡς φασιστικὴ! (Δὲν πρόκειται γιὰ πλάκα, πρόκειται γιὰ θέση Ἑλλήνα πανεπιστημιακοῦ.) Ἀντὶ τῆς βδελυρᾶς προστακτικῆς δὲ νὰ χρησιμοποιοῦνται περιφράσεις χωρὶς ὑποψία αὐταρχικοῦ ὕφους.

[Τί νὰ πῇ κανεῖς! Νὰ ποῦμε μόνο, ὅτι ὁ ἐν λόγω κύριος ἐπενέβαινε στὴ διατύπωση ὅλων τῶν θεμάτων, κάνοντας χρῆση τῆς ἐξουσίας του ὡς μέλους τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἐξετάσεων, ἐπιβάλλοντας (αὐτός, ὁ δημοκράτης) τίς «γνησιοκηπουρικὲς» ἀντιλήψεις του.]

Θὰ κλείσουμε γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον μὲ μιὰν ἀπίστευτη δήλωση πανεπιστημιακοῦ, ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο Πατρῶν, προέδρου τῆς Κ.Ε. κατὰ τὴν περίοδο Σεπτεμβρίου: «*Ἡ “Λάμψη” τοῦ Φώσκολον ὑπερτερεῖ σὲ πλοκὴ καὶ θεατρικότητα ἀπ' τὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ τραγωδία.*» (Ἐπαναλαμβάνω πὼς δὲν πρόκειται γιὰ πλάκα, ἀλλὰ γιὰ θέσεις πανεπιστημιακῶν μας καὶ ὑψηλόβαθμων στελεχῶν τοῦ ὑπουργείου Παιδείας.) Ὁ συγκεκριμένος καθηγητὴς, ὅχι καὶ τόσο συμπαθὼν τὴν ἐλληνικὴ παιδεία κατὰ πὼς φαίνεται, πρότεινε ἀκόμη τὴν ἀποβολὴ τῶν τραγωδιῶν ἀπ' τὴν Μέση Ἐκπαίδευση ὡς ὀλότελα ἄχρηστων!

Τελικὰ ἡ κ. Τζάνη ἔχει ἀπόλυτο δίκιο. Ἡ γνώση καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀπουσιάζουν ἀπ' τὰ πανεπιστήμιά μας. Καὶ τὸ ἥθος καὶ ἡ σοβαρότητα καὶ ἡ αἰδώς. Στὶς σχολικὲς αἵθουσες, ἐκεῖ ποῦ δίνουμε τὸν ἀγῶνα γιὰ τὸν Ἕλληνισμό καὶ τὴν Ἑλληνικότητα, ὅποτε ἀναφέραμε συμπτώματα ὑπονόμευσης τοῦ πολιτισμοῦ μας, ὡς ἀντίδραση ὑπῆρξε ἡ ἀγανάκτηση, ἡ ἀποδοκιμασία, ἡ ἐξαγρίωση, δεῖγμα πὼς οἱ Ἑλληνόπαιδες παρὰ τίς ἐπιθυμίες καὶ τίς μεθοδεύσεις πολλῶν καὶ διαφόρων διατηροῦν καὶ ἐπιρρωννύουν σφριγηλὴ τὴν ἀγωνιστικότητά τους καὶ παλλόμενο τὸ ἐθνικὸ σθένος.

Γιάννης Β. Πέππας

Φιλόλογος

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

Τ.Γ. ΦΙΧΤΕ, *Ὁ Προορισμός τοῦ Ἀνθρώπου*

«Ἀνυπομονησία καὶ φόβος κατέτρωγαν τὰ σωθικά μου. Καταριώμουν τὸν ἐρχομὸ τῆς ἡμέρας πὺν μὲ ἔφερε σὲ μιὰ ζωὴ, τῆς ὁποίας ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ σημασία μου ἦταν ἀμφίβολες. Ξυπνοῦσα τὶς νύχτες ἀπὸ ἐφιαλτικά ὄνειρα. Ἐναγωνίως ἀναζητοῦσα ἓνα ἀνεπαίσθητο φῶς, γιὰ νὰ ξεφύγω ἀπὸ τούτους τοὺς σφαλεροὺς δρόμους τῆς ἀμφιβολίας. Ἐψαχνα καὶ ἔπεφτα συνεχῶς ὅλο καὶ πιὸ βαθιὰ στὸ λαβύρινθο.»

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ μεγάλος Γερμανὸς φιλόσοφος ἀρχίζει τὸ δευτέρου κεφάλαιου τοῦ ἐν λόγῳ κλασικοῦ ἔργου του. Λόγια, πὺν ἀποκαλύπτουν τὸ προσωπικὸ του δράμα, πὺν ἄλλωστε ἐδίωσαν καὶ οἱ ἄλλοι μεγάλοι διανοητὲς τοῦ ιη' καὶ ιθ' αἰώνα. Αἰτία, μία καίρια καὶ ἀξεπέραστη ἀντίφαση. Οἱ εὐφυεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι γεννήθηκαν μέσα σ' ἓνα κόσμον δογματικὸ, ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ ἀνελεύθερον, προέκταση τοῦ χριστιανικοῦ Μεσαίωνα. Τὸ καθεστῶς αὐτὸ προσπάθισαν νὰ συμβιδάσουν μὲ τὸν Ἑλληνικὸ Λόγον, τὴν ἀναζήτησιν τῆς γνώσεως διὰ τῆς ἐρεῦνης. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἤρκεσαν ὁ θαυμασμὸς τοὺς γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Σκέψιν ἢ ἡ ἀγάπη τοὺς πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα, γιὰ νὰ ἐπουλώσουν τὶς πληγὲς τοῦ Μεσαίωνα. Εἶδαν τὸν ἄνθρωπον ὅχι μόνον ἐχθρὸ τῆς φύσεως ἀλλὰ καὶ «σπουδαιότερον» αὐτῆς. «Δὲν ζῶ ἐγὼ χάριν αὐτῆς (τῆς φύσεως), ἀλλὰ αὐτὴ ζῇ χάριν ἐμοῦ καὶ μόνο», λέει ὁ Φίχτε (σελ. 163)! Καὶ ὅταν ἐρχεται μπροστὰ στὸ φαινόμενο τοῦ θανάτου, χάνει τὸν εἰρμόν του· παρατηρεῖ: «Δὲν θανατώνει ὁ θάνατος ἀλλὰ ἡ ζωτικώτερη ζωὴ, ἡ ὁποία, κρυμμένη πίσω ἀπ' τὴ παλιά, ξεκινᾷ καὶ ἀναπτύσσεται» (σελ. 162)! Ὑποκύπτοντας τελικὰ στὰ γνωστὰ θεοκρατικὰ σχήματα γράφει: «Ὁ, τι ὁ θνητὸς ὀνομάζει θάνατον εἶναι τὸ ὁρατὸ φαινόμενο μιᾶς δευτέρης ἀναδίωξης» (σελ. 163)!

Μπάχ, Μπετόβεν καὶ ἡρωισμός

Ὁ ἑβραιοχριστιανισμός, ἀφοῦ ἀρχικὰ ἐκήρυξε τὴν Τέχνην ἔκπτωτη εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον, τελικὰ, καπηλευόμενος καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τὴν πνίξῃ, συνέχισε τὸ αἰώνιον παιγνίδι τῆς ἀλλοίωσης, τῆς παραπληροφόρησης. Ἔτσι διαδίδουν, ὅτι ὁ Μπάχ εἶναι «ἀνώτερος» τοῦ Μπετόβεν στὴ μουσικὴ, ὥστε νὰ ὑπερισχύσῃ ἡ θρησκευτικότης τοῦ Μπάχ ἔναντι τῆς φιλοσοφικῆς-προμηθεϊκῆς-ἡρωικῆς ἐνατένσεως τοῦ Μπετόβεν. Ἐχομε ἀπὸ τὴ μιὰ τὴν αὐθαίρετη μεταφυσικὴ τοῦ Γιαχβέ, ἀνθρωποκεντρικὴ-θρησκευτικὴ, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν Φύσιν, πὺν μοναδικὰς ἰδιοφυεῖς τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος φανέρωσαν καὶ θὰ παραμένουν αἰώνια οἱ ἐπιτεῦξεις τοὺς ἀναλλοίωτες. Τὸ ἴδιο συνέβη μὲ τὸν Σαίκσπηρ σὲ σύγκρισιν μὲ τοὺς Τραγικοὺς τῆς Ἀρχαιότητος. Ὁ πρῶτος μετακίνησε χριστιανικοὺς-μεταφυσικοὺς «ἥρωες», ἐνῶ οἱ Τραγικοὶ ἀληθινούς, πρωτογενεῖς, πὺν ἔφεραν μέσα τοὺς τοὺς ἀνεπανάληπτους καὶ ἀναντικατάστατους κωδικούς τῆς Φύσεως. Καὶ φυσικὰ εἶναι ἐμφανὲς ἡ ὑπεροχὴ τῶν Τραγικῶν, πὺν ἀποτελοῦν τὴν αἰώνια πνευματικὴ δόξιν.

Ἐν τούτοις ὁ σπόρος τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἀναζήτησης τοῦ ἀληθινοῦ –παρμένους ἀπ’ τὴν Ἑλληνικὴ Σκέψη– δὲν ἀφήνει σὲ ἡσυχία τὸν νοῦ τοῦ φιλοσόφου. Ἀρνητὴς τῆς φύσης, τῆς ἐπιγείου ζωῆς, ὁ Φίχτε βασανίζεται, ταλαιπωρεῖται, χωρὶς κάπου νὰ καταλήγῃ. Καὶ αὐτὴ ἡ ἐπισήμανση ἰσχύει καὶ σήμερα, δύο αἰῶνες μετὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸ Διαφωτισμό.

Ἡ σύγχρονη σκέψη συνεχίζει ἀδιαλείπτως νὰ ἐρευνᾷ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ χίλιες δυὸ ἀπόψεις ἐπὶ παντὸς ἐπιστητοῦ. Ἀδυνατεῖ ὅμως νὰ δῇ ἐκεῖνο ποῦ ἔδωσε τὴν διαφορὰ, τὸ μεγαλεῖο της: τὴν κατάφαση τῶν Ἑλλήνων στὴ ζωὴ, στὴ φύση, στὸν κόσμον καὶ τὴν ἀρμονία του– ὅ,τι διαφορετικώτερο ἀπὸ τὴν ἐδραιοχριστιανικὴ ἰδεολογία.

Παναγιώτης Κουβαλάκης

W. SCHICK - I. MEYER, *Μυστικά Σχέδια Ἀεροσκαφῶν (1939-45)*

Ξεφυλλίζοντας τὸ βιβλίο «Μυστικά Σχέδια Ἀεριοθουμένων Ἀεροσκαφῶν τοῦ Γ Ράιχ»: ὥραϊα μὲν τὰ χρώματα καὶ τὰ σχήματα, ὅπου ὅμως προβάλλει κάποια μαυρόασπρη φωτογραφία ὑλοποιημένων σχεδίων ἀεροσκαφῶν, ἑκατομμύρια νεκροὶ κρύβονται ἀπὸ πίσω της, αἰχμάλωτοι ἢ καὶ διαίως στρατολογηθέντες ἀπὸ μεθοδικὰ τέρατα, ἀνάληγτα. Ὁ ἐξουσιασμός, ἐνιαῖος μετὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἀρχαιότητα μέχρι τὶς μέρες μας, εὐθύνεται γιὰ τὸ ὅτι κάτω ἀπ’ τὴν μασχάλῃ ἔχομε ἓνα πολυδόλο, εἴτε αὐτὸ εἶναι χέρι εἴτε φτεροὶ ἀεροπλάνου εἴτε φτεροῦγα ἀρπακτικοῦ, ποῦ τὰ πούπουλά της γεμίζουν τὰ μαξιλάρια τῶν ὄνειρων μας...

Εἶναι τερατώδης ἡ κατάσταση ἐνὸς στρατοπέδου ἢ βιομηχανικῶν χώρων πολεμικοῦ ὑλικοῦ, καθὼς ὁ πόλεμος περνᾷ μέσα ἀπὸ τὰ πράγματα, ὅπως περνᾷ ἡ ἀνάληγτη κακία τῶν πιὸ πάνω μέσα ἀπ’ τὸν ἐγκέφαλο, ὅπου πέρασε ὅ,τι ὥραϊο ἔχει ὁ ἄνω θρόνσκων. Μόνοι στὴν ἀπεραντωνὴ τοῦ Σύμπαντος, «ναυαγοὶ» σὲ ξερονήσι, στὴ στενότητα αὐτὴ χρησιμοποιοῦμε τὸ ἴδιο πρᾶγμα γιὰ ἀντιφατικὲς χρήσεις καὶ ἀντιστρόφως, κι ἔτσι ἀπὸ τὴν τροφικὴ ἀλυσίδα, ποῦ ὁ ἓνας τρώει τὸν ἄλλο, φθάνομε στὸν Ἑρμὴ τοῦ Πραξιτέλη, στὸν Ἡνίοχο. Αὐτὸ ποῦ ἐκφράζουν αὐτὰ τὰ ἀγάλματα εἶναι πρωτογενές, καὶ μᾶς μὴνᾷ ἡ Φύ-

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἰσχύει καὶ μετὰξὺ Μπαχ καὶ Μπετόδεν κατ’ ἀντιστοιχίαν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξέρῃ κανεὶς πολλὰ πράγματα, γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἄν μπορῇ νὰ νοιώσῃ τὸ ὑπέρτατο νόημα καὶ τὴν ὁμορφιὰ ἐνὸς ἀγάλματος ἀπ’ τὰ σπουδαῖα ποῦ διασώθηκαν (γιατὶ γι’ αὐτοὺς τοὺς λόγους τὰ ἔσπασαν), μπαίνει ἀμέσως στὸ νόημα, ὥστε νὰ παρακάμψῃ τοὺς «σοφόνες» καὶ κεκράχτες, ποῦ τὸ Σύστημα ἔχει παρουσιάσει σὰν αὐθεντίες τῆς Τεχνοκριτικῆς, ποῦ μόνον αὐτοὶ μποροῦν νὰ ἔχουν λόγο. Λέξ καὶ οἱ ἄλλοι, ἐμεῖς, κουβαλάμε τζάμπα τὸ κεφάλι μας καὶ τὸ ἔχομε μόνο, γιὰ νὰ φορᾷμε καπέλλο.

Δηλαδή ὁ Μπαχ δὲν φέρεي ζωντανὲς πανανθρώπινες ἀλήθειες, ποῦ νὰ ἀπορρέουν μέσα ἀπὸ τὸ Διονυσιακὸ καὶ Ἀπολλώνιο, παρὰ μεταφυσικὲς ὁμιχλώδεις καταστάσεις, γι’ αὐτὸ ἡ μουσικὴ του παρὰ τὴν ἄρτια τεχνικὴ της εἶναι μονότονη. Ἀλλωστε ἡ τακτοποιημένη οἰκογενειακὴ ζωὴ του δὲν ἀποτελεῖ ἐγγύηση, δεδομένου ὅτι οἱ περισσότερες ἀπὸ τίς πανανθρώπινες μεγαλειώδεις μορφές συνήθως δὲν προλάβαιναν γιὰ οἰκογένεια.

Ἀντιθέτως ὁ Μπετόδεν φλέγεται προμηθεϊκὰ χωρὶς καμμία δογματικὴ θρησκευτικὴ, καὶ περνᾷ διάπυρη ἐντὸς του ἡ ἀληθινὴ ἀνθρώπινη ζωὴ, ἀπολ-

ση μέσα ἀπὸ ἰδιοφυΐες. Ἴσως ἐδῶ παρεμβάλλεται ἡ ἠθικὴ σὰν διορθωτικὸς μηχανισμός, νὰ καλύψῃ τὸ χάσμα· αὐτὴ εἶναι ἡ Ἡθικὴ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὰ τρίσθαθα τοῦ Σύμπαντος.

Ἄς μὴν παρεμβάλλωμε ἐδῶ ἐδραιохριστιανικά δόγματα μεταφυσικά. Στὴν ἀρχαιότητα ἡ Σκέψη ἐδραζόταν στὴ Φύση. Σήμερα ἡ Σκέψη ἀποκόπτει κομμάτια ἀπὸ τὴ Φύση, τὰ ὁποῖα «ἐπεξεργάζεται» ἔξω ἀπ' αὐτή, μεταφυσικά, κατὰ τὸ δοκοῦν, μὲ τὰ γνωστὰ ἐπικίνδυνα ἀποτελέσματα γιὰ τὸν Πλανήτη. Ἀρχίζει ἡ νόηση νὰ ἐκτροχιάζεται σ' ἓνα παραλήρημα συγκρούσεων ἀλυσιδωτῶν, γιὰτὶ λείπει ὁ νομοθέτης, ἡ Φύση. Τὸ ἴδιο βρώμικη εἶναι ἡ ἱστορία τῶν περισσότερων ἀνακαλύψεων, ποὺ τὸ Σύστημα καλύπτει, προβάλλοντας ὅ,τι λάμπει, γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ.

Ἡ Ἡθικὴ τῆς Ἀρχαιότητος, σὲ ἀντιπαράθεση μὲ τὴν ἠθικὴ τοῦ Γιαχδέ, ἐπειδὴ στηριζόταν στὶς ἐνωμένες τότε Φιλοσοφία-Ἐπιστήμη-Τέχνη, δροῦσε σὰν φυσικὴ διαδικασία ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ Φύση γιὰ τὴ συμπλήρωσή της. Ὁ πόλεμος καὶ τὰ ὅπλα τότε εἶχαν ἐντελῶς διαφορικὸ νόημα ἀπὸ ἐκεῖνο τῶν χιτλερικῶν (καὶ ἀντιχιτλερικῶν) ἀεροσκαφῶν. Ἡ μεγάλη Τέχνη τῆς Ἀρχαιότητος μὲ τὴν αἰσθητικὴ ἀκίνητοποίησε αἰῶνια μιὰ ἰδέα γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ χωρὶς στατικότητα θὰ δηλώνῃ μεγαλωσύνη. Ἐνα καταπληκτικὸ ἐπίπεδο σκέψης καὶ στάσης, ὥστε οἱ «ναυαγοὶ» τοῦ Σύμπαντος νὰ μὴν νιώθουν ἀπομονωμένοι.

Παντελῆς Γλᾶρος

Ταξίαρχος (ἱπ.) Πολεμικῆς Ἀεροπορίας

ΔΡ. ΚΡΑΒΑΡΤΟΓΙΑΝΝΟΣ, *Ἡ παρουσία τοῦ Δ. Κοντογιάννη*

Στὸ ἀνάτυπο αὐτὸ ὁ Δρόσος Κραβαρτόγιαννος σκιαγραφεῖ μὲ ἐπιτυχία τὴν ζωὴ, τὴν προσωπικότητα, τὴν δράση ἀλλὰ καὶ τὸ συγγραφικὸ καὶ παιδαγωγικὸ ἔργο τοῦ Δημήτρη Κοντογιάννη. Ὅμως δὲν περιορίζεται σ' αὐτά. Μὲ θάρρος καὶ παρησία διαλύει τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς μύθους τῶν κατὰ καιροὺς «προοδευτικῶν», ποὺ ζητοῦν νὰ χειραγωγήσουν τὴν ἐκπαίδευση καὶ νὰ τὴν κάνουν ὑποχείριον τῶν σκοτεινῶν πολιτικῶν συμφερόντων. Ἐνῶ καίριες καὶ πικρὲς εἶναι οἱ διαπιστώσεις του γιὰ τὴν σήμερον παρεχόμενη παιδεί-

λώνια καὶ διονυσιακά. Ὁ λέων αὐτός, τὴν ὥρα ποὺ συνθέτει, συσπᾶται, ὥστε ἀπορεῖ κανεὶς, πῶς τὸ βιολογικὸ αὐτὸ πλάσματάκι, ποὺ λέγεται ἄνθρωπος, μπορεῖ νὰ συνεγείρῃ τόσο συμπαντικὸ μεγαλεῖο. Ὁριοθετεῖ τὴν παμμέγιστη ἐλπίδα, ὅτι ἡ Φύση δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μόνον τερατώδης γιὰ τὴ μικρότητά μας, παρὰ νὰ εἶναι καὶ καταπληκτικὴ! Γιὰ νὰ μὴν λέμε πολλὰ καὶ γιὰ νὰ μὴν μᾶς ἐξαπατοῦν, διαβάστε μιὰ βιογραφία τοῦ γίγαντα αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τὸν ἀγῶνα καὶ τὸ μεγαλειώδες ὄραμα ποὺ κουβαλοῦσε θὰ καταλάβετε. Στὰ χέρια τέτοιων γιγάντων ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ, μετουσιωμένη αἰσθητικὰ, ἀποτελεῖ ἐργαλεῖο διώματος καὶ ἐρμηνείας (ἀπὸ ἀνθρώπινης πλευρᾶς) τοῦ Σύμπαντος. Κατῶρθωσε νὰ μετουσιώσῃ μουσικὰ καταπληκτικὲς ὁμορφιὲς ἢ δράματα τῆς ἀνθρώπινης ὑπόστασης, ποὺ παλεύει ἀληθινὰ ὅπως ἡ μοῖρα τῆς ὀρίζει.

Τελικὰ τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι μουσικὸ παρὰ θεοκρατικὸ, ἄλλωστε δὲν εἶναι τὸ μόνο μέσα στὴν τόση παραποίηση ποὺ ἐπιχειροῦν, δὲν εἶναι παλιό, εἶναι διαρκές. Δὲν εἶναι, πόσους θὰ παραπλανήσουν, εἶναι, ποιούς θὰ ξεγελάσουν, δεδομένου ὅτι, ὅπως ἔχει τὸ χάρισμα ἡ ἀνθρωπότης νὰ δημιουργῇ, ἔτσι ἔχει καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ κρίνῃ (ἀνεξαρτήτως ἀριθμῶν καὶ ποσοτήτων) ποιοτικά.

αν, πὺν ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀπαιδευσίᾳ. Ὁ στιβαρὸς λόγος τοῦ Δρόσου Κραβαρτόγιαννου μοι-
άζει μ' ἓνα ἡχηρὸ ράπισμα στὸ ἄθλιο ἐκπαιδευτικὸ μας σύστημα.

Γιώργος Πετρόπουλος

ΔΗΜ. ΤΣΙΡΟΓΛΟΥ, *Λεξικὸ Ἀρχαϊστικῶν Φράσεων*

Δὲν εἶναι λάθος νὰ ποῦμε, πὺς τὸ «ἀλάτι» τῆς νεοελληνικῆς γλώσσας, αὐτὸ πὺν δίνει τόνο καὶ χρῶμα στὸν προφορικὸ καὶ γραπτὸ λόγο, εἶναι οἱ χιλιάδες στερεότυπες «ἀρχαῖζουσες» φράσεις πὺν χρησιμοποιοῦμε σήμερα, ὅπως ἀκριδῶς διαμορφώθηκαν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν μακραίωνη πορεία τῆς Γλώσσας μας. Φράσεις, ὅπως γιὰ παράδειγμα «τὸ ἀντίπαλον δέος», «ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος», «γλαῦκ' Ἀθήναζε» «Δαμόκλειος σπάθη» κ.λπ., ἂν καὶ τὶς περισσότερες φορὲς σήμερα προφέρωνται «κακεῖν κακῶς», ἐν τούτοις δηλώνουν τὴν ἀναντικατάστατη ἀξία τους.

Τὸ «Λεξικὸ Ἀρχαϊστικῶν Φράσεων» τοῦ Δ. Τσιρόγλου συγκεντρώνει πάνω ἀπὸ δυνάμιση χιλιάδες ἀπὸ τὶς φράσεις αὐτές, πὺν συνοδεύονται ἀπὸ παραδείγματα καὶ πλούσια ἐρμηνευτικὰ σχόλια. Ἐπίσης στὸ τέλος τοῦ λεξικοῦ παρατίθενται σὲ ἀλφαριθμητικὴ σειρὰ στερεότυπες φράσεις καὶ τῆς Λατινικῆς, πὺν, ὅπως γνωρίζουμε, ἐπιδίωσαν καὶ αὐτὲς μέσα στὴ γλωσσικὴ μας παράδοση. Καὶ πρέπει νὰ σημειώσουμε, πὺς, ὅσο σημαντικὸ καὶ χρήσιμο εἶναι ἓνα τέτοιο λεξικόν, ἄλλο τόσο χρήσιμο καὶ σημαντικό εἶναι τὸ παράδειγμα πὺν καταθέτει ὁ συγγραφέας του. Μὲ πολὺ μόχθο καὶ μὲ αὐστηρὰ ἐπιστημονικὸ τρόπο ὁ Δ. Τσιρόγλου δημιούργησε κάτι, πὺν θὰ ἔπρεπε ἢ Ἀκαδημία ἢ τὸ Πανεπιστήμιον νὰ εἶχαν κάνει. Χωρὶς πανεπιστημιακὲς ἢ ἀκαδημαϊκὲς φιλοδοξίες ὁ ἐν λόγω συγγραφεὺς ἀνεδείχθη ἀληθινὸς ἐραστὴς τοῦ γλωσσικοῦ μας πλούτου καὶ ἄξιος ἐργάτης τῆς ἑλληνικῆς πνευματικῆς πορείας στὸ χρόνο.

Παν. Α. Κουβαλάκης

Ὁ «Δαυλὸς» στὴν πορεία του αὐτὸ τὸ ἔργο κάνει, νὰ λέῃ τὴν θαθεῖα ἀλήθεια, πὺν κρύβεται ἐνιαίᾳ πίσω ἀπὸ τὰ πράγματα, πὺν πάντα παραποιεῖ τὸ Σύστημα, γιὰ νὰ στερεώσῃ τὴν κοσμοθεωρίαν του: Ὁ ἥρωισμός τοῦ Μπετόδεν ἐνοχλεῖ. Ἔτσι πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ κοινοῦ του ἀποτελεῖ «παράξενο» περιοδικὸ («παρὰ-ξενιὰ» λένε τὴν ἀλήθεια τώρα), πὺν οἱ «αὐθεντίες» στοματίζουν (δική τους λέξη). Δὲν τὸν ἐνδιαφέρει τόσο ἡ διδλιολογραφία, πὺν κουδαλᾷ μοιραῖα τὴ μεθόδευση τοῦ Συστήματος, παρὰ ἡ ψυχὴ, ὅπου τὴν κρύδουν ἢ τὴν ἀποφεύγουν ἀπὸ δογματισμὸ καὶ ἄγνοια ἢ, τὸ χειρότερον, ἀπὸ συμμόρφωση δουλικῆ-ἀντιηρωικῆ. Ἀρκετὴ λάσπη ἔχουν ρίξει, εἶναι καιρὸς νὰ ἰδοῦν τὸν «Δαυλὸ» κατὰματα...

Ἡ ὑψηλὴ ἀνάταση τοῦ ἄδολου καὶ πρωτογενοῦς ἥρωισμοῦ ἀπὸ τὸν Προμηθεᾶ στὸν Μπετόδεν τσαλαπατιέται ἀπὸ τοὺς δούλους τοῦ Γιαχβὲ μὲ φοφοδεῖ ἀλτρονισμό, γλυκανάλατο· ὅχι γιὰτὶ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ γιὰ τὸ δόλωμα τῆς προπαγάνδας. Καὶ ὁ χριστιανικὸς Νίτσε ἐμαγάρισε μὲ τὸν ἀπαράδεκτον «ὑπεράνθρωπον» του τὸν γνήσιον ἥρωισμό. Τὸ κάθε πρᾶγμα στὴ θέση του...

Παντελεῖς Γλᾶρος